Rose Estes & Tom Wham

SABIA LUI SKRYLING

CU O ASTFEL DE SABIE, UN OM POATE CUCERI LUMEA

CICLUL RUNESWORDS

PROSCRIŞII
SABIA LUI SKRYLING
PIATRA VISULUI
STĂPÂNII GROAZEI
ABISUL MORŢII
PIATRA TIMPULUI

Rose Estes & Tom Wham

SABIA LUI SKRYLING

CU O ASTFEL DE SABIE, UN OM POATE CUCERI LUMEA

TRADUCERE DE HORIA GRUȘCĂ

NEMIRA
'94

Coperta colecției : DAN ALEXANDRU IONESCU
Ilustrația : LARRY ELMORE

Difuzare :
Editura NEMIRA, C. P. 26—38, București
Tel/Fax : 668.54.10.

ISBN 973—369—005—5

CAPITOLUL 1

TROSNIND, focul se mistuise, lăsînd doar un pat de jăratic; cele trei persoane aflate la masă picoteau. A patra se ridică în linişte şi se furişă afară în răcoarea nopţii. Cîteva clipe mai tîrziu, hangiul se iţi din bucătărie şi scutură din cap.

— Cînd naiba or să plece? mormăi el pentru sine. Bătrînul intră în sufragerie şi începu să strîngă farfuriile şi cănile împrăştiate pe masă.

Cei patru eroi de Cairngorm fuseseră mai mult decît bineveniţi la început, iar el le oferise cu dragă inimă mîncare şi adăpost atît cît au vrut. Doar îl respinseseră pe Schlein şi oştile ticăloase ale Stăpînului Întunericului! Ca urmare, îngrozitoarea Negură, ciudăţenia ca un nor care se insinua necontenit peste lumea civilizată dăduse înapoi şi acum acesta era un ţinut mai fără griji. Dar cei patru locuiseră aici toată iarna, fără să dea vreun semn că ar vrea să plece şi mîncîndu-i tot ce avea prin casă. Deşi, mulţumită lor, cel puţin *avea* o casă. Oftă şi, tîrîndu-şi picioarele, se întoarse cu o tavă plină de vase, o trînti cu zgomot pe masă, apoi urcă în camera lui să se culce.

Hathor tresări din somn la zgomotul din bucătărie şi privi leneş în încăpere. Strălucirea palidă a cărbunilor accentua părul roşu care-i acoperea capul masiv. Deşi lumina era slabă, căutătura lui pătrunzătoare de trol des-

Îuși totul. Acolo era Bith, cu părul ei lung și negru care se revărsa peste umerii moi, și tînărul războinic, Cal, moțăind la masă cu piatra de ascuțit strînsă la piept. Endril era plecat, ca întotdeauna. Elful își făcuse obiceiul să dispară în fiecare noapte în pădurile de fagi din jurul satului.

„O gașcă mai ciudată nu cred că s-a mai adunat vreodată", gîndi trolul. Erau toți niște ființe fără căpătîi. El însuși părăsise grotele întunecate și renunțase la lumea trolilor ca să trăiască printre oameni ; Cal era un soldat fără slujbă, al cărui stăpîn dispăruse misterios de pe cîmpul de bătaie, apoi și de pe suprafața pămîntului ; Endril nu mai trăia printre elfi și refuza orice explicație în legătură cu asta ; dar cea mai ciudată dintre toți era Bith, fiica atotputernicei și influentei vrăjitoare Morea. Renunțase la viața fără griji de la castelul mamei, acum înghițit de Negură, ca să-și urmeze propriul drum.

Hathor duse halba la gură și sorbi restul de bere cu o înghițitură zdravănă, apoi rîgîi zgomotos. Se aplecă și o scutură pe Bith cu blîndețe.

— E devreme să ne culcăm, spuse el încetișor.

Tînăra prințesă fremătă.

— Oh... tu ești, Thor...

Se răsuci și se întinse ca o pisică, apoi îl bătu pe creștet pe adormitul Cal :

— Scoală-te ca să te culci ! chicoti ea.

— Hm ? Ce ?

Caltus Talienson, soldatul de odinioară, se dezmetici din visurile lui războinice și fu mulțumit să afle în preajma sa căldura focului și a prietenilor.

— Am spus : scoală-de-te-culcă !

— Ha ! bună glumă ! pufni Cal.

Privi spre foc, apoi își puse piatra înapoi într-un săculeț aflat la cingătoare și-și băgă în teacă sabia împodobită — o captură din bătălia de la Cairngorm

— Trebuie să fie tîrziu. Bănuiesc că Endril o fi prin pădure...

Hathor încuviință.

— Cred că e nebun, continuă Cal, în timp ce se îndreptau cu toții spre scară. Niciodată n-am avut parte

de așa ceva... paturi grozave, cu așternut curat în care să tot dormi, și el își petrece nopțile în pădure.

Bith stinse lumînarea și se strecură cu voluptate sub pătură. Trebuia să-i dea dreptate lui Cal în privința paturilor. Nu mai dormise în asemenea condiții de multă vreme. Cam din perioada petrecută în castelul mamei, înainte de Negură. Viața grea din ultimul an, nopțile sub cerul liber, uneori cu capul pe o piatră, alteori fără somn, acum erau doar amintirea unui coșmar îndepărtat. O pală de aer rece pătrunse printr-o spărtură din fereastră. Închise ochii și se lăsă purtată... într-un palat miraculos.

Salonul impunător era acoperit cu tapiserii viu colorate și luminat de torțe fumegînde. În capătul întunecat al încăperii Bith putu zări un bărbat așezat pe un tron auriu. O îndemnă să se apropie și ea pluti spre el. Omul îi părea oarecum cunoscut. Avea o față prelungă, o barbă scurtă și ascuțită și era înveșmîntat într-o mantie albă de blană. Apăru o pernă de mătase și ea se așeză. Bărbatul îi zîmbi curtenitor. Deodată îl recunoscu ! Era fratele lui Odin, regele idolilor din Nord. Chiar el, cel care-i adunase pe cei patru proscriși pentru a-i trimite să înfrunte primejdia !

— Vili ! exclamă Bith.

Bărbatul bogat înveșmîntat tresări la auzul acestui salut familiar, dar își înăbuși vanitatea.

— Poți să renunți de data asta, Elizebith, la a mi te adresa cu Luminăția Ta, Preamărite Stăpân, Cîrmuitor al celor Douăsprezece Sfere. A trecut mult timp de cînd am stat de vorbă...

Vocea îi era numai dulceață.

Bith sări de pe pernă și visul începu să pălească. Vili se ridică iute și vorbi :

— Nu, nu. Ascultă-mă. Am nevoie din nou de oamenii mei de încredere, și nu e timp de pierdut !

— Nu mai vreau să te ascult, izbucni Bith. Ne-ai promis o mare răsplată dacă dăm o raită pe la acel vrăjitor și distrugem sabia aia nenorocită... și ce-am primit ? Nimic ! Vrăjitorul era o păcăleală și a trebuit să-l înfruntăm

pe Schlein și armata Stăpînului Întunericului! Ne-ai mințit!

— Nu a căpătat Cal stindardul tatălui său? o potoli zeul. Și nu ați dobîndit voi o rezervă frumușică de ingrediente magice? Și nu v-a tihnit vouă traiul fără griji din ultimele luni?

— Mi-ar fi greu să numesc loc de huzur un han prăpădit într-un cătun la marginea pădurii, se răsti Bith. M-am născut prințesă și am crescut într-un palat. Am fost servită de slugi. Și, și... o jerpelită de pînză și cîțiva saci cu ierburi nu mi se par o plată generoasă! Iar pentru Hathor sau Endril nu s-a găsit mai nimic!

— Endril a fost foarte mulțumit în ultimul timp, în pădurea de fagi, iar în ceea ce-l privește pe trolul tău, Hathor, este o creatură simplă și nevoile lui sînt puține... Dar destul despre trecut! De data asta pot face mai mult pentru voi. Acum, că voi patru ați reușit să distrugeți prima Sabie Runică, am mai multă putere. Dar mai sînt și alte săbii care trebuie recucerite. Vă așteaptă lucruri mari la capătul acestei aventuri.

— Nu, nu, n-am să mai ascult nimic! țipă Bith. Își plesni obrazul și se întoarse.

Uriașul salon dispăru, iar ea ateriză pe podea cu o bufnitură, încurcată în pături

— Ooof! spuse în timp ce se așeza cu greutate și își aduna gîndurile. Nu va pune mîna pe mine de data asta! hotărî ea

Se ridică și aranjă din nou așternutul, îndesînd temeinic colțurile cuverturilor, apoi se așeză pe pat și privi pe fereastră în noaptea rece de primăvară. I se păru că vede umbra mișcătoare a lui Endril apropiindu-se printre copaci Capul îi alunecă ușor și căzu într-un somn fără vise.

Elful Endril, rezemat de copacul său favorit, indiferent la aerul rece al nopții, își încolăci genunchii cu mîinile. Era o pădure de fagi tînără și verde care era fericită să-l aibă la sînul ei Endril era mulțumit că ajutase la îndepărtarea de acest loc a Negurii care-l slujea pe Stăpînul Întunericului, chiar dacă izbînda celor patru la Cairngorm nu era decît vremelnică Gîndul îi zbură la pădurile

de altă dată, acum pierdute pentru totdeauna în spatele Negurii. Închise ochii și inspiră adînc.

O pădure nesfîrșită... un abur albăstrui, poate pîcla zorilor, umplu aerul, iar pădurea era bătrînă și înaltă... Endril hoinărea printre stejarii uriași care-i șopteau pașnic, cu glasuri străvechi :

— Apropie-te, Endril, murmură un bătrîn copac noduros ce abia se zărea în ceață, vino și așează-te în iarba mătăsoasă, la picioarele mele.

Elful își făcu drum printre niște tufișuri și un buștean prăbușit și se așeză, contemplînd copacul care vorbise. Pentru o clipă fu liniște, dar în timp ce privea trunchiul, o figură apăru pe coajă. Clipi, și figura deveni mai clară. Da, asta era, o pereche de ochi, un nas, o gură... chiar și o bărbiță. Era o față pe care o mai văzuse, reflectată în apă și mai tîrziu pe lama unei săbii. Un zîmbet cinic răsări pe fața lui Endril, în timp ce vorbi :

— Ei, dar nu cumva e chiar Preamăritul Stăpîn, Vili, Cîrmuitor al celor Douăsprezece Sfere !

Elful se înclină ușor.

— Bun, răspunse fața de copac. Știam că pot să mă aștept la puțin respect din partea ta ! Sînt încredințat că-ți priește la Cairnwald.

— A fost destul de plăcut, Stăpîne Măreț.

Endril dădu drumul cu greutate ultimului compliment. Vili făcuse destul de puțin pentru cei patru, după ce-i băgase în bucluc. Iar comorile promise pentru distrugerea Săbiei Runice la Cairngorm nu se materializaseră. Ridică din umeri. Știa că e mai bine să măgulească vanitatea lui Vili decît să îl insulte.

— În regulă, acum să discutăm o afacere. Se întîmplă să am din nou nevoie de slujitorii mei. În țară se pune la cale o nelegiuire.

— Te aștepți să îndeplinim o altă misiune pentru tine, Stăpâne ? îl întrerupse Endril, căznindu-se să rămână politicos.

Copacul își scutură frunzele, ca atins de o briză neașteptată.

— Desigur, zise Vili iritat. Acum dă-mi voie să termin ce am de spus...

— Totuşi, dacă-mi amintesc bine, existau anumite promisiuni făcute unui grup de proscrişi pe care i-ai chemat cu multe luni în urmă...

— Promisiuni care vor fi ţinute, bubui Vili cu voce profundă, acompaniat de un mare freamăt de frunze.

— Ştiu că am adormit, spuse repede elful, dar acum prefer să mă trezesc, pentru că noi am decis să nu mai plecăm urechea la promisiunile tale.

— Nu ! Aşteaptă !

Endril se trezi dîrdîind şi îşi strînse braţele ca să se încălzească. Rămăsese nemişcat şi răcoarea îi pătrunsese în trup. Dintr-o dată perspectiva căldurii de la han i se păru foarte atrăgătoare şi o luă înapoi prin pădure. Ajunse în luminiş şi văzu clădirea în depărtare. La al doilea cat, la fereastră, distinse o formă întunecată. Era Bith şi privea în direcţia lui, aşa cum se aştepta.

Trolul Hathor se răsucea neîncetat pe rogojina lui de paie. Era prea mătăhălos pentru orice pat din han, aşa că se mulţumea să doarmă pe duşumea. Puţin îi păsa. Dar în noaptea asta nu reuşea să adoarmă. Amintiri îndepărtate continuau să-i aducă din trecut imaginea oaselor şi a sîngelui, a morţii şi a agoniei, a peşterii trolilor, umedă şi întunecată, pe care o părăsise de mult.

Pe naşteptate imaginile se cristalizară, luînd chipul unui trol mare şi palid. Un trol cu părul roşu ca al său, aflat într-o peşteră luminată puternic. Trolul îi vorbi lui Hathor cu o voce ciudată. O voce pe care o mai auzise în somn.

— Bun venit, Hathor. S-a ivit o treabă importantă de făcut şi am nevoie de serviciile unui trol bun şi săritor ca tine.

— Acum ştiu ! exclamă trolul. Tu, Vili ! Pleacă de aici ! Bith spunea să nu vorbim cu tine.

Hathor lăsă să i scape un urlet şi se ridică brusc în întuneric. Cotul lui lovi cu zgomot o măsuţă aflată de-a curmezişul camerei. Cal îl privea din patul său.

— Ce e, Hathor ? întrebă băiatul.

— Vocea... Vili — îngăimă el — vrea ca noi să facem ceva.

— Ştiu, răspunse Cal ridicîndu-se. Tocmai m-a vizitat şi pe mine. Să vedem dacă a ajuns şi la Bith.

Cei doi ieşiră în holul slab luminat şi se grăbiră spre camera lui Bith. Cal se opri brusc şi Hathor se ciocni de el destul de rău.

— Au!

Elizebith de Morea era acolo, în faţa lor, pe coridorul întunecos. Endril apăru din întuneric şi li se alătură. Cei patru se priviră o clipă unul pe altul, apoi Bith spuse:

— Hai jos, să aruncăm cîteva vreascuri pe foc şi să discutăm despre toate astea.

Vorbise cu autoritate. În timp ce tropăiau pe scări, hangiul deschise uşa şi-i privi coborînd. Mormăi ceva în barbă, trase un căscat, apoi trînti uşa în urma lui.

CAPITOLUL 2

FOCUL licări jucăuş, cu vigoarea reînnoită, arzînd cu poftă lemnul pe care i-l aruncase Hathor. Cei patru se ghemuiră mai aproape de flacără, ca să alunge frigul şi, poate, ca să se mai îndepărteze un pic de Vili, de vreme ce zeului îi stătea în putere să se arate în special în obiectele reci... o baltă, tăişul unei săbii. Acum, spre nemulţumirea tuturor, îşi făcuse drum şi în visurile lor. Fiecare descrise la rîndul său întîlnirea cu zeul.

— Am crezut că am terminat-o cu el, spuse Bith categorică. Nu i-a mai vorbit nici unuia dintre noi de luni de zile.

— A fost doar o problemă de timp, răspunse Endril cu gravitate. Dar ştiam că va veni iar după noi. Nu cred că va renunţa, pînă nu-i vom distruge toate Săbiile Runice.

Elizebith se ridică în picioare cu spatele la foc, şi li se adresă cu mîinile în şolduri :

— Nu vom mai lucra pentru el ! Am fost cu toţii de acord !

— Atunci de ce mai sîntem împreună ? întrebă elful.

— Pentru că... pentru că am devenit prieteni !

Ceilalţi încuviinţară. Bith începu să se plimbe înainte şi înapoi, cu mîinile la spate.

— Dar va deveni un chin să dormi, să trăieşti.. dacă Vili continuă să-şi bage nasul în visurile noastre !

— Poate mergem în sud, într-un loc mai cald, sugeră Hathor.

Cal se ridică și păși în urma lui Bith, înconjurînd camera.

— Oricum, stăm aici de prea multă vreme, spuse el. Cred că am și uitat cum e să încrucișezi sabia cu cineva, de cînd nu am mai făcut-o. Și tu, Bith, tu cînd ai făcut ultima vrajă ? E timpul să o luăm din loc.

— Undeva unde e cald, mormăi fata mai mult pentru sine.

Endril își scutură capul cu neîncredere.

— Chiar vă închipuiți că putem să ne ascundem de un zeu ? Vili ne va urmări, oriunde am merge și orice am face.

— Putem încerca, sări Bith. Eu, una, nu vreau să mai am de-a face cu Stăpînul Întunericului. Faptele eroice merită recompense pe măsură. Vili s-a arătat foarte zgîrcit cînd a fost vorba de răsplată.

Se opri și-și puse din nou mîinile în șolduri.

— Eu zic să plecăm chiar în dimineața asta !

— Și din ce vom trăi ? întrebă Endril tăios. Sînt sigur că hangiul nu are de gînd să ne urmeze cu o căruță și să ne gătească în fiecare zi !

— Vom trăi după puterile noastre, cum am făcut și înainte ! Și apoi, mai avem cîteva monezi... și sîntem o echipă a naibii de bună. Sîntem în stare să ne purtăm de grijă !

Hathor, în picioare, căuta ceva la brîu. Dădu la iveală o pungă și scoase un obiect strălucitor. Era semiluna de argint care aparținuse vrăjitorului din Cairngorm, pe care o găsise la poalele piscului. O îndesă în palma lui Elizebith.

— Avem și argint. E timpul ! Plecăm spre sud !

— Mda, trebuie să recunosc, am zăbovit aici prea mult și mă gîndesc că într-adevăr ar trebui s-o luăm din loc... Dar știți încotro anume ? întrebă Endril, continuînd să stea cu picioarele încrucișate.

— Ei bine, nu, dar ne vom gîndi la ceva, răspunse Bith. Important este s-o ștergem, și cît mai curînd !

— Hmm ! se auzi din capul scărilor.

Era hangiul, aplecat peste balustradă, cu ochii străstrălucind în lumina focului.

— Nu m-am putut abține și am auzit din întîmplare despre necazul vostru. Dacă-mi permiteți, vă dau o sugestie care v-ar putea folosi.

Începu să coboare treptele.

— Există un izvor fierbinte minunat, într-un loc numit Baoancaster, nu mai departe de două săptămîni de mers de-aici. Au acolo băi calde minerale tot timpul anului!

Făcu o pauză și, cum nimeni nu-i răspunse, continuă:

— Acum mă duc pînă în bucătărie să vă pregătesc ceva pentru micul dejun! Apoi, o să vă mai spun cîte ceva despre locul ăsta!

Primele raze ale soarelui atingeau degetele dezgolite ale vîrfurilor copacilor, cînd Endril se întoarse de la întîlnirea de bun rămas cu pădurea de fagi și se alătură micului grup, adunat pe drumul prăfuit din fața hanului. Cei patru proscriși, cu boccelele în spate, erau gata de plecare. Hangiul, împreună cu nevasta și un grup de copii desculți, se adunaseră în jurul lor să le ureze drum bun.

Cerul era albastru și senin, iar spre apus puținii norișori pufoși erau îmbăiați într-o lumină aurie. Tremurînd în aerul rece al dimineții, Cal își strînse mantia în jurul gîtului, să se încălzească. „Sub acești nori — gîndi el — nu departe în spatele pădurii, pîndește înfricoșătoarea Negură". Cel puțin aveau să se îndepărteze de această grozăvie.

Hangiul și nevastă-sa umpluseră o desagă cu carne uscată, fructe și pîine, pe care Hathor o aruncă fără efort peste umerii săi uriași și mulțumi gazdelor, zîmbind cu gura pînă la urechi. Bith o îmbrățișă pe nevasta hangiului, apoi porniră la drum. Endril se instală imediat în frunte. Curînd micul sat rămase în urma lor. O vreme călătoriră în liniște pe drumul care șerpuia alene printre copacii desfrunziți, cu Endril în frunte, Cal încercînd să țină pasul cu el, apoi Bith și Hathor, care încheiau coloana. Se opriră pentru scurt timp să-l aștepte pe Cal, care intrase în pădure să taie o creangă lungă și

dreaptă. Curăță cu îndemînare rămurelele de pe ea, cioplindu-și un toiag. Cînd cei patru își reluară călătoria, liniștea fu însoțită de pocnetul sacadat al bățului în praful drumului.

Soarele era sus de-a binelea, iar căldura lui era binevenită mai ales pentru Bith, care pînă acum mersese repede, strîngînd în jurul umerilor un șal negru, să se ferească de răcoare. Luară pieptiș un delușor și făcură un loc unui tînăr care mîna hurducăind pe drumul ce ducea în sat un uriaș car cu boi. Bărbatul zîmbi și le făcu semn, recunoscîndu-i pe cei patru eroi de la Cairngorm, în timp ce două căpșoare apărură pe neașteptate în grămada de paie din spatele căruței și-i ovaționară cu entuziasm.

Cal întrerupse liniștea :

— Ei bine, s-ar putea să ni se întîmple pentru ultima oară ! Acolo unde mergem nu vom mai fi marii eroi.

— Peștișorul pierdut în marele ocean, observă Bith cu tristețe cînd începură să coboare coasta. Va tînji după patul cald, cu așternuturi adevărate. Dar tot nu i-ar fi folosit, dacă visurile i-ar fi fost pline cu aparițiile lui Vili.

Ajunși în fundul văii, traversară un pîrîiaș cristalin, iar Hathor scormoni o vreme în gunoiul umed din pădure, scoțînd o mînă de rădăcini albicioase asemănătoare morcovilor. Poteca urca din nou abrupt și cei patru mergeau cu greu, în timp ce păcănitul toiagului lui Cal era însoțit de ronțăiturile cu care Hathor își mesteca gustarea.

Spre amiază lăsară în urmă pădurea de stejar și începură să coboare într-o vale glaciară adîncă, flancată pe fiecare parte de pini înalți și verzi ce foșneau molcom în vînt. Panglica argintie a unui pîrîiaș șerpuia într-o parte și alta de-a lungul fundului plat al văii, iar malurile erau acoperite cu garduri vii și cu căsuțe cochete. Endril se opri la o răscruce și privi un indicator, aplecat într-o parte, ca un bețiv. Pe unul dintre cele două semne, cel îndreptat spre vest, putu citi „Cairngorm".

— N-a mai rămas mare lucru din locul ăsta, comentă el sec.

— Nici din castel, adăugă Hathor.

Spre sfîrşitul aventurii lor, castelul Cairngorm se rostogolise ca o stîncă în hăul de dedesubt, iar ei rămăseseră în viaţă ca prin minune.

— Dar văd că trăiesc oameni destoinici pe aici, să sperăm că au reconstruit ce mai rămăsese din satul lor, spuse Cal.

Se făcu din nou linişte, în timp ce retrăiau lupta sîngeroasă cu orcii, cu monştrii mărilor, cu limacşii uriaşi şi cu perfidul Backbreaker [1], gigantul.

Apoi Bith rupse vraja şi atinse semnul în partea care arăta răsăritul.

— Baoancaster, aceasta este ţinta noastră. Haideţi, la drum... Simt apele calde ale băilor.

— Iar eu simt greutatea desăgii din spinare, se plînse Cal, aşezîndu-şi mai bine povara pe umeri.

— Ha! Te-ai inmuiat peste iarnă, rîse Hathor, înghiontîndu-l pe Cal cu pumnul său imens şi zîmbind răutăcios.

Porniră din nou pe drumul care urmărea coasta, coborînd cu grijă, ocolind coliba vreunui ţăran sau pădurar. Tufele de brebenei se amestecau acum cu copacii desfrunziţi iar soarele strălucitor făcea ziua de primăvară timpurie de-a dreptul călduroasă. Pe măsură ce se îndepărtau de Negură, ţinuturile păreau tot mai înfloritoare.

Într-un tîrziu, foamea puse stăpînire pe micul grup. Endril îi conduse într-o fîneaţă plină cu flori de primăvară. În timp ce se înfruptau din conţinutul sacului de merinde, un fir de apă clipocea în preajma lor.

Cînd se lăsă înserarea se opriră într-un luminiş nu departe de drum, iar Hathor aprinse focul. Spre amuzamentul trolului, Bith şi Cal se plînseră că-i dor toate mădularele, în timp ce Endril, după ce-şi scutură capul dezaprobator, dispăru în pădure, cum îi era obiceiul. Noaptea era senină, rece, plină de stele şi liniştită.

Dimineaţa veni cu vestea îmbucurătoare că nici unul nu fusese vizitat în somn de Vili.

— Poate ne-a pierdut urma, spuse Thor, aruncînd un vreasc uscat peste cărbunii rămaşi din ajun.

---

[1] Sfarmă-oase (n. tr.)

— E tot ce-mi doresc adăugă Cal, făcîndu-și pătura sul și îndesînd-o în raniță. Dacă o fi să avem altă aventură, o putem avea și fără el !

Bith se întinse și-și frecă piciorul dureros :

— Sînt sigură că dacă o ținem spre sud, se rezolvă. Cu cît vom fi mai departe de Vili, cu atît voi fi mai fericită.

— Iar eu cred că v-ați țicnit cu toții, spuse Endril, făcîndu-și apariția din pădure. Vili ne va găsi oriunde am merge. Țineți minte ce vă spun... ne așteaptă o Sabie Runică.

— Tu chiar n-ai niciodată nimic bun de zis ? se răsti Bith. Vili nu ni s-a arătat noaptea trecută, și presimt că nu ni se va mai arăta niciodată !

— Ei bine, sper ca presimțirea ta să se dovedească adevărată. (Tonul lui Endril spunea însă altceva). Acum, Hathor, unde-s merindele ? Hai să mîncăm !

În următoarele zile vremea continuase să fie frumoasă și senină, iar cei patru deveniseră mai voioși pe măsură ce înaintau în cale, depășind platourile stîncoase și strecurîndu-se de-a lungul poalelor muntoase spre cîmpie... Nu mai primiră nici un semn de la Vili. Începură să exerseze cîteva din vechile rînduieli și scheme de luptă, oprindu-se ici și colo pentru a înfrunta dușmani închipuiți în lupte imaginare... Cei trei războinici se așezau în cerc, iar Bith stătea la mijloc, pregătită să împroaște vrăji.

Ca să-și desăvîrșească măiestria, Elizebith de Morea se antrena, încercîndu-și puterile. Mai întîi făcu să se aprindă o buturugă bătrînă, iar Hathor trebui să înăbușească flăcările care amenințau să cuprindă o pășune din preajmă. Mai tîrziu mări un șoarece de cîmp, care apoi începu să-i urmărească, alergîndu-i în jurul unui lan de porumb pînă cînd Hathor se întoarse și-i tăie capul cu securea. În cele din urmă reuși ca, prin levitație, să ridice întregul grup pe o stîncă. Cu excepția lui Endril, au avut nevoie de o jumătate de zi ca să coboare.

Cum merindele primite de la hangiu se terminară curînd, se opriră la o fermă unde tăiară niște lemne și dezgropară buturugi, primind în schimb ceva pîine și un

purceluş. Hathor consimţi să frigă animalul pentru ceilalţi, dar el rămase credincios obişnuinţelor lui de vegetarian, preferînd să ronţăie rădăcinile pe care le găsea din belşug.

După două săptămîni de hoinăreală, stăteau înghesuiţi la umbra unui stejar uriaş, adăpostindu-se de ploale. Era o pădure deasă, la mai puţin de două zile de mers de Baoancaster. După ce ploaia încetă, se auzi o voce subţire şi stridentă, părînd să vină de nicăieri :

Caloo, calak, voi, cei de sub copac ;
Mina, sina kuusikoll, văd c-aveţi cu voi un trol !

Cal îşi scoase sabia, iar Endril se furişă uşor în pădure.

— Cine eşti ? Unde eşti ? întrebă Bith, privind în toate direcţiile.

Hathor îşi pregăti securea şi veni lîngă ea. Nici un răspuns. Cîteva clipe mai tîrziu reapăru şi Endril.

— Trebuie să fie vreo minune, şopti. N-am găsit nimic.

— Crezi că era Vili ? întrebă Cal.

— Nu, Vili trebuie să se întrupeze într-o făptură, pentru a ni se arăta... şi pe urmă rimele acelea stupide...

— Poate a folosit picături de ploaie, îşi dădu părerea băiatul.

— Ooh, sper că nu ! spuse Bith, privind cu teamă în jur. Şi atunci vocea se auzi din nou.

Naelta, mailta, sina jaat siihen ;
Mă voi întoarce şi ne-om vedea.

Din tufişuri se auzi un foşnet asemănător zgomotului făcut de paşii cuiva. Endril se repezi să cerceteze. Încă o dată.

— Bith, nu cumva ai vreo vrajă care să facă lucrul ăsta să se arate ? întrebă Cal.

— Nu ştiu nici ce e, nici încotro să-mi îndrept vrăjile, chiar dacă aş cunoaşte nişte farmece pentru o situaţie ca asta. (Se încruntă). Dar nu cunosc !

Endril se întoarse din nou, nedumerit și cu mîna goală.

— Gata cu prostiile. Ploaia a stat, așa că hai să ne vedem de drum și să nu ne mai batem capul cu vocea.

Ceilalți fură de acord imediat și, întorcîndu-se pe cărarea care devenise o mare de noroi, își reluară călătoria. O vreme se chinuiră să depășească făgașele pe care le formase ploaia, apoi Endril îi conduse înapoi în pădure, pe unde înaintarea era mai ușoară. Vocea misterioasă nu se mai făcu auzită.

Cînd soarele apăru din nou, elful se opri dintr-o dată și arătă spre stînga.

— Priviți, acolo, l-ați văzut ?

— Ce să vedem ? întrebă Cal.

— E ceva care mișcă în spatele copacilor... și am zărit o licărire roșie. Nu sîntem singuri !

— Ai vedenii ! exclamă Bith, neliniștită din cauza asta, dar temîndu-se că s-ar putea totuși să nu aibă dreptate. Pădurea e plină de păsări, probabil ai văzut o prigorie.

Îl împinse pe Cal care-i stătea în drum și continuă să înainteze pe stratul de frunze uscate care acopereau pămîntul.

— Nu a fost o prigorie, se încăpățînă Endril.

Cercetă zona cu grijă, căutînd orice fel de semn, dar nu găsi nimic.

— Preia conducerea, Cal, și ține aproape de cărare. Mă întorc curînd.

Elful dispăru în lăstăriș, hotărît să dea de urma a ceea ce văzuse.

— E și ăsta un fel de a spune „bună ziua" ! exclamă Bith, dîndu-și părul din ochi și aruncîndu-l pe spate.

Cal rămase pe loc, privind în urma elfului. Hathor așteptă o clipă, după care, zdrobind sub pași niște uscături, îl ocoli pe băiat, urmat de Bith.

Rămas singur, Cal se dezmetici.

— Hei, așteptați-mă, strigă el, grăbindu-se să-și ajungă din urmă prietenii. Merseră așa, cu Hathor în frunte, pînă dădură de un pîrîiaș lat și prea adînc pentru a-l putea traversa. Pentru că nu găsiră nici un vad,

o porniră înapoi spre drumeag, unde, așezat pe o piatră, îi aștepta Endril.

— E ceva acolo... care ne urmărește, spuse simplu.

— Prostii, pufni Bith, dar privi peste umăr îngrijorată.

Ceata se puse în mișcare. Endril pășea mai prudent ca niciodată și privea circumspect în toate părțile. Părea că și Hathor văzuse creatura, fiindcă Bith observă că trolul își scoase din nou securea și o ținea în față, pregătită.

Deodată o mică făptură țișni din tufișuri și se postă în fața lor, în mijlocul drumului. Avea figură omenească, dar era zbîrcit ca și cum ar fi fost foarte bătrîn, iar pielea părea a-i fi tăbăcită și aspră. Mica arătare etala o barbă sură, lungă și zbîrlită și purta peste umeri o mantie cenușie. Pe vîrful capului avea cocoțată o pitorească scufie roșie, țuguiată. Cizme înalte negre, strălucitoare, pantaloni cenușii și o cămașă din pînză de casă îi completau îmbrăcămintea. Noul venit făcu o plecăciune, cu fața luminată de un zîmbet larg.

— Nu vă speriați, oameni buni. Permiteți-mi să mă prezint. Sînt Gunnar Greybeard[1] de Glasvellir Hall. Pe scurt, un pitic din Northunderland.

— N-am auzit de locul ăsta, spuse Endril.

— Și ce treabă ai cu noi ? întrebă Bith, cu evidentă ostilitate.

— Oh, scumpă doamnă, liniștiți-vă, o potoli piticul. Iată, vă rog să primiți acest mic dar ca o dovadă a bunelor mele intenții

Scoase o monedă de aur de la cingătoare și i-o întinse lui Bith Ea o privi pe ambele fețe cu neîncredere.

— Și de ce ne-ai da o monedă de aur ?

— Phii, dar nu știți ? Să primești un cadou de la un pitic înseamnă noroc ! (Micuțul îi făcu din ochi și continuă). Și dacă nu vi se pare îndeajuns, puteți să o considerați ca răsplată pentru serviciile aduse.

— O răsplată ? Pentru ce ?

Bith îi pasă moneda lui Hathor, care o mușcă și încuviință, zîmbind

---

[1] Barbă Cenușie (n. tr.)

— Pentru eliberarea mea, desigur, răspunse Gunnar rînjind. Dacă tuspatru n-aţi fi trecut pe-aici şi nu v-aţi fi oprit sub copacul acela, aş fi şi acum prizonier între crengile lui.

Mătură larg aerul cu o mînă, arătînd spre nord.

— Acolo de unde vin există vrăjitoare-trol cu puteri uriaşe, şi mă tem că am avut de-a face cu cea mai a dracului dintre ele. Se numeşte Loviatar.

Ochii lui Hathor se aprinseră de curiozitate.

— Mi-a făcut farmece, continuă piticul, transformîndu-mă într-o pietricică, apoi m-a aruncat peste ocean. Am aterizat în copacul ăla. Şi aş fi rămas o piatră pentru totdeauna, dacă patru tovarăşi cu inima curată n-ar fi apărut împreună să rupă vraja... şi nu uitaţi, unul dintre ei trebuia să fie trol, altfel aş fi şi acum acolo.

Scoase încă trei monezi şi le împărţi celorlalţi.

— Luaţi, m-am răzgîndit. Cîte una pentru fiecare. Dar o lungim peste măsură. Acum, că am din nou picioare, ard de nerăbdare să le folosesc. Poate veţi fi atît de buni să mă lăsaţi să vă însoţesc în această călătorie minunată ?

Bith şovăia.

— Ei bine, nu ştiu... Am avut necazuri cînd am lăsat străini să ni se alăture.

— Numai pînă la Baoancaster ? sugeră Cal.

— Grozav ! spuse piticul. Acum spuneţi-mi cum vă cheamă, ca să vă cunosc pe toţi !

Porni înainte pe cărare. Endril zîmbi şi i se alătură, în timp ce Cal îi urmă, ridicînd din umeri. Bith oftă zgomotos şi păşi cam în silă prin noroi împreună cu Hathor, care rîdea pe-nfundate, ca trolii.

În timp ce călătoreau, piticul povesti neîncetat întîmplări şi basme din mult-iubita lui ţară de baştină. Deveni repede evident că abia aştepta să se întoarcă printre ai săi şi că i-ar fi plăcut foarte mult să o facă însoţit de noii săi prieteni.

Tîrziu, aşezaţi în jurul unui foc de tabără, după ce mîncaseră pe săturate, Gunnar scoase la iveală o sticlă de vin, iar atmosfera deveni atît de relaxată, încît chiar şi Bith reuşi să se înveselească. Hathor ronţăia cîte o rădăcină şi apoi bea o înghiţitură de vin. După ce istorisi

o fabulă despre vulpea cea şireată, piticul depănă cîteva din amintirile sale şi povesti despre o sabie puternică botezată Sjonbrand, Sabie a lui Skryling, pe care o făurise el împreună cu alţi pitici din Glasvellir. În ochii lui Gunnar se aprinseră flăcări.

— Niciodată nu mai făcusem o asemenea sabie. Am pus laolaltă cel mai bun oţel şi tot meşteşugul nostru. De cinci mii de ori am băgat-o în foc şi de tot atîtea ori am călit-o. Am muncit cinci luni. Am bătut-o cu ciocanul pe nicovală de cinci mii de ori... de fiecare dată punînd la bătaie toată magia pe care o cunoşteam.

Cal era în extaz, cu coatele pe genunchi şi bărbia în palme, ascultînd povestea piticului.

Acesta continuă :

— Am încercat de mai multe ori şi înainte să meşterim o asemenea sabie şi am dat greş ; dar cînd de data asta am izbutit, ne-am umplut de bucurie şi mîndrie. Era perfect echilibrată, iar tăişul ei nu putea fi tocit. Era uşoară ca o pană, dar împărţea lovituri într-un fel care l-ar fi făcut invidios pe însuşi Thor, cu ciocanul său.

Bith se încruntă deodată şi-l întrerupse :

— Stai puţin, această sabie, această Sjon...

— Sjonbrand !

— Da, Sjonbrand, continuă, era cumva acoperită cu rune ?

Hathor mormăi, înţelegînd la ce se gîndea ea.

— Desigur, doamnă, veni răspunsul.

— Ştiam eu ! Bith se ridică şi bătu furioasă din picior. Eşti în slujba lui Vili, nu-i aşa ?

Piticul, uimit, scutură din cap.

— Ce vrei să spui ? Noi, piticii de Glasvellir, sîntem cetăţeni mîndri şi hotărîţi, şi nu slujim pe altcineva decît regele nostru, Gyrthrym Goldbeard [1]. Cine-i acest Vili de care ai pomenit ?

— Îţi baţi joc de noi ? Cum poţi să-mi spui că ai meşterit o sabie Runică şi nu ai făcut-o pentru Vili, fratele lui Odin ?

— Vino-ţi în fire, Elizebith, spuse piticul, luat pe

[1] Barbă-Aurie (n. tr.)

neașteptate. Fiecare sabie făcută la Glasvellir Hall este acoperită cu rune. Așa e tradiția la noi. Și pentru că ai pomenit despre asta, îmi amintesc că bătrînul Gevrym îmi povestea în copilărie despre Odin, Vili și Ve... dar asta a fost demult, iar eu am ajuns aici împotriva voinței mele, trimis de vrăjitoarea Loviatar.

Cal scoase sabia dobîndită pe cîmpul de luptă de la Cairngorm și o ținu în lumina focului.

— Privește, Bith, chiar și pe sabia mea sînt însemnate rune, dar asta nu înseamnă că este o Sabie Runică dintre acelea căutate de Vili.

— Nu fiecare sabie este o Sabie Runică magică, încărcată cu puterea lui Vili ! adăugă Endril.

Le luă ceva timp să o liniștească pe fată, dar cuvintele lor convingătoare și vinul care trecea din mînă-n mînă o aduseră pe Bith într-o dispoziție mai blîndă, chiar dacă rămase prudentă. Se depănară multe basme în jurul focului încins ; chiar și Endril rămase să asculte cum piticul își țesea poveștile în noapte, neobosit. Numai Bith se înfășură cu pătura și adormi într-un tîrziu, cu convingerea ascunsă — în ciuda asigurărilor celorlalți — că piticul era trimisul lui Vili.

CAPITOLUL 3

ÎNFRICOŞAŢI, servitorii o zbugheau încoace şi încolo, străduindu-se, uneori fără succes, să se ferească din calea matahalei care lovea vîrtos în toate părţile, dînd ocol camerei. Trăsăturile sale, destul de plăcute de altfel, acum erau contorsionate de furie într-un chip care te făcea să intri în pămînt. Măsura mai mult de şapte picioare înălţime, şi în afara sutelor de ornamente zornăitoare din aur ce-i atîrnau în jurul gîtului, nimic nu-i acoperea bustul imens. Din cînd în cînd mormăia ceva în barbă şi lovea cu pumnul lui uriaş în palma celeilalte mîini, producînd o plesnitură răsunătoare. Se întoarse dintr-o dată şi se ciocni cu pîntecul de o bătrînă care-l urma îndeaproape, căutînd astfel să se ferească de privirea lui îngheţată.

— La naiba! mugi matahala, dînd-o la o parte cu o lovitură zdravănă. Piei din calea mea, tîrîtură!

Se îndreptă spre cămin, înşfăcă un buştean, îl frînse pe genunchi şi-l aruncă în foc.

Afară, pe coridor, doi bărbaţi aşteptau, neîndrăznind să intre. Unul dintre ei era îmbrăcat cu haină şi pantaloni de catifea albastră, purta o pălărie împodobită cu pene şi pietre preţioase, şi legăna o cutiuţă de fildeş. Celălalt purta o lungă mantie roşie, avea faţa acoperită de nişte favoriţi stufoşi şi ţinea în mînă un glob de cristal.

— E foarte bine dispus astăzi! spuse cel cu haină albastră și pălărie cu panaș.

— O dispoziție atît de minunată, Vieno, încît cred că ar fi bine să vorbești tu mai întîi cu el! răspunse celălalt, arătîndu-i ușa.

— A, nu, nici nu mă gîndesc. Ghicitorul are întîietate în fața Păstrătorului Sigiliului!

Era evident că servitorul înfricoșat postat la ușă spera ca nici unul dintre ei să nu îndrăznească să intre.

— Știi, a fost să-l întîlnească pe Stăpînul Intunericului, spuse ghicitorul Ormoc în glumă.

— Ah, fir-ar să fie! Mi-am amintit că am uitat ceva. Scuză-mă, te rog! spuse omul în haină albastră, în timp ce o luă la fugă în lungul coridorului de piatră, fiind cît pe ce să-și piardă pălăria.

— Curajul, poate! spuse Ormoc disprețuitor, în timp ce însoțitorul său dispărea după colț

Ormoc se întoarse și se adresă servitorului:

— Ei bine, acum ori niciodată, Griswold. Ar fi timpul să mă anunți. Am vești importante. Să nădăjduim că ele vor domoli toanele stăpînului nostru

Cu groază în priviri, Griswold întredeschise ușa și trase cu ochiul înăuntru. Apoi, luîndu-și inima-n dinți, dispăru în odăile lui Schlein, hainul vrăjitor, Preamăritul Stăpîn, Cel mai Insemnat Dintre Bărbați, depășit în putere doar de Stăpînul Intunericului

Ormoc se îndepărtă, știind ce-o să urmeze. O clipă mai tîrziu, ușa se trînti de perete cu zgomot și Griswold zbură pe coridor cu capul înainte, aterizînd cu o bufnitură la picioarele ghicitorului. Servitorul privi în sus, pe jumătate buimac, și îngăimă:

— Vă primește chiar acum, puteți intra!

Ghicitorul inspiră adînc, apoi păși în încăperea îmbîcsită, afișînd siguranță de sine și încercînd să corespundă uzanțelor

— Ce-mi aduci, Ormoc, alte vești proaste? Schlein lovi cu pumnul său imens într-o masă de lemn și își țintui supusul cu privirea. Ormoc se opri în fața uriașului și își întinse gîtul, înfruntînd privirea stăpînului.

— Dimpotrivă, Preamărite, pînda a dat roade și acum

putem pune mîna pe vrăjitoarea pe care o cauți de atîta vreme.

Ormoc scoase de sub mantie o pernită și o puse pe masă, așezînd cu grijă globul de cristal deasupra.

— Ce vești? Ce vești? întrebă matahala. Scaune! Aduceți scaune, să ne așezăm!

Servitorii se împrăștiară care-ncotro, aducînd un jilț cioplit în lemn pentru stăpînul lor și un scăunel pentru Ormoc.

— A părăsit pădurea fermecată. Nu mai este sub protecția vrăjii.

Ormoc începu să-și agite ritmic mîinile deasupra cristalului și un abur albăstrui apăru între cei doi. Din ceață se întrupă silueta omenească a unei tinere femei cu ochii uimitor de strălucitori, plimbîndu-se în lumina soarelui cu un șal negru înfășurat în jurul umerilor. Avea fața palidă și trăsăturile fine, iar părul negru revărsat în cascadă scînteia în lumină.

— Morea! tună Schlein, furios. De ce-mi arăți vrăjitoarea asta! (Se ridică, răsturnînd jilțul scluptat pe pardoseala de piatră.) Am să te...

— Dar e *Elizebith!* Nu Morea! strigă Ormoc, aplecîndu-se pentru a evita lovitura care ar fi urmat cu siguranță.

Imaginea se topi în ceață, apoi și ceața se risipi.

Schlein încremeni cu pumnul strîns în aer, holbîndu-se pe măsură ce pricepea cuvintele ghicitorului. Elizebith, fiica de șaptesprezece ani a lui Morea, semănînd atît de bine cu mama sa... Un zîmbet răutăcios își făcu loc pe fața sa. Elizebith, cea care îi dejucase planurile. Elizebith, cea care purta vinovăția înfrîngerii sale rușinoase la Cairngorm. Elizebith, cea care atrăsese asupra lui urgia Stăpînului Întunecat.

Elizebith, cea care trebuia să-i fie mireasă...

Pe neașteptate, creatura enormă îl înșfăcă pe Ormoc de umeri, ridicîndu-l de la pămînt, și îl scutură ca pe o păpușă de cîrpă.

— Ai făcut treabă bună, Ormoc. Ai cîștigat bunăvoința mea.

Schlein îi dădu drumul ghicitorului speriat și apoi continuă:

— Vreau să o supraveghezi şi să o urmăreşti. Raportează-mi toate mişcările ei. Dar să *nu*, repet, să nu cumva să-ţi scape! Nu trebuie să-ţi reamintesc urmările, dacă acest lucru s-ar întîmpla! Acum dispari, am de pus la cale ticăloşii!

Ormoc îşi strînse cristalul şi se retrase în grabă, cu demnitate, întrebîndu-se a mia oară dacă se află pe calea cea bună. Pe drumul spre ieşire se împiedică de Griswold, care încă gemea, zăcînd într-o rînă pe podea.

În aceeaşi zi, mai tîrziu, Schlein trimise o scîrboasă creatură zburătoare să-l cheme pe dragonul negru şi convocă la sfat un grup de personaje sinistre, printre care doar puţine făpturi omeneşti. Se puseseră la cale lucruri nu prea plăcute.

CAPITOLUL 4

ENDRIL se trezi învăluit de un miros plăcut de mîncare gătită. Era neobişnuit pentru el să doarmă în tabără. Piticul supraveghea o pereche de iepuri care se perpeleau în frigare deasupra focului, iar lîngă el, pe pămînt, se afla o grămadă de morcovi şi de cartofi. Ce curios, piticul reuşise să facă toate acestea fără să-l trezească!

Gunnar observă mişcarea lui Endril.

— Bună dimineaţa, domnule Endril, nădăjduiesc că nu v-am deranjat; după cum vedeţi, am profitat un pic de generozitatea naturii. Nu trebuie să fii niciodată o povară pentru gazdele tale!

Hathor şi Cal se ridicară şi aruncară o privire la priveliştea neaşteptată, dar atît de binevenită

— Foarte ciudat, spuse Bith frecîndu-se la ochi De unde au apărut toate bunătăţile astea?

— Într-adevăr curios, comentă şi Endril, pentru că am somnul uşor şi nu sînt multe lucruri care să se întîmple fără ştirea mea peste noapte; şi totuşi, priviţi:

— Mai degrabă cred că a făcut scamatorii, îşi dădu fata părerea, cu o privire bănuitoare. Încă una din şmecheriile lui Vili.

— Faţa lui Gunnar căpătă o expresie batjocoritoare în timp ce-şi răsucea mustăţile cărunte.

— Ei! Hei! Frumoasă doamnă, totul e-n ordine. De vină o fi vinul parfumat cu care v-am cinstit aseară. Poate c-a fost nițel cam tare.

Arătă spre cer. Soarele era sus, deasupra capului.

— Vedeți, e destul de tîrziu.

Endril sări în picioare neîncrezător, privind în sus cu ochii mijiți.

— Tăria vinului sau puterea magiei, sau amîndouă... am pierdut juma' de zi!

— Tăria vinului, insistă piticul. Kultani-kalihini! Am avut destul timp să prind creaturile astea și să dezgrop niște rădăcini la ferma din vale.

Scoase o jimblă proaspătă dintr-o traistă aflată la îndemînă.

— Iar nevasta fermierului mi-a dat asta, după ce i-am binecuvîntat vaca de lapte! Ar trebui să știți că-nseamnă noroc să primești ceva de la un pitic!

Hathor se apropie și înșfăcă un pumn de cartofi, îl îndesă în gură și începu să mestece zgomotos.

— Mmmm, nu-i rău. Mulțam', Gunnar Greybeard.

Piticul arătă spre merinde.

— Serviți-vă, prieteni!

Cal nu mai pierdu timpul și apucă un iepure fript. Hathor se puse pe ronțăit morcovii, în vreme ce Endril rupea pîinea rumenită în bucăți. Bith se bosumflă nemulțumită, dar în curînd foamea o copleși. Înfrigurarea cu care înfulecau prietenii săi se dovedi contagioasă. „E destul atît", își spuse, în timp ce ciugulea din carne, grijulie și cu delicatețe, ca și cînd i-ar fi făcut piticului o favoare, nedorind să arate cît era de flămîndă.

Nu mult timp după ce terminară masa și-și reluară călătoria, ajunseră în vîrful unei mici coline golașe. Se opriră și admirară priveliștea. În fața lor, luminată de soarele după-amezii, se întindea o vale largă, liniștită, împestrițată de galbenul și maroniul gospodăriilor, iar pe alocuri de dumbrăvile cu brebenei. Se vedeau drumuri și sate, iar în depărtare, prin aburul albăstrui, zăriră conturul unui castel aflat în vîrful unei culmi împădurite.

— Mă întreb dacă acolo e Baoancaster, medită Bith.

— Vom afla destul de curînd.

Endril rămase cu privirea la ciudatul castel.

— Poate știu ei, spuse Cal, arătînd spre drum.

Un mic grup de călători urca dealul. Erau patru bărbați și, pe măsură ce se apropiau se putea vedea că cel ce părea conducătorul grupului era un om mătăhălos, înveșmîntat într-o mantie lungă, mohorîtă, de culoare verde. Era chel și în timp ce gîfîia din cauza urcușului se sprijinea într-un toiag ciudat, încrustat în partea de sus. Ceilalți trei erau îmbrăcați în zdrențe și purtau în spinare poveri voluminoase.

Matahala se opri să-și tragă sufletul și li se adresă :

— Salutare, tovarăși de drum ! Se pare că avem parte de-o zi minunată, nu-i așa ?

Cei trei însoțitori se prăbușiră la marginea drumului suspinînd recunoscători și se rezemară de bagaje.

— Da, așa este, preabunule domn, răspunse piticul.

Uriașul își propti cîrja ciudată în pămînt.

— Sînt Fratele Clement și mă duc în munți, să meditez și să comunic cu zeii. Dar voi unde călătoriți ?

— Căutăm băile Baoancaster !

— Ah, un loc minunat, într-adevăr. (Clement își frecă chelia cu mîna liberă). O vindecare sigură pentru micile boli care ne chinuie trupurile muritoare. Am fost acolo adesea, dar acum caut un loc pentru sufletul meu bolnav...

Glasul i se pierdu pe măsură ce holbă ochii cînd îl observă pe Hathor și înțelese că nu era om, ci trol. În pofida pălăriei și a veșmintelor omenești, Hathor nu era greu de dibuit, dar trecuse multă vreme de cînd apariția sa nu mai făcuse o asemenea impresie. În loc să-l neliniștească, asta păru mai degrabă să-i facă plăcere trolului.

Bith băgă de seamă reacția lui Clement și păși în fața prietenului său.

— Tocmai ne întrebam — spuse mieros, încercînd să-i distragă atenția — dacă nu cumva castelul de la orizont e ceea ce căutăm ?

— Cum ?... Oh !... bîigui matahala. Se întoarse tremurînd. Pentru Dumnezeu, nu ! Trebuie să stați departe

de locul ăla. Este sălașul lui Murcroft. Cu siguranță că ați auzit de el !

— Nu, răspunse Bith. Cine sau ce e acest Murcroft ?

— Un fel de magician, un tip hain, fără îndoială. Se spune că îl sprijină pe Stăpînul Întunericului și că va pogorî Negura asupra acestei văi minunate. Codrii din jurul castelului său sînt plini de tîlhari și de hoți care jefuiesc călătorii pe Marele Drum de Apus... Priviți acolo.

Bith nu zări nimic. Endril încuviință în tăcere.

— Aha, da, aprobă piticul.

Clement își roti mîna în altă direcție, departe, spre vest.

— Acolo, între dealuri, se află Baoancaster, la o distanță bunicică de Murcroft și păcatele lui. Vedeți fumul și aburul care se ridică la orizont ? Vă mai trebuie două zile bune de mers.

Clement se interesă apoi de siguranța drumului pe care-l avea în față, și mai discutară despre asta un timp. Bith aminti într-o doară de Cairngorm și cuviosul se umplu de încîntare, impresionat să se afle în prezența celor patru eroi, care erau atât de des pomeniți în veștile ce veneau din nord.

Într-un tîrziu, Clement hotărî că era timpul să se despartă. Uriașul fu nevoit să-și înghiontească slujitorii pentru a-i trezi din somn. Zdrențăroșii începură să geamă și să se vaite în timp ce-și ridicau încărcătura greoaie, apoi preasfîntul porni, împreună cu „catîrii" săi, lăsîndu-i pe eroii noștri și pe pitic singuri în vîrful dealului.

— Pornim ? zîmbi piticul arătînd înainte, și cei patru, plus unu, o luară din nou la picior.

Gunnar Greybeard dădu drumul unei lungi istorisiri despre un rege din nord și corabia lui care naviga în ceruri. Posomorîtă, Bith încercă să nu asculte, dar curînd, în ciuda eforturilor sale, basmul o captivă.

Povestea mergea înainte, în timp ce milele rămîneau în urmă. Deveniră neatenți la călătorii întîlniți în drum și uitară cu desăvîrșire de sete sau oboseală. Trecură printr-un sat, apoi prin altul, fără să bage de seamă privirile iscoditoare din spatele ușilor și ferestrelor. Un

cerșetor le imploră mila, apoi blestemă grupul care se îndepărta nepăsător.

Un cavaler semeț și scutierul său trecură călare, dar Cal nici nu-i observă, într-atît îl furase povestea. Devenise o călătorie în afara timpului; prevăzătorul Endril era singurul rămas cu picioarele pe pămînt. Și cînd soarele se transformă la orizont într-o uriașă minge portocalie, povestea lui Gunnar luă sfîrșit. Se treziră în inima orașului Baoancaster, în fața hanului „La Lebăda Friptă".

Bith, îmbrăcată doar într-o cămășuță, stătea cufundată pînă la gît într-un bazin cu apă aburindă, în timp ce Endril lenevea alături. Fata privea spre Hathor și Cal care, aflați și ei într-un bazin din cealaltă parte a încăperii pavate cu piatră, erau din nou furați de una din poveștile lui Gunnar. Piticul bătea cîmpii despre o sabie cîntătoare. Bith își întoarse privirea, dezgustată. Săbii, săbii, săbii. Nu mai atîta știu.

— Nu-mi place deloc treaba asta, se plînse ea. E ceva dubios cu piticul și cu scamatoriile lui. Uită-te la el... I-a înnebunit pe Cal și pe Hathor.

— E fascinant, nimic de zis, spuse elful, răsucindu-se încet în apă lîngă ea. Și totuși mă întreb...

— Asta-i mîna lui Vili! Știu eu! A trims piticul ăsta tîmpit să ne chinuie pentru că nu-l mai primim pe el în visurile noastre

— Deci acum îmi dai dreptate. Ți-am spus eu că n-o să ne lase în pace. Deși nu sînt sigur că piticul e omul lui Vili Cît despre chinuit, trebuie să recunoști că farmecul său ne-a ajutat mult în timpul călătoriei. (Elful o privi în ochi și zîmbi malițios) Cine a insistat să mergem spre sud ?

— Ooh, ești la fel de nesuferit ca toți ceilalți.

Bith lovi apa cu mîna și-l stropi pe Endril în față. Ieși furioasă din bazin, se înfășură într-un prosop și dispăru ca o furtună, lipăind cu picioarele goale pe pietrele ude. Endril rîse și se întoarse, așezîndu-se cu coatele pe marginea bazinului, să poată asculta mai bine povestea lui Greybeard.

Ormoc stătea singur în camera întunecoasă, gîfîind în timp ce urmărea imaginea întrupată în fața lui. La urma urmei, n-avea o misiune grea deloc. Cele două săptămîni în care o pîndise neștiut pe încîntătoarea Elizebith de Morea fuseseră cu adevărat plăcute. Se foi pe scaun atunci cînd Bith aruncă prosopul și-și scoase cămașa mulată pe corp, arătîndu-se în toată splendoarea. Ei, da, să fii ghicitor în globul de cristal, iată o meserie care are și momente bune. Cînd fata se întinse goală pe pat, Ormoc scoase un geamăt. N-o va avea niciodată pe Elizebith. O știa cu certitudine, dar putea să trăiască împreună cu ea clipe de neuitat pe care nimeni nu le va mai împărtăși. Clipe care vor rămîne numai ale lui.

Dacă ar ști Schlein ce-i trecea prin minte... Ormoc își scutură capul, gonind acest gînd neplăcut. Se auzi o bătaie în ușă și ghicitorul sări în picioare, cu un nod în gît. Cum ar fi putut afla Schlein? Imaginea lui Bith păli dintr-o dată. Ormoc își scutură barba neagră, ridicînd capul.

— Ai răbdare, omule! spuse încet, îndreptîndu-se spre ușă în lumina slabă a lumînării. Da, ce s-a întîmplat? răspunse, încercînd să-și regăsească stăpînirea de sine.

— Murcroft vrea să te vadă! se auzi de după ușă o șoaptă.

— Urc imediat!

Ormoc băgă cu grijă cristalul într-o cutie căptușită și apoi se grăbi pe scara întortocheată, urmîndu-l pe orc.

Abia mai respira cînd ajunse în fața vrăjitorului, care ședea, înconjurat de un grup de bărbați zdraveni.

— Aaa, Ormoc! Tot acolo e?

— Da, în hanul „La Lebăda Friptă", împreună cu cei patru tovarăși ai ei.

— Grozav! N-o să avem probleme.

Dintr-un motiv sau altul, cîrciumarul era încăpățînat în acea seară și nu vroia să-l lase pe Hathor în local. Protestele lui Bith și amenințările lui Cal nu avură alt efect decît mobilizarea a trei matahale amenințătoare care se proțăpiră în fața lor, cu mîinile încrucișate.

Gunnar Greybeard, care ajunse mai tîrziu, îşi făcu loc prin mulţimea de la intrare.

— Hei Ho, Pala tuli-o... care-i necazul ?

— Acesul interzis trolilor ! se repezi barmanul, cu glas mînios.

— Ce e strîmb se poate îndrepta !

Piticul strecură ceva în mîna proprietarului localului, şi figura încruntată se lumină într-un zîmbet. Se întoarse de la uşă şi îi îndemnă pe cei trei prieteni să-l urmeze. Gunnar se adresă lui Cal şi lui Hathor :

— Ei, acum cu ce vă putem servi ? Hai să ne aşezăm şi să luăm un păhărel !

Se strecură prin mulţimea de chefllii spre o masă dintr-un colţ întunecos, fără ca măcar să se uite dacă Bith şi Endril îl urmau şi ei.

Bith îşi ieşise din minţi.

— Uită-te şi tu ! Ce se întîmplă cu noi... cei patru eroi de la Cairngorm ? Cei patru prieteni ?

— Nu pune la inimă, toate trec, o linişti Endril.

Elful o luă de braţ şi o conduse la o masă aflată lîngă foc. Un menestrel şedea în apropiere şi cînta o baladă tristă de dragoste, iar vacarmul nu era chiar atît d mare încît să nu se audă cuvintele. Era un cîntec despre a fată al cărei iubit plecase pe mare şi nu se mai întorsese, dar pe care ea continua să-l aştepte credincioasă. O lacrimă îşi făcu loc în ochii lui Bith în timp ce se întreba dacă ea va trăi vreodată o poveste de dragoste precum cea din cîntec.

Îl privi pe Endril, aflat în faţa ei. Trăsăturile lui erau plăcute, era chiar chipeş, dar Endril îi era mai degrabă un frate decît un posibil iubit. La fel era şi Cal... şi chiar Hathor.

Aruncă o privire spre masa din colţul întunecat unde cei doi sorbeau fiecare vorbă ieşită din gura lui Gunnar! Gîndurile calde se risipiră şi într-o clipă deveni din nou furioasă. Din fericire, o halbă de bere îi apăru în faţă pe masă, şi o sorbi fără a se întreba de unde vine sau cine o plăteşte.

Se făcea tot mai tîrziu, iar băutura continua să curgă. Vacarmul acoperi vocea menestrelului, care renunţă la cîntec şi începu să bea cu cine se nimerea. Din cînd în

cînd Bith arunca o privire la cei trei de la masa din colț, dar se simțea din ce în ce mai toropită, iar furia îi trecuse. Chiar se amuză atunci cînd Hathor se răsturnă de pe scăunel și avu nevoie de ajutorul lui Cal și al piticului pentru a se ridica.

Doar Endril, care era mai cumpătat la băutură, părea neliniștit. Conversația lîncezea, iar elful răspundea monosilabic. Într-un tîrziu discuția — atîta cîtă era — ajunse la bagheta pe care Bith o găsise într-o văgăună, la poalele castelului Cairngorm. Fata băgă mîna în săculețul atîrnat de cingătoarea galbenă și o scoase la iveală.

— Mi-a fost teamă să mă folosesc de ea, spuse cu un sughiț. Toată iarna m-am zgîit la drăcia asta, încercînd să pricep. (Sughiță din nou și privi cruciș spre Endril.) De fapt, nu cred că e o baghetă.

O aruncă pe masă, făcînd un zgomot care atrase priviri curioase de la mesele vecine. Endril luă cu îndemînare obiectul argintiu și-l ascunse la brîu. La ușă se iscase zarvă, țipetele și agitația ajungeau pînă la ei. Endril se răsuci tocmai la timp ca să dea ochii cu o ceată de bărbați înarmați ce-și croia drum prin mulțime, îndreptîndu-se spre ei.

— Uite-o acolo ! puneți mîna pe ea !

Endril duse mîna după cuțit, dar un bețiv, ferindu-se din calea soldaților, se izbi de el și îl doborî la pămînt. Chiar atunci indivizii tăbărîseră peste Bith, care nu pricepea nimic din ce i se întîmplă. Elful strigă la ea, dar era prea tîrziu. Locul era atît de aglomerat, încît nu rămăsese nici o cale de ieșire. Endril încercă să o elibereze pe Bith, dar se trezi el însuși înșfăcat de cîțiva haidamaci.

— Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala, îl preveni o voce ascuțită.

Doi indivizi cu aer arogant, îmbrăcați în uniformă, înaintară către mijlocul salonului tixit de lume. Unul dintre ei desfășură un sul de hîrtie, timp în care celălalt bătea într-o tobă și cerea liniște. Duruitul tobei se opri, iar omul cu hîrtia se cățără pe un scaun și începu să citească, cu o voce stridentă :

— Lume, lume ! A ajuns la cunoștința lordului pri-

mar din Baoancaster că ticăloasa vrăjitoare, vinovată de ultima nenorocire care s-a abătut asupra noastră — molima care ne-a lovit găinile — și de cicăleala nevestelor noastre, este acum printre noi, în persoana acestei femei!

Făcu o pauză.

— Aduceți maștera la judecată!

Un murmur străbătu mulțimea, apoi apăru șchiopătînd un bătrîn adus de spate, cu o lungă barbă sură. Privi în jur, zîmbind și arătîndu-și ultimul dinte rămas în gură, apoi scoase o ustensilă dezgustătoare. Endril recunoscu un pumnal. Elful se răsuci din nou, dar patru brațe puternice îl strîngeau zdravăn.

— Fii cuminte, domnule elf, îi șopti în ureche o voce, și s-ar putea să-ți dăm drumul.

Vorbitorul cu petecul de hîrtie continuă:

— ... și dacă tăișul va străpunge pieptul femeii de colo fără s-o rănească, ea va fi dovedită ca vrăjitoare.

Endril se întrebă ce-ar fi pățit Bith sau orice altă femeie, dacă nu ar fi fost vrăjitoare. Atitudinea mulțimii devenise amenințătoare. Se auziră îndemnuri răuprevestitoare. Bith, care se dezmeticise în sfîrșit și simțise pericolul, începu să se zbată și să lovească zadarnic. Soldații reușiră să o trîntească pe masă, ținînd-o strîns. Bătrînul se apropie și, cu o singură mișcare, înfipse oribila unealtă în pieptul fetei. Bith țipă, Endril se cutremură, iar mulțimea înmărmuri. Bărbatul trase fără grabă tăișul din corpul lui Bith. Lama argintie nu avea nici o pată de sînge.

Bătrînul atinse pieptul fetei cu grijă, apoi începu să țopăie, chicotind.

— Nici o rană! Nici o urmă! Trăiește! E vrăjitoare!

Mulțimea din cîrciumă explodă într-un delir vecin cu nebunia.

— Ardeți vrăjitoarea! Omorîți vrăjitoarea! Inecați vrăjitoarea! Plimbați-o prin oraș închisă în cușcă!

Endril privea neajutorat cum Elizebith, țipînd și zbătîndu-se, era tîrîtă afară din încăpere. Soldații îi dădură drumul în sfîrșit. Cei mai mulți dintre clienți urmară gloata furioasă, lăsîndu-l pe elf singur.

Se grăbi spre masa din colțul întunecat și privi îngrozit dezastrul. Cal zăcea pe podea fără cunoștință, iar Hathor era întins pe masă, cu fața îngropată într-o farfurie cu mîncare. Gunnar se uită la Endril cu privirea împăienjenită, fără să-și dea seama de nimic din ceea ce se petrecuse cu cîteva clipe în urmă.

— Thipii ăşthia nu ţhin la băuthură !... spuse piticul, alunecînd sub masă lîngă Cal.

CAPITOLUL 5

ENDRIL îşi părăsi tovarăşii rămaşi fără cunoştinţă în tavernă şi se strecură tiptil în noapte. Nu îi fu greu să dea de urma răpitorilor lui Bith. Elful îi spionă discret din întuneric. Dacă nu o putea salva pe fată, dorea cel puţin să afle ce au de gînd în privinţa ei.

Gloata furioasă, în mijlocul căreia se aprinseseră torţe, şerpui pe străzile povîrnite şi întortocheate din Baoancaster, oprindu-se într-un tîrziu în faţa unei impunătoare porţi de piatră. Soldaţii o duseră pe Bith înăuntru. Endril aşteptă în umbră, privind mulţimea ce se agita neobosită în stradă.

În depărtare sună o trîmbiţă, apoi, ca un tunet, se auzi ropot de copite. Curînd o sută de călăreţi înarmaţi pătrunseră tropăind zgomotos pe stradă, împingînd mulţimea înapoi. O caleaşcă neagră, foarte arătoasă, trasă de un atelaj de cai asudaţi, se opri în faţa clădirii. Cîţiva indivizi apărură într-un balcon aflat deasupra străzii. Se dădu citire unei proclamaţii.

— Cetăţeni din Baoancaster! Lordul primar, în înţelepciunea sa şi din sfatul consiliului, a hotărît că maştera este prea periculoasă pentru a rămîne în acest oraş. Iată de ce odioasa creatură va fi dusă în turnul Marelui Mag Murcroft, care ne-a acordat cu bunăvoinţă sprijinul său. Acolo, întemniţată şi păzită cu ajutorul puterilor

magice ale lui Murcroft, va fi incapabilă să-și mai pună în practică mîrșăviile !

Cele anunțate nu fură pe placul prostimii aflate de față. Cîțiva ovaționară, alții bodogăniră, după care, înțelegînd că circul se terminase, se împrăștiară care-încotro. Endril fluieră încetișor. Începea să fie mai greu decît și-ar fi închipuit.

Poarta clădirii de piatră se deschise din nou și o ceată de soldați o îmbrînciră pe Bith în caleașcă. Se dădură cîteva ordine și echipajul se puse în mișcare huruind, însoțit de călăreți înarmați. Cortegiul se deplasă în viteză de-a lungul străzii, dădu colțul și dispăru în noapte.

Bocănitul neîntrerupt și legănatul caleștii îi făceau rău lui Bith, care nici nu putea să-și miște brațele ca să se rezeme de ceva. Ce se întîmplase ? Elizebith deschise un ochi și încercă să-și potolească durerea de cap. Din momentul în care soldații o capturaseră, totul îi era neclar. Acum aerul devenise atît de îmbîcsit și plin de miasme, încît respira cu greutate. Se afla între doi zdrahoni, iar mîinile îi erau legate. În lumina tulbure zări alți trei indivizi așezați în față, discutînd în șoaptă.

Unul dintre ei observă că fata se trezise.

— O, draga mea. Văd că te-ai hotărît să te întorci între cei vii pentru o vreme. Întinse mîna și o pișcă de obraz.

Bith nu reuși decît să geamă.

— Nu prea ești în formă, nu-i așa ? Unchiu' Murcroft va avea grijă de tine în curînd, adăugă tipul cu un rîs răutăcios, preluat și de ceilalți din caleașcă.

— Ți-am rezervat și pregătit cea mai bună cameră, draga mea.

Cuvintele astea nu-i spuneau mare lucru. Greața o copleșea și nu mai putea suporta. O zdruncinătură zdravănă o întoarse pe dos. Gemu și, neputincioasă, își goli conținutul stomacului în poala individului.

Caleașca se opri scîrțiind și din adîncul suferinței sale Bith auzi ca prin vis o mulțime de strigăte și înjurături. Apoi porniră din nou și ea încercă să găsească o cale de scăpare. Avea mîinile și picioarele legate. Nu putea să ajungă la cingătoare... și era bolnavă, obosită

și amețită. Nemaifiind în stare să suporte toate acestea, Bith se cufundă într-un somn agitat.

Se trezi puțin mai tîrziu, în strînsoarea de fier a doi vlăjgani care o tîrau pe niște trepte din piatră. Scara se încolăcea, urcînd neîntrerupt într-o lungă, nesfîrșită spirală. Acum treptele erau din lemn și pașii lor făceau pereții de piatră să răsune. Urcau și se învîrteau. Fata amețise din nou. Soldații se opriră în fața unei uși ruginite din fier, care scîrții sinistru.

O tîrîră pe Bith într-un colț întunecos și o aruncară fără ceremonial pe o grămadă de paie. Ușa din fier scîrțîi din nou și se închise cu un zăngănit puternic, făcînd să dispară și ultima rază de lumină. Încăperea era acum neagră ca noaptea. Bith se rostogoli în paie și începu să suspine, vrednică de milă.

Ormoc, care văzuse totul prin cristalul său, se lăsă pe spate în jilț. O lacrimă îi sclipea în ochi :

— Ce i-am făcut ?!

Rămase trist în întuneric, cu brațele încrucișate, simțindu-se neputincios în gheara neîndurătoare a mîrșavului Schlein.

Hathor se prăbuși gîrbovit pe un scaun, frecîndu-și țeasta suferindă acoperită cu o claie încîlcită de păr roșu. Piticul măsura nervos camera în lung și în lat, mormăind tot felul de rime, în timp ce Endril cufunda în repetate rînduri capul lui Cal într-un hîrdău cu apă rece.

— Brrr ! Aaah ! Huuu ! Destul, Endril ! Destul, îmi ajunge ! protestă Cal.

Elful îi dădu drumul și flăcăul își îngropă fața într-un prosop și oftă jalnic.

— De ce lucrurile cele mai rele se întîmplă cînd sînt mahmur ? (Se ridică în picioare și îi privi în sfîrșit pe ceilalți). Ei bine, și acum ce facem ?

— O salvăm, bineînțeles ! se zbîrli Hathor, morocănos. Numai din cauza noastră a dat de bucluc !

Endril îl bătu ușor pe umăr, pentru a-l liniști.

— Întrebarea nu este *ce* avem de făcut. Misiunea noastră este clară — eliberarea lui Bith. Problema e *cum* să îndeplinim misiunea.

— Ocărăște-ne pentru că ne-am îmbătat în asemenea hal ! se tîngui Cal. Am fi putut împiedica năpasta asta.

Elful clătină din cap.

— Nu, chiar dacă ați fi fost mai treji, nu se putea face nimic. A fost o acțiune plănuită cu atenție. Soldații au venit țintă la mine și am văzut cum alții vă supravegheau. Știau pe cine caută și pe cine trebuiau să anihileze. Amestecul lui Murcroft mă face să cred că Stăpînul Întunericului, sau poate Schlein, stau în spatele poveștii ăsteia

— Oh, doamne, se lamentă Cal. Sîntem din nou față-n față cu el și de data asta nu avem de partea noastră o Sabie Runică sau puterea magică a lui Bith

— Adevărat, dar nici el nu mai are alături oastea de dincolo de Negură... (Endril se posomorî). Cel puțin așa nădăjduiesc. Presimt că n-ar fi tocmai bine pentru ținutul ăsta minunat dacă mă înșel.

Gunnar Greybeard se opri din mormăială și se întoarse spre ceilalți.

— Vom avea nevoie de cai. E cale lungă pînă la sălașul lui Murcroft. Mi-a rămas îndeajuns aur ca să închiriez cîțiva. Haideți !

Hathor obiectă.

— Fără cal ! Caii nu suportă mirosul de trol !

— Nici o grijă, mă ocup eu de asta Altele sînt problemele noastre, răspunse piticul.

Își pregătiră bagajele și porniră spre potcovar. Hathor se ascunse după colț, pentru ca tranzacția să aibă loc fără greutăți. Gunnar îl ameți cu vorba pe fierarul cam afumat, cu care se înțelese repede asupra unei sume ridicol de mici. Intrară astfel în posesia a trei minunați cai de călărie, a unui cal de povară pentru Hathor și a unui ponei pentru el, toți înșeuați. Piticul făcu una dintre scamatoriile sale, astfel că toate animalele îl adulmecară cu vădită plăcere pe trol.

— N-a fost o afacere proastă, aș putea zice, mustăci mulțumit piticul în timp ce părăseau orașul. Am plătit o nimica toată !

— Dar de ce un cal în plus ? întrebă Cal nedumerit.

Piticul se întoarse în șa.

— Pentru Bith, desigur. Dacă vrei să reușești într-o întreprindere, trebuie să te gîndești la tot ce-ți poate fi de folos în atingerea scopului !

Endril zîmbi.

Călătoriră neîntrerupt, uneori la pas, alteori la trap, întreaga zi. Piticul începu să depene altă poveste. De data aceasta era una potrivită cu plimbarea lor călare, o istorisire despre un cal înaripat. Pe nesimțite, cei-patru-plus-unu, fără unul, trecură peste dealuri și traversară cîmpii. Înainte de a-și da seama Cal ce s-a întîmplat, soarele se pregătea să apună, iar ei ajunseră la marginea pădurii care împresura turnul lui Murcroft.

Băiatul se plînse :

— Gunnar, ne-ai luat cu poveștile și am uitat să discutăm ce vom face odată ajunși aici.

— Poate ai dreptate, răspunse piticul cu vioiciune, dar uiți că am ajuns cu o zi mai devreme. Haideți să petrecem ziua cîștigată cercetînd împrejurimile și făcîndu-ne planuri.

Endril rîse.

— Repede atunci, spuse elful, părăsim drumul și toată lumea în pădure, la adăpost de orice privire străină.

Conduseră caii în pădurea de pini și jnepeni. Curînd călcau pe un covor moale de ace. Hathor remarcă mireasma plăcută a locului. Endril era încîntat.

— Aceștia sînt niște copaci grozavi, îmi plac, spuse elful ; e semn că se-ntoarce norocul.

Terenul plat lăsă curînd loc unei mulțimi de coline abrupte. Urcușul și coborîșul călare deveni tot mai anevoios. Trebuiau să se zbată, să tragă, să împingă și să ademenească animalele de fiecare dată. Într-un tîrziu, între dealuri apăru un luminiș plin de verdeață. Endril îi opri.

— Mai bine facem tabăra aici, pentru că nu mai putem înainta călare. Priviți cît de abrupt este urcușul mai încolo.

Arătă spre turnul castelului care abia se zărea peste vîrfurile copacilor. Cal nu zări nimic, bezna era de nepătruns pentru privirea omenească, dar Hathor și piticul clătinară din cap, încuviințînd.

Pe cînd ceilalți legau caii, Endril se furișă în întuneric. Ajunse la marginea luminișului și le strigă prietenilor :

— Mă întorc în zori ; pregătiți tabăra și odihniți-vă, dar să nu faceți foc. Nu sîntem singuri în pădurea asta.

Începuse să sufle vîntul și aerul deveni rece. În noapte se simțea răsuflarea iernii. Cal, Hathor și Gunnar își întinseră păturile la adăpostul unor jnepeni și se înghesuiră ca să se încălzească. Piticul scoase din traistă fructe și pîine, iar pentru trol câteva rădăcini cărnoase. Se repeziră tustrei la mîncare, hămesiți.

— Dumnezeule, n-am mîncat toată ziua ! exclamă Cal. Asta numai din cauza poveștilor tale afurisite ; dar acum n-o să ne împiedici să înfulecăm !

— Sau să beți ! Știți, economisim timp, spuse piticul chicotind. Deși cred că stomacul meu ține cu voi. Apropo, v-am spus-o pe aia cu regina care-și căuta cei nouă fii... ?

Schlein stătea pe meterezele castelului său, ținînd mîinile încrucișate. O capă din blană de urs îi acoperea torsul și umerii goi. Înconjurat de vîrtejuri de ceață irizată, privea cum cerul cenușiu devenea tot mai întunecat. În spatele Negurii era ceea ce s-ar putea numi un apus de soare. Poate că alții cu greu ar fi putut zări ceva prin acea pîclă mohorîtă și mișcătoare, dar privirea lui Schlein străpungea chiar și întunericul.

Și acum vedea apropiindu-se ceea ce aștepta. Un *vuiet* îndepărtat creștea în intensitate și rafale de vînt măturau meterezele castelului. Dintr-o dată o gigantică arătare tuciurie apăru deasupra castelului. Două labe cu gheare uriașe se izbiră de pardoseala din piatră, zguduind clădirea pînă în temelii.

Cei trei slujitori și orcii aflați de pază dispărură, țipînd înfricoșați. Schlein se mulțumi să se întoarcă și să se răstească la noul venit.

— Ai întîrziat ! zbieră vrăjitorul cel rău. Nu-mi place să fiu făcut să aștept !

Un cap imens, dezgustător, aflat la capătul unui gît

acoperit de solzi, apăru şerpuind din ceaţă şi se aplecă spre bărbatul cu păr auriu.

— Nu... am... avut... încotro!... se auzi mormăind o voce profundă, de reptilă.

— N-am timp de pierdut, se răsti Schlein. Gata cu vorba şi hai să o luăm din loc!

— Aşa.. cum... porunceşti! veni răspunsul hodorogit.

Altă labă uriaşă coborî din ceaţă şi Schlein se urcă pe ea. Dragonul negru îşi ridică stăpînul şi-l aşeză pe spinare, într-o şa potrivită acolo.

— Eşti .. gata? întrebă reptila.

— Da, luate-ar naiba! veni tăios răspunsul. Acum dă-i drumul! Zboară în noapte!

Vocea lui Schlein făcu să răsune pereţii întunecaţi. Dragonul fîlfîi din aripi şi se desprinseră de pămînt, aruncîndu-se înainte în întunecimea pîclei

Curînd se ridicară deasupra ceţurilor şi apărură stelele. Dragonul zbura tot mai sus. Cu timpul depăşiră Negura şi împărăţia Stăpînului Întunericului, zburnd deasupra unor tărîmuri necunoscute încă, necucerite încă, dar care se vor prăbuşi curînd dacă planurile lui Schlein vor fi duse la bun sfîrşit. Vrăjitorul se apleca dintr-o parte în alta, sorbind din priviri totul, observînd drumurile şi potecile, gospodăriile şi satele. Tot ce se vedea va fi in stăpînirea lui şi a Negurii, şi toate acele furnici pipernicite de dedesubt îl vor numi Preamăritul Stăpîn, Cîrmuitorul Oamenilor!

Cei de jos erau cuprinşi de panică. Toţi cîinii lătrau înnebuniţi, bărbaţii alergau la adăpost, iar mamele ţipau şi-şi strîngeau odraslele la piept, în timp ce arătarea enormă şi întunecată acoperea stelele în trecerea lui prin noapte.

— Există cîteva drumuri ascunse care duc înăuntrul şi în afara castelului, spuse Endril povestind ce descoperise în cercetările sale din timpul nopţii. Acest Murcroft este un individ viclean, dacă tunelurile sînt într-adevăr gîndite de el. O armată care ar cuceri locul ăsta nu ar reuşi să-l înhaţe.

— Este la fel ca la Cairngorm? întrebă trolul.

— Aproape. Multe din căile de acces sînt zăvorîte.

— Așadar, există drumuri de care să ne putem folosi ? întrebă Cal.

— Ar fi două, deși cred că unul dintre ele e mai puțin păzit decît celălalt. Vom merge pe acesta. Sînt oameni mulți și mulți orci în pădurile de aici, așa că nu ne vom deplasa ziua. În timp ce eu mă odihnesc, Hathor, tu și Cal confecționați două scări.

Trolul își scoase securea.

— Nici o problemă !

— Lucrați în liniște, îi preveni elful. Să aibă douăzeci de picioare fiecare. Nici mai mult, nici mai puțin. Acum eu mă culc, sînt rupt de oboseală.

Spunînd acestea, Endril se cuibări între pături și adormi la adăpostul jnepenilor.

— Ascultați-mă, spuse piticul, voi doi nu puteți umbla ziua de teamă să nu fiți văzuți. (Gunnar își scoase scufia roșie și o îndesă la cingătoare). Pe de altă parte, eu sînt un maestru în a mă face nevăzut. Am să dau tîrcoale dușmanilor noștri și voi aduce orice informație ce ne poate fi de folos. Dacă din întîmplare aflu ceva, pun laolaltă cu ceea ce știm deja și în felul ăsta șansele de reușită cresc. Dacă nu mă întorc pînă la căderea nopții, porniți fără mine.

Zicînd acestea, Greybeard se trase de mustăți și dispăru din fața lor.

— De necrezut ! N-am mai văzut așa ceva ! exclamă Cal.

— Zis și făcut ! spuse trolul plin de admirație.

Cei doi se apucară să ducă la bun sfîrșit sarcina primită. Pînă la amiază confecționară două scări zdravene de lungimea cerută. Gustară cîte ceva de prînz, apoi Hathor îi propuse lui Cal să tragă un pui de somn pînă spre seară, pentru a fi în formă în timpul nopții.

— Dar tu, Hathor ? Și tu vei avea de lucru la noapte, știi prea bine.

— Hathor a dormit destul pînă acum, veni răspunsul. Nu-mi priește. Tu dormi. Eu stau de veghe.

Așă că băiatul se alătură lui Endril, iar trolul se piti în tufișuri, ascultînd, pîndind și așteptînd să se întunece.

— I-ai văzut intrînd în pădure ?

— Da, şi-au aşezat ieri tabăra în vîlceaua de colo. Îi puteţi zări jos, printre copaci.

— Crezi că vor veni ?

— Au avut timp să meargă în recunoaştere. Am lăsat drumurile dinspre apus deschise şi nepăzite ; cred că le-au descoperit pînă acum, pentru că unul dintre ei este elf.

— Da, ştiu. Ha ! În noaptea asta pun mîna pe toţi !

— Char aşa, Preamărite !

Cele două siluete dispărură din vîrful turnului.

Un strat gros de nori cenuşii acoperea cerul, iar apusul soarelui făcea ca prezenţa lor să pară mai întunecată şi mai neliniştitoare. Acum nu mai era doar frig, ci şi umezeală. Hathor îl scutură pe Endril cu blîndeţe şi elful se trezi.

Cal, care era deja în picioare, căscă şi spuse :

— Deci e timpul !

Privi împrejur după pitic.

— Nici un semn de la Gunnar Greybeard ?

— Nu, încă nu !

— De ce ? Unde s-a dus ? întrebă Endril, sculîndu-se în capul oaselor într-o clipă şi aruncînd păturile cît colo.

— După ce te-ai culcat dimineaţă, a spus că se duce şi el în recunoaştere, apoi a dispărut ! răspunse Cal.

— Hmm. Elful îşi scărpină bărbia. Ciudat că a dispărut tocmai în ajunul acestei încercări disperate.

— A zis că dacă nu se întoarce, să mergem fără el, sări Hathor în apărarea ciudatului pitic, pe care începuse să-l îndrăgească.

Endril se ridică în picioare şi se întinse.

— Ei bine, nu putem să-l mai aşteptăm. Cal, vezi să fie caii în siguranţă. Hathor, ascunde tot calabalîcul în tufişuri.

Endril apucă una din scări şi o examină în lumina cenuşie şi palidă.

— Bună treabă, e tocmai ceea ce ne trebuie.

Cei trei porniră, furişîndu-se atît cît le permiteau cele două scări de douăzeci de picioare pe care le că-

rau după ei. Endril servea drept călăuză, apoi urma Hathor, purtînd un capăt al scărilor, și Cal, ținînd celălalt capăt. Era ordinea cea mai potrivită, de vreme ce, spre deosebire de cei din față, care distingeau drumul în întuneric, băiatul era ca și orb. Urcară o coastă și începură să înainteze cu greutate spre dealul în vîrful căruia trona impozant castelul.

Pe urmă Elful se întoarse spre stînga și îi conduse în jos pe un povîrniș larg. Cal alunecă și se prăbuși într-o parte, agățîndu-se disperat de capătul scărilor.

— Ai pățit ceva ? șopti trolul. Ești bine ?

— Mda !

— Liniște ! îi atenționă Endril.

Erau în fața unui zid de piatră și Endril își îndrumă prietenii să se urce folosindu-se de scări. Odată ajunși sus, îl găsiră pe Endril așteptîndu-i. Și-au ascuns uimirea, apoi, trăgînd scările după ei, i s-au alăturat în grabă.

— Mai avem nevoie de astea ? șopti Cal, arătînd scările.

— Nu sînt sigur, veni răspunsul, liniștit. S-ar putea, cînd vom ajunge înăuntru.

Hathor și Cal luară din nou scările în spinare și urmară călăuza. Acum urcau coasta abruptă a muntelui, și înaintarea era înceată și greoaie. Cal gîfîia, dar nu se văita. Hathor înainta ușor, fără efort.

O potecă apăru la picioarele lor și terenul deveni din nou neted. Cal răsuflă ușurat, dar ușurarea nu ținu decît pînă cînd dădură peste un buștean. Avea peste opt picioare diametru și părea fără capăt în fiecare direcție. Într-o clipă Endril era sus, dar lui Hathor și lui Cal le trebui mai mult timp. Rezemară scările de trunchi, apoi Cal rămase să țină un capăt în timp ce trolul urca, dispărînd în întuneric. Dintr-o dată băiatul zbură prin aer atunci cînd greutatea lui Hathor făcu celălalt capăt să coboare. Caltus scăpă din strînsoare scara și se rostogoli, prăvălindu-se la picioarele trolului.

— Pfui ! pufni, încercînd să se ridice. Puteai să mă previi !

Tocmai își recuperau scările cînd vocea lui Gunnar Greybeard răsună în întuneric

„Minum, sinun, Killiniuu ;
Fugiți, fugiți, o capcană v-au întins !“

Endril ajunse într-o clipă lîngă Cal și Hathor, zorindu-i.

— Repede, înapoi, să trecem dincolo !

Se auzi un strigăt izolat, apoi sute de voci izbucniră din întuneric în strigăte de luptă. Siluete înveșmîntate în mantii se repezeau spre ei din toate direcțiile. Cal călcă greșit și căzu de pe scară. Peste tot în jurul lui erau mîini care-l apucau, îl zgîriau, îi sfîșiau straiele. Endril reuși să escaladeze pînă la jumătate trunchiul uriaș, dar fu prins și tras înapoi. Hathor se zbătea sălbatic, lovind și zvîrlind atacatorii în aer. Încercă să-și scoată securea, dar agresorii reușiră să-l lovească la genunchi, scoțîndu-l din luptă.

— Am pus mîna pe ei ! strigă unul din luptătorii cu mantie.

Un binecunoscut hohot răutăcios se auzi de undeva de sus.

— În regulă, aduceți-i înăuntru, să-i vedem !

Endril se zvîrcolea sub un morman de trupuri. Nu reușea să-și miște brațele, ca să poată apuca pumnalul sau mănușa cea albă doldora de puteri magice, de neprețuit în luptă. Dar, o clipă ! Ce-i cu bățul ăsta de la cingătoare ? Bagheta pe care Bith o aruncase la cîrciumă ! Merita de încercat. O scoase și o învîrti între degete. Nu era prea priceput la scamatorii, cel puțin nu la genul de vrăji folosit de Bith, dar își amintea vreo două șmecherii de-ale elfilor.

Cu speranța că ține în mînă o baghetă magică, Endril murmură o incantație pe care o învățase în urmă cu o sută de ani și pe care nu o mai folosise cam tot de-atîta timp.

Explozia care urmă fu uluitoare. O fulgerare orbitoare de lumină albă înghiți întreaga vale. Endril și atacatorii săi fură azvîrliți în aer de suflul puternic. Bagheta zbură din mîna lui Endril și începu să se rotească deasupra lor ca o rachetă în flăcări, șuierînd și împroș-

cînd în drumul ei scîntei. Atacatorii erau buimăciți. Endril ateriză în apropierea lui Cal și Hathor, căderea fiindu-i amortizată de unul dintre inamici.

— Ridicați scara! Repede, să o ștergem de aici! strigă elful.

Cei doi apucară în grabă scările. Într-o clipă, Endril avea mânușa albă într-o mînă și pumnalul în cealaltă. Un atacator se apropie, dar fu lovit de elf cu misterioasa mănușă și căzu în nesimțire. Altul muri pe loc, străpuns de stiletul necruțător al lui Endril. Cal și Hathor escaladaseră bușteanul și-i strigară să-i urmeze.

Elful se ghemui pentru săritură și zvîcni spre partea de sus a uriașei buturugi. Deodată, ceea ce păruse să fie un trunchi de copac se rostogoli și începu să se miște. O imensă labă neagră apăru din întuneric și înhăță elful în înaltul văzduhului. Endril înțelese, prea tîrziu pentru a se mai salva, că „bușteanul" era un enorm dragon negru!

— Fugiți! Salvați-vă! Salvați-o pe Elizebith! mai apucă să strige, înainte ca altă gheară să-l cuprindă, făcîndu-l să tacă.

Cal era răvășit de vederea ghearelor care-l înhățaseră pe Endril. Vorbele elfului nu-i mai ajunseră la ureche. Dar Hathor auzise îndemnul lui Endril și-l înșfăcă pe băiat de braț, tîrîndu-l după el pe cărare, cu toată iuțeala de care era în stare. O ceată de indivizi mascați venea după ei, urmărindu-i cu înverșunare. Dintr-o dată în fața lor își făcu apariția Gunnar Greybeard.

— Repede, n-avem timp de pierdut! spuse piticul agitat, agățîndu-se de cracul pantalonilor lui Hathor. Urmați-mă!

Se trase de barbă și cei trei dispărură.

CAPITOLUL 6

ELIZEBITH DE MOREA își petrecuse prima sa noapte din turnul lui Murcroft în lacrimi. Era bolnavă, dezorientată, plină de vînătăi și indispusă, ca să nu mai pomenim că era lipsită de toate puterile. Cînd reuși în sfîrșit să meargă, se împletici temătoare prin bezna temniței. După ce se izbi de un perete rece de piatră, începu să pipăie de jur împrejur. Încăperea avea o formă semicirculară, cu o protuberanță în partea teșită. Lovi cu fruntea un loc în care plafonul cobora în pantă și ajunse la ușa de fier. De-a lungul peretelui opus descoperi o plăcuță metalică, care ar fi putut indica o fereastră.

Încercă să găsească o formulă magică ușoară, dar mintea îi era încețoșată și confuză. Era ca și cum ar fi uitat cum se face o vrajă. În afară de grămada de paie mucegăite nu găsi altă mobilă și nădăjduia că este singură în încăpere. În cele din urmă se tîrî spre mănunchiul de paie, se făcu covrig și încercă să adoarmă

Cînd se trezi, văzu o dîră subțire de lumină strecurîndu-se în locul în care bănuia că există o fereastră. Bith examină deschizătura, pipăind, ciocănind, trăgînd de tot ce semăna a mîner sau zăvor. Ceva cedă și, spre ușurarea ei, ușița de metal se deschise. Lumina orbitoare

a zilei o izbi în față, făcînd-o să-și ducă mîna la ochi pentru a se obișnui.

În spatele ușii erau bare groase de fier încastrate în piatră. Era limpede că se afla la înălțime și că celula ei dădea spre pădurea de dedesubt. Apoi numele lui Murcroft o fulgeră și înțelese într-o clipă că era prizoniera lui. Alt gînd oribil îi veni în minte. Clement spusese că Murcroft este omul Stăpînului Întunericului. Recompensa pusă pe capul ei! Schlein!

La lumina zilei, Bith își cercetă cu atenție cingătoarea și conținutul ei. Totul era la locul său, în afară de bagheta de argint. Bith se întrebă unde putea fi. Venise timpul să facă ceva ca să iasă din situația grea în care se găsea. Care ar fi cea mai potrivită formulă magică? Se hotărî să-și croiască drum prin fereastră și să plutească spre pădurea de dedesubt. Întinse mîna după un săculeț de prafuri... dar care săculeț îi trebuia? Sau poate are nevoie de frunzele astea? Ce ciudat! Cum a putut uita ceva atât de simplu? Își clătină capul și începu iar și iar. Nimic din ceea ce găsea nu i se părea potrivit pentru vraja pe care o dorea. Sau formula magică era alta? O copleși confuzia; se așeză descurajată lîngă fereastră.

Atunci auzi un ciocănit în ușa de fier. O mică portiță aproape de pardoseală se deschise și cineva împinse înăuntru o farfurie și o cană. Bith sări în picioare și alergă spre deschizătură.

— Așteaptă, nu pleca! Cine ești? strigă Bith și se aruncă spre ușiță, dar aceasta se trînti cu zgomot înainte ca fata să poată ajunge la ea, lăsînd-o cu genunchii și coatele învinețite, nou prilej de suferință.

După ce lacrimile i se uscară, Bith se rostogoli să vadă ce i s-a adus. Pe farfuria de cositor se afla o singură felie subțire de pîine, iar cana nu conținea atlceva decît o înghițitură de apă tulbure.

Bith își duse dejunul sărăcăcios la fereastră și se așeză deznădăjduită pe pervaz. Privi afară peste pădure, gîndindu-se la Endril, Cal și Hathor... vor veni cu siguranță s-o salveze. Vor găsi o cale s-o scoată de aici. Bith rupse-n silă cîteva bucățele din felia de pîine

şi le mestecă, încercînd să nu se mai gîndească la ce urma să i se întîmple

Toate eforturile ei de a-şi aminti formulele magice dădură greş. Cuvintele îi zburaseră din minte şi nu reuşise să potrivească substanţele vrăjite din săculeţii atîrnaţi de cingătoarea ei galbenă. Elizebith deveni profund descurajată.

În dimineaţa următoare cerul era noros şi aerul rece. Tremurînd, îşi tîrî grămada de paie spre fereastră şi-şi făcu culcuşul în lumina difuză. Pîinea şi apa veniră din nou şi din nou nu reuşi să schimbe vreo vorbă cu cel care i le aducea. Adună un mănunchi de paie şi încercă să le dea foc prin magie. Dar uitase ce trebuia să facă sau să spună. Bith blestemă în gura mare. Cineva sau ceva aruncaseră asupra ei o vrajă foarte puternică, pentru că era limpede că talentele ei de vrăjitoare fuseseră anihilate.

Înainte de a se înnopta Bith auzi tropăit de paşi apropiindu-se şi îndepărtîndu-se pe scara de dincolo de uşa din fier Se petrecea ceva neobişnuit. Bith îşi lipi urechea de deschizătura pentru mîncare şi ascultă. Oamenii vorbeau despre luptă, atac, dragon. Ce însemna asta ? Spera că e în legătură cu eliberarea ei.

În acea noapte se trezi tresărind. Groaza îi umplea sufletul şi Bith era convinsă că auzise vocea lui Schlein. Apoi liniştea fu spartă. Afară se auzi o detunătură. Camera se umplu cu o scînteiere de lumină albă. Fata sări în picioare şi privi în jos spre pădure. Asta să fie ? Veneau camarazii ei să o salveze ? Ceva într-adevăr ciudat se petrecea acolo jos. Umbre care dansau înainte şi înapoi în lumina difuză, siluete care se strecurau printre jerbe de foc.

Curînd flăcările se stinseră şi auzi glasuri strigînd prin toată pădurea. Se rezemă de gratii şi privi, şi aşteptă, şi nădăjdui. Peste codri se lăsase liniştea şi ea nu fusese eliberată. O pală rece de vînt îi biciui obrazul şi Bith îşi dădu seama că tremură. Se adăposti în culcuşul ei de paie, îngropîndu-se în duhoarea lor, şi plînse pînă adormi din nou.

— Cum adică, au scăpat ? zbieră Preamăritul Stă-
pîn dintr-o parte în cealaltă a camerei, spre cei trei bărbați ghemuiți de frică în fața ușii. Mi-ați spus că i-ați prins !

— I-am prins, Stăpîne, dar aveau puteri magice, susținu Murcroft. Mai mari decît ale mele ! Dragonul a încercat să le ia urma după miros, dar nici chiar el nu a reușit să-i dibuiască !

— Dar am capturat elful ! îngăimă războinicul cu mantie de lîngă Murcroft. L-am pus în lanțuri.

Schlein se sculă din scaunul său aflat în fața focului și înaintă spre cei trei ; bijuteriile de aur de pe piept sclipeau în lumina flăcărilor. Bărbații se înghesuiră în ușa ce rămase neclintită. Apoi, spre uimirea lor, stăpînul își puse mîinile în șold și pe fața lătăreață a tiranului se instală un zîmbet larg.

— Aveți noroc că în această seară sînt bine dispus.

Schlein se opri în fața mesei încărcate cu bucate și vin

— Atîta timp cît o am pe fată, proștii ăștia se vor întoarce. (Duse o sticlă mare de vin la gură, o goli dintr-o sorbitură și plescăi din buze). Îi vom prinde unul cîte unul, dacă va fi nevoie. Apropie-te, mănîncă și bea !

Murcroft era singurul îndeajuns de brav încît să-i poată sta alături lui Schlein la masă. Ceilalți doi rămaseră pe loc și războinicul îndrăzni să întrebe :

— Ce doriți să facem cu elful, Preamărite Stăpîn ?

Schlein dădu din mînă ca și cum asta îl interesa mai puțin. Apucă o ciozvîrtă de carne friptă și mușcă din ea, sfîșiind o bucată zdravănă. Vorbi cu gura plină :

— Aruncați-l în temnița voastră subterană !

Resturi de mîncare i se prelingeau pe bărbie, apoi îi cădeau pe pîntec.

— Și aduceți-l pe Ormoc, ghicitorul meu !

Bărbații de la ușă se făcură nevăzuți, bucuroși să fie cît mai departe de Schlein. Cîteva minute mai tîrziu se auzi o bătaie timidă în ușă. Era Ormoc, cu straiele și părul în neorînduială, ținînd globul de cristal în mînă.

— Aaa, ghicitorule, tună Schlein. Am o treabă pentru tine. Ştii, prietenii ăia ai lui Elizebith... Doi dintre ei au reuşit să scape în seara asta din cauza nepriceperii gazdelor noastre.

Lui Murcroft i se opri sorbitura în gît în timp ce Schlein îl privi chiorîş.

— Vreau să dai de ei şi să vezi ce pun la cale. Îi raportezi lui Murcroft. Cînd se vor întoarce după fată, trebuie să fim pregătiţi.

Endril simţi cea de-a doua gheară strîngîndu-se rece în jurul lui şi sufocîndu-l, apoi îşi pierdu cunoştinţa. Cînd îşi reveni în simţiri, era întins pe pămînt, cu mîinile şi picioarele legate în lanţuri. Pumnalul şi mănuşa magică dispăruseră. Trei bărbaţi înfăşuraţi în mantii şi purtînd torţe stăteau în apropierea lui. Smuci în zadar legăturile.

— Deci mai eşti încă în viaţă ! Cu atît mai rău pentru tine, spuse înţepat unul dintre indivizi.

— Mai bine te-ar fi ucis dragonul negru, mîrîi altul.

Cel de-al treilea rămase tăcut, dar îl lovi pe Endril cu piciorul în spate.

— Ridică-te, cîine ! Avem şi altceva de făcut decît să te dădăcim.

În timp ce elful se chinuia să se ridice, unul dintre bărbaţii cu mantie îl înşfăcă de tunică şi-l săltă în picioare. Împuns în spate cu un obiect ascuţit, Endril înaintă împleticindu-se. Fu condus printr-un tunel întunecos ce pornea de pe coasta dealului. Nu era una dintre găurile pe care le cercetase, dar era foarte asemănătoare.

Drumul o coti întîi la stînga, apoi la dreapta, pentru ca apoi că coboare brusc. Atît de abruptă era panta, încît elful se împiedică în lanţuri şi se rostogoli peste bărbatul din faţă. După cîteva lovituri îl ridicară, apoi îl împinseră înainte fără milă.

În cele din urmă se opriră din marş şi unul dintre bărbaţi scoase zornăind o legătură de chei. Descuiară o uşă şi împinseră prizonierul într-o încăpere afumată, luminată de torţe, tăiată de-a dreptul în stînca

muntelui. Trei orci cu fețe porcine săriră în picioare și se repeziră să-și ia armele.

— Puneți-l bine pe ăsta ! ordonă unul dintre soldați, îmbrîncindu-l pe Endril. Și fiți cu băgare de seamă să nu scape. Este prizonierul Stăpînului !

Orcii bolborosiră ceva de neînțeles, apoi tăbărîră pe Endril și-l tîrîră de-a lungul încăperii urît mirositoare. Se auzi o ușă scîrțîind, apoi trîntindu-se, și bărbații dispărură. Orcii tîrîră elful printr-un coridor scund și igrasios în care dădeau o sumedenie de celule. Gemetele și vaietele prizonierilor umpleau culoarul.

—Apă ! Dați-mi drumul ! Mi-e foame !

O altă legătură de chei zornăi, și o ușă scundă se deschise. Elful trebui să se aplece pentru a se strecura înăuntru. Cînd era pe jumătate intrat, unul dintre orci îi trase un șut în spate și Endril se rostogoli cu capul înainte în întunericul carcerei. Temnicerii hohotiră, trîntind ușa în urma lui.

Noaptea deveni neclară pentru Hathor din momentul în care Greybeard se agățase de cracul pantalonilor lui. Copacii vîjîiau pe lîngă ei cu viteză fantastică, și deși era ca și cum ar alerga, știa că nu poate fugi atît de repede. Picioarele sale nu greșeau nici un pas, chiar dacă întîlneau în cale rădăcini sau bolovani. Cal fugea cot la cot cu el, în același ritm, iar micuțele picioare ale piticului se mișcau cu o asemenea iuțeală încît nici nu se mai zăreau.

Trecură cu un salt peste peretele pentru care, cu puțin timp în urmă, avuseseră nevoie de scări. Coborîră panta, urcară povîrnișul nisipos, apoi urmară coama dealului și ajunseră în tabără. Cursa vijelioasă a celor trei luă sfîrșit și se opri în luminiș.

— Pffuu... pffuu... Luați-vă... huuuu... haaa... pffuuu... lucrurile ! porunci gîfîind piticul Hathor se afundă în tufele de jnepeni, strînse păturile și bagajele și se întoarse într-o clipă.

— Luăm caii ? întrebă trolul.

— Nici vorbă ! Oricum nu ne putem folosi de ei în desișul ăsta ! Încă ne urmăresc, haideți !

Și din nou piticul porni în trombă, cu Hathor și Caltus pe urmele sale. Din nou copacii vîjîiau pe lîngă ei. Acum

alergau peste o arătură. Un sat se zări pentru o clipă, apoi un șir de dealuri. Fuga cu sufletul la gură luă sfîrșit la intrarea unei mici peșteri ascunse într-o vale împădurită, lîngă un pîrîiaș tumultuos. Cei trei se prăbușiră în lutul moale din întunecimea peșterii. Hathor zăcu acolo răsuflînd din greu, pînă cînd somnul puse stăpînire pe el.

Trolul întredeschise pleoapele de îndată ce lumina cenușie a dimineții mohorîte pătrunse pe gura văgăunii. Cal încă mai sforăia, dar Gunnar era ocupat cu descîlcitul lucrurilor pe care trolul le tîrîse după el în timpul nopții. Piticul îl observă și-i oferi o rădăcină zdravănă.

— Bună dimineața, Hathor!

Trolul se ridică în capul oaselor, luă rădăcina și începu să ronțăie.

— Dimineață, într-adevăr, bună însă...

Fața de obicei zîmbitoare a piticului avea o expresie tristă.

— Da, ai dreptate! Gunnar clătină din cap și vorbi din nou, mormăind ca pentru sine: Cu siguranță că unde-mi vîr nasul, încurc lucrurile. Îi pierd unul cîte unul, în mîinile Stăpînului Întunericului.

— Ce spui? întrebă trolul.

— Aaa, nimic. Sînt abătut din cauza ultimelor noastre necazuri.

Cal se trezise și își freca brațul lovit în bătălia din ajun.

— Gunnar Greybeard! spuse Hathor, îndreptînd rădăcina în formă de morcov spre pitic.

— Da?

— Ești magician. De ce n-o eliberezi pe Bith sau pe Endril?

Mușcă din rădăcină cu un crănțănit puternic.

— Da, mă pricep la vrăji. Dar multe lucruri sînt mai presus de puterile mele, se lamentă Greybeard. Specialitatea mea este să mă strecor nevăzut în diverse locuri... să aduc noroc și să fac scamatorii care înșeală vederea sau auzul. Și mai pot meșteri săbii teribile, după cum v-am spus. (Făcu o pauză, gînditor). Dacă am fi avut sabia Sjonbrand... dar eu nu sînt un războinic, iar Murcroft și Schlein sînt foarte puternici. Prea puternici pentru iscusința unui pitic pricăjit.

Gunnar încheie cu o rimă de neînțeles pentru Hathor, așa că trolul se îndreptă spre pîrîiaș să-și dea cu apă pe față. Cal se ridică și veni lîngă el, tulburat :

— Ce vom face acum, Thor ?

— Nu știu... Nu știu.

Piticul se apropie făcînd pietrișul să-i scîrție sub picioare și agitînd un deget în aer.

— Am găsit ! strigă triumfător. De fapt e singura soluție ! Nu știu cum de nu m-am gîndit pînă acum !

— Care e, spune ! ceru Cal.

Vino cu mine în Northunderland ! Caltus Talienson, trebuie să pui mîna pe Sjonbrand, sabia lui Skryling, și să o aduci aici. Sabia asta are destulă putere să le vină de hac la toți vrăjitorii din castelul ăla nenorocit.

Cal își scărpină gînditor bărbia. Hathor tăcu.

— Credeți-mă, eu nu am puterea să o salvez pe Bith, sau pe elf. Nici voi. Am fost cinci, apoi patru și am rămas trei. Vreți să continuăm să atacăm castelul pînă ne înhață Schlein pe toți ? Cu sabia Sjonbrand în mînă, Cal, nu vei mai avea nici un rival. Nu-ți mai amintești cum a fost cînd ai mînuit Sabia Runică la Cairngorm ?

Amintirea amețitoare îl înfioră pe Cal, iar obrajii i se înroșiră. Niciodată pînă atunci nu mai încercase un sentiment atît de înălțător. Exaltarea, înțelepciunea, puterea... fusese de neatins, de neoprit, de neînvins. Oh, da, ar vrea să strîngă din nou în mînă o sabie ca aceea !

— Cît de departe e locul ăsta ? Cît timp ne trebuie ?

Gunnar zîmbea cu gura pînă la urechi.

— Două săptămîni, poate trei !

— Fiuuu ! fluieră Cal.

— Durează prea mult ! adăugă trolul.

Piticul își puse mîinile în șolduri și se plimbă un timp încoace și încolo.

— Vă spun ce-o să fac. Voi face șmecheria mea cu „uite-l, nu e !“ la castel, ca să aflu ce au de gînd cu prietenii noștri.

Înainte de a apuca să-i răspundă careva, piticul își smuci barba și dispăru.

— Grăbit tipul, murmură Hathor.

Cei doi își petrecură dimineața aranjînd hainele lor și ale camarazilor lor. Hathor se ocupă de lucrurile lui En-

dril, în timp ce Cal umblă în traista lui Bith, împăturind și împachetînd cele cîteva mărunțișuri. Duse un șal la nas, închise ochii și inspiră adînc. Încă se mai simțea parfumul ei dulce. Cal nu-și dăduse seama — pînă la dispariția ei cît de mult îi plăcea Bith — cît o iubea, chiar.

Cînd împachetatul fu gata, Hathor împrumută piatra lui Cal și își ascuți securea. După ce trolul termină, băiatul luă piatra și se ocupă de tăișul sabiei sale.

Curînd nu mai rămăsese nimic de făcut și începură să se plimbe nervoși, întrebîndu-se cînd și, după o vreme, dacă piticul se va întoarce. Tocmai atunci, spre surprinderea lor, o ușoară rafală de vînt îi izbi în față și Gunnar Greybeard le apăru înainte, cu scufia cea roșie pe-o parte și pelerina încă fluturînd. Piticul strîngea în mînă un sul de pergament.

— Îmi pare rău că a durat atît, dar n-a fost ușor să pun mîna pe petecul ăsta de hîrtie, iar gărzile n-au fost deloc înțelegătoare.

Piticul desfăcu documentul foșnitor, clipi de cîteva ori și începu să citească tare, sărind peste vorbăria de prisos :

— Deci, spune că... bla, bla,... „vrăjitoarea din Baoancaster, care... bla, bla, bla... va fi dusă după miezul nopții spre a fi arsă pe rug în preziua următoarei luni pline... bla, bla... în fața voastră, a tuturor !"

Cal rămase cu gura căscată.

Arsă pe rug ?

— Așa scrie aici. Negru pe alb.

Greybeard lovi documentul cu un deget mai butucănos și foșni pergamentul ca să fie mai convingător.

Hathor se scărpină în cap, apoi începu să numere pe degete.

— Următoarea lună plină... două'ș'cinci de zile !

— Arsă pe rug, repeta Cal, nevenindu-i să creadă.

— Avem timp berechet să ajungem în Northunderland, să facem rost de sabie și să ne întoarcem ! spuse piticul.

— Dar Endril ? întrebă trolul. Trăiește ? Vor să-l ardă și pe el ?

— N-am putut afla mare lucru despre Endril, dar este încă în viață, ascuns într-unul din beciurile lor cele mai adînci. Bănuiesc că vor să-l lase să putrezească acolo pentru

totdeauna... Ceea ce înseamnă că avem destul timp să-l salvăm.

Cal se așeză pe o piatră, adîncit în gînduri.

— Totul e limpede, tinere. Fata voastră va fi arsă și elful vostru va putrezi într-o temniță tot restul vieții, dacă nu ai de gînd să-ți dovedești curajul și judecata. Vino-ți în fire și urmează-mă spre Northunderland. Fără Sjonbrand nu avem nici o șansă.

În cele din urmă băiatul se ridică, îndoiala citindu-i-se încă în priviri.

— Dar dacă nu ne întoarcem la timp...

— Uiți cu cine ai de-a face! (Piticul făcu din ochi și pocni din degete). Mai am o mulțime de povești de istorisit și nu puține scamatorii și farmece pe care nu le-am folosit.

— Vii cu mine, Hathor?

Trolul încuviință solemn:

— Mergem!

CAPITOLUL 7

O PRIVEA pe Bith plîngînd în întuneric. Văzuse cum încercările ei de a face vrăji dăduseră greş. Văzuse cum muşcase în silă din pîine şi cum strîmbase din năsucul ei delicat cînd băuse apa. Fusese de faţă şi atunci cînd ea se ghemuise pe grămada de paie împuţite.

Ormoc văzuse destul. Îl durea să ştie că această fată minunată, iubirea lui tainică, era tratată astfel. Trebuia să facă neapărat ceva ca să-i uşureze suferinţa. Dar ce putea face fără ca Murcroft sau Schlein să bage de seamă? Era tîrziu... Ghicitorul părăsi încăperea şi coborî, adîncit în gînduri.

În dimineaţa următoare, bucătarul-şef din turnul lui Murcroft îşi ocărî ajutoarele şi izgoni un nenorocit de orc din bucătărie pentru că furase două găini fripte din vatră.

Caltus Talienson stătea în picioare, cu sacul pe umăr şi un tolag în mînă. Hathor era alături, echipat la fel. Gunnar stătea aşezat pe o piatră, îngînînd noi versuri, într-o limbă de neînţeles.

— Mă întreb ce zice, spuse băiatul.

— Habar n-am! răspunse trolul, laconic ca de obicei. Poate descîntece.

Piticul se întoarse spre ei.

— Sînteți pregătiți ?

— Nu chiar, zise Cal. Tocmai mă gîndeam că ar trebui să-i dăm de știre lui Bith că nu am uitat-o. Alaltăieri ai fost în stare să le faci cailor farmece. Nu poți acum să-ți folosești puterile și să pui o pasăre, un liliac sau altceva să ducă un mesaj la Bith și Endril ?

— Că nu ne lăsăm pînă nu-i scoatem de acolo ! adăugă trolul.

Gunnar își plecă fruntea într-o parte, gînditor, apoi sări jos de pe piatră.

— Nu e o idee rea. Dar animalele nu pot vorbi, va trebui să scriu un răvaș pentru fiecare Și la Endril nu poate ajunge nici o pasăre. Trebuie să găsim altceva.

— Un șarpe s-ar putea strecura printre zăbrele, sugeră băiatul. Iar unul negru e greu de observat noaptea.

— Șobolani ! exclamă trolul.

Cal îl privi într-un fel ciudat, apoi înțelese.

— Șobolanii cunosc beciurile, continuă trolul, drumurile ascunse, nimeni nu poate observa un șobolan !

— Grozavă idee, Hathor ! Va fi un șobolan ! Acum dați-mi voie să scriu răvașele, apoi ne vom găsi curierii. Cal, o să am nevoie de două fire de ață !

Piticul scoase pergamentul care anunța sfîrșitul apropiat al lui Bith și rupse două bucățele din el. Cotrobăi prin desagă, scoase o sticluță de cerneală neagră și o pană lungă de gîscă, apoi începu să scrie. Cum de era întreagă pana scoasă din sac, era un mister pentru ceilalți. Se priviră unul pe altul și clătinară din cap.

Cu răvașele scrise piticul se afundă cîțiva pași în peșteră și scoase o serie de plescăieli și chițăieli, după care spuse cu voce tare :

Yshkin, viere eloihin,
Acei ce-n galerii v-ascundeți
Minum, sinum Kallihin,
Din întuneric pe dată să-mi răspundeți.

Cîteva clipe mai tîrziu mai multe creaturi întunecate își făcură apariția alergînd dinspre străfundurile peșterii, și se strînseră la picioarele lui Greybeard. Piticul se aplecă și culese un enorm șobolan negru, cu ochi strălucitori și inteligenți.

— Tu eşti acela ! exclamă el şi se apucă să lege petecul de pergament de coada animalului. Treaba odată terminată, aşeză rozătorul la gura grotei şi-l îndemnă răspicat să alerge iute şi fără ocolişuri, la adăpostul întunericului, să predea mesajul. Piticul scoase apoi din nou cîteva plescăituri şi ciripituri, după care şobolanul şi confraţii săi dispărură.

— Alta la rînd ! zise piticul zîmbind şi frecîndu-şi mînuţele.

Greybeard îi conduse pe Cal şi Hathor afară din peşteră, apoi îi urcă pe coasta dealului. Se opri într-un desiş de rugi de mure şi scoase un tril ca de pasăre cîntătoare, după care recită alte versuri ciudate. Cîteva păsări cafenii se înălţară gureşe din tufişuri, aterizînd apoi pe braţul lui întins.

— Tu eşti aleasa ! îi spuse cu blîndeţe uneia dintre ele, legîndu-i celălalt răvaş de picior. Greybeard ciripi puţin şi trimise păsările spre înalt, cerîndu-le să zboare neabătut spre fecioara cu ochi de argint. Micul stol dispăru pe cerul spălăcit al dimineţii.

— Acum ar trebui să pornim la drum, hotărî piticul. Trebuie să prindem fluxul pe ţărmul de răsărit.

De data asta Cal şi Hathor înfulecară cu poftă, ştiind prea bine că nu va mai fi vorba de mîncare sau băutură pînă cînd Gunnar nu se va opri pentru înnoptat. Piticul îi duse la vale şi începu basmul cu vrăjitoarea care furase soarele şi luna. Curînd lumea înconjurătoare deveni un amalgam de culori pe măsură ce trio-ul prindea viteză, de-a latul pămîntului. Baoancaster apăru şi dispăru pe neobservate, în timp ce ei se aflau pe Marele Drum de Apus, călătorind spre est.

Lumina albăstruie a unei zile limpezi se strecura printre zăbrelele groase ale ferestrei şi fata ghemuită în paie începu să dea semne de agitaţie. Elizebith era amorţită, flămândă, însetată şi înfrigurată pînă la oase. Reuşi, clătinîndu-se, să se ridice şi privi spre cana cu apă tulbure, încă neatinsă.

— Ufff ! spuse cu voce tare, apucînd furioasă cana. Aproape o aruncase pe fereastră, dar uscăciunea buzelor şi a gîtlejului o făcu să se oprească. Îmbufnată, aşeză

cana pe pervazul ferestrei. Mai devreme sau mai tîrziu va fi nevoită să bea, oricîtă silă îi inspira gîndul acesta. Începu să ţopăie prin încăperea strîmtă, lovindu-şi braţele şi frecîndu-le energic, încercînd să se încălzească.

Strădaniile acestea o duseră în cele din urmă în faţa uşii, unde Bith se opri deodată. Pe pardoseală se afla o farfurie de argint, cu doi pui fripţi şi un colţ de pîine. Lîngă farfurie era un pocal din cristal plin cu apă limpede. Bith se lăsă în genunchi şi găsi un mesaj în care scria :

„Să nu fii văzută cu ce ai găsit. Ascunde-le de ochii care pîndesc. Mănîncă fără grijă.
Un prieten".

Bith aruncă o privire în jur, neliniştită. Ochii care pîndesc. Ce înseamnă asta ? Deocamdată nu-i păsă. Luă repede farfuria şi paharul şi se refugie în colţul cel mai îndepărtat al camerei, acolo unde plafonul cobora aproape de duşumea ; se aşeză, nădăjduind că „ochii care pîndesc" n-o puteau găsi aici.

Bith duse pocalul la gură şi bău cu lăcomie, apoi se dedică neaşteptatului festin ca şi cum ar fi trecut săptămîni de cînd mîncase ultima oară. Cînd nu mai rămase nimic altceva decît o grămăjoară de oase curate, fata se rezemă de perete, sorbi ultima picătură de apă şi suspină lung:

— Mulţumesc, prietene. Oricine-ai fi !

— N-ai pentru ce, prinţeso.

Ormoc vorbise neauzit către silueta ce se distingea în pîcla de deasupra globului, mulţumit că îl sfidase pentru prima dată pe Schlein.

Murcroft îşi îndemnă calul mare şi negru spre culmea dealului şi cercetă pajiştea verde de la picioarele sale. Cei doi însoţitori care veneau în urmă la trap se opriră lîngă el. Umbre întunecate forfoteau prin ierburi într-un fel ce părea fără rost. O prepeliţă ţîşni deodată spre înălţimi, speriată de unul dintre orci. Vrăjitorul luă gluga de pe ochii şoimului şi ridică pasărea spre cer.

— Ucide, comoara mea !

Pasărea zvîcni cu o învolburare de bătăi de aripi, pornind în urmărirea prepeliţei ghinioniste. Şoimul zbură în

linie dreaptă, luă înălțime, apoi plonjă brusc, dispărînd după un dîmb. Clipele treceau și Murcroft deveni neliniștit.

— Îl zărești pe undeva, Stockwood? întrebă vrăjitorul, ridicîndu-se în scări pentru a vedea mai bine.

— Nu, stăpîne, dar abia a... Oo! iată-l acolo, în dreptul copacilor, se întoarce și are ceva în gheare!

Șoimul plană spre stăpînul său și ateriză cu abilitate într-un picior pe brațul înmănușat, în gheara cealaltă ținîndu-și strîns prada.

— Ce mi-ai adus, comoaro, întrebă lingușitor Murcroft, scoțînd un animal fără vlagă din gheara crudă a șoimului. Ce-i asta? Bah! O vrabie!

Aruncă micuțul trup sîngerînd în iarba înaltă și porni mai departe. Nu observase petecul de pergament legat de piciorul stîng al viețuitoarei rănite.

În timp ce grupul celor trei oameni se îndepărta, mai multe păsărele cafenii apărură pe cer și aterizară lîngă surioara lor căzută, care încă mai mișca. Așteptară pînă cînd reuși să se ridice și să se ascundă slăbită la adăpostul unui tufiș.

Ca de obicei, Gunnar Greybeard își termină povestea tocmai cînd soarele se pregătea să apună. Se aflau pe o pășune, în dreptul unui sătuc. Luminile caselor licăreau prietenoase în aburii albăstrui ai serii răcoroase. Cal scotoci în sac o pătură pe care și-o aruncă peste umeri. Hathor se mulțumi să-și îndese mai bine căciula pe cap.

— De ce nu înnoptăm acolo, în tihnă, la o casă călduroasă sau la un han?

— Kultani kallihin! Călătoria noastră este secretă! Mai sînt unii care pîndesc. E mai bine să rămînem ascunși încă o vreme.

Piticul scoase din trăistuța sa o sticlă de vin:

— Asta o să ne încălzească!

Își făcură un culcuș confortabil într-o căpiță de fîn și se cinstiră cu vin. În sacul de merinde mai era destulă mîncare; în ciuda bogăției micului dejun, Cal și Hathor erau hămesiți și înfulecară pe săturate. Chiar și Gunnar mîncă o grămadă.

— Cît de departe e marea? întrebă băiatul, care nu stătea prea bine la geografie.

— Optzeci de leghe spre răsărit și am ajuns! Cam tot atît cît am făcut astăzi! spuse piticul liniștit, mușcînd dintr-o halcă de carne uscată.

— Am mers azi atît de mult? se minună Cal.

— Aș fi putut să vă duc mai departe, dar am împărțit distanța în două... și eram și puțin cam obosit.

— Gunnar, cu tine alături, o armată n-ar mai avea nevoie de călăreți! rîse tînărul războinic.

— Asta mi s-a mai spus! Mai luați o dușcă de vin.

Își trecură sticla unul altuia de mai multe ori. Deși nu pricepea cum, Hathor băgă de seamă că sticla era la fel de plină.

— De unde fac rost și eu de o asemenea sticlă? întrebă el.

— Nu se găsesc pe toate drumurile, dar îți promit ceva. Cînd ne terminăm treaba, ți-o dăruiesc pe asta, scumpul meu trol!

Pentru prima oară piticul nu mai depănă povești din țara nordului, iar după ce Hathor și băiatul dormiră pe păturile lor, Gunnar Greybeard puse sticla deoparte și făcu vreo cîțiva pași pe pajiște, privind luna în descreștere.

— Douăzeci și patru de zile de drum! murmură el încetișor. Ocrotește-i pînă ne întoarcem!

Spuse cîteva versuri, apoi îngînă un cîntecel în noapte.

Zorile veniră cenușii și mohorîte și din cauza ceții nu reușiră să vadă răsăritul. O vreme merseră la pas și trecu ceva timp pînă cînd Gunnar scoase primul cuvînt; le păru amărît.

— Care-i necazul, domnule Greybeard? întrebă trolul.

— Nimic, nimic grav. Doar ceva ce mi-a șoptit o păsărică. Dar nu putem face altceva decît să ne continuăm drumul. Dar iată, am mărșăluit deja o milă și n-am spus o vorbă. Ia să vedem... o zi cețoasă e potrivită pentru istoria cu Prințesa și Zeul Mării.

Încă o dată timpul păru să stea în loc, iar drumul deveni o dîră cenușie pe cînd înaintau în viteză prin pîcla dimineții. La un moment dat — Hathor nu reușea să-și amintească exact cînd anume — soarele se arătă în toată măreția sa, dar lucrul acesta trecu aproape neobservat pentru călătorii noștri grăbiți. Relieful devenise mai puțin accidentat și acum se aflau pe o cîmpie plată și largă. De-

pășeau în viteză tot mai multe sate și Cal zări în depărtare turlele unui oraș, pe care însă piticul îl ocoli cu grijă.

— ...și astfel Zeul Mării, care se transformase într-un ac de cusut, se aruncă asupra tînărului prinț. Dar prințul se feri, iar acul se înfipse adînc într-un stejar falnic. Copacul se înnegri pe dată și frunzele i se scuturară, dar acul era ținut temeinic. Vraja se rupse, prințesa se trezi și se frecă la ochi. Zeul mării, îngropat în trunchiul copacului, rămase doar o amintire pentru ea. Prințul o conduse la castel și au trăit fericiți pînă la adînci bătrînețe ! încheie piticul cu un gest larg.

Hathor bătu din palmele sale mari. Se bucurase de această poveste tristă de dragoste mai mult decît de oricare alta auzită pînă atunci. Cal zîmbea și el, dar atenția i se îndreptă repede spre împrejurimi. Mirosul sărat de mare plutea în aer, pescărușii țipau în depărtare, iar soarele aflat la apus îmbrăcase cîmpiile din urma lor cu o aură purpurie. Un abur ușor se ridica deasupra oceanului și a țărmului. Zări un mic sat pescăresc cuibărit în cețuri nu departe în fața lor. Cal îl privi melancolic.

Greybeard înțelese dorul din ochii lui Cal.

— Nu, zise piticul, nu trebuie să mergem acolo. Vom pleca la adăpostul nopții, nevăzuți și neauziți de nimeni. Stăpînul Întunericului are ochi care bat departe și urechi care abia așteaptă ca limba să se dezlege.

Îi duse dincolo de drum, de-a lungul unei împrejmuiri. Trecură peste un zid de piatră, traversară o miriște, apoi un dîmb acoperit cu iarbă, și iată-i ajunși pe o plajă nisipoasă, liniștită. Luna se reflecta în valurile ce spălau domol țărmul, dînd naștere unui colier argintiu de spumă. Hathor se opri să admire minunata priveliște.

— Haideți, n-avem vreme de pierdut ! Curînd fluxul va fi la limită, îi îndemnă piticul, băgînd de seamă că tovarășii de drum rămăseseră în urmă. Continuară să înainteze de-a lungul plajei, oprindu-se într-un loc unde trei bărcuțe de pescari se odihneau la mal.

În timp ce examina ambarcațiunile răsturnate pe nisip, Cal se încruntă.

— Bărcilea astea sînt prea mici ca să poată naviga în largul mării. Gunnar, bănuiesc că n-ai de gînd să ne sui în șubrezeniile astea !

Hathor se zgîi la bărcuțele pricăjite și plescăi din limbă, apoi se apropie și ridică una cu o singură mînă

— Prea mică ! Eu nu merg !

Aruncă barca în nisip și aceasta se sfărîmă în două cu un trosnet sec.

— Oameni buni, dragii mei, v-ați pierdut încrederea și imaginația ? spuse piticul zîmbind. Doar stați de vorbă cu Gunnar Greybeard !

Scoase un săculeț de sub pelerina sa cenușie și-i desfăcu șiretul de la gură. Greybeard vorbi apoi reverențios :

— Am primit-o de la maestrul meu !

Din săculeț scoase o bărcuță aurie, care în lumina lunii părea fosforescentă. Piticul se îndreptă spre valurile care clipoceau și o așeză cu grijă pe apă.

Imediat bărcuța începu să se mărească și cît ai zice pește o adevărată navă plutea în fața lor, cu bordurile apărate de scuturi rotunde, cu două rînduri de vîsle zdravene pe fiecare parte. La provă se afla un dragon fioros, sculptat cu măiestrie, a cărui coadă se prelungea amenințătoare pînă la pupa. Un catarg înalt, cu pînza strînsă, se profila rotindu-se ușor în lumina lunii.

— Hai, udați-vă picioarele. Urcăm la bord ! îi îndemnă Greybeard cu mîndrie.

O ferestruică aflată sus pe ușa metalică se deschise și doi ochi iscodiră înăuntru, cercetînd-o pe Elizebith. Tocmai se pregătea să sară în picioare și să se repeadă spre ușă, nădăjduind să poată vorbi cu oricine ar fi fost. Dar în aceeași clipă privirea răuvoitoare o întîlni pe a sa și spaima îi străfulgeră tot trupul. Ochii aceia... îi mai întîlnise cîndva.

Se ridică împotriva voinței sale de pe grămada de paie, ca vrăjită, incapabilă să-și ferească privirea sau să se întoarcă, și se apropie de ușă, împleticindu-se. Încercă să se oprească, să-și dezlipească ochii de cei ai vizitatorului, dar puterea acestuia era prea mare. Brațele ei, care nu o mai ascultau, se ridicară și-i descheiară rochia, apoi o sfîșiară, dezgolindu-i sînii. Se apropie de ușă, neputincioasă în fața acelei căutături, și auzi respirația greoaie, gîfîită, de dincolo de ușă.

Apoi ferestruica se închise cu zgomot şi Bith se simţi eliberată. Se prăbuşi plîngînd pe podea. Acum ştia cine a fost. Privise în ochii aceştia în încleştarea de dinainte de Cairngorm. Îşi bătuse joc de el... chiar îl ţinuse sub vrajă. Dar acum rolurile se inversaseră. Era în puterea lui Schlein. Oare ce avea de gînd cu ea ?

Bith se tîrî înapoi la grămada de paie şi se aşeză cu genunchii sub bărbie, privind, copleşită de ruşine şi de teamă, cum ultima licărire a serii dispărea de pe cer. Mai tîrziu se auzi un alt zăngănit şi zvîcni înspăimîntată, dar era doar cina cu pîine şi apă. Bith se legănă încetişor, înainte şi înapoi, în umbra mohorîtă a amurgului, sperînd că binefăcătorul ei, „prietenul", se va întoarce în timpul nopţii.

CAPITOLUL 8

ENDRIL se răsuci pe pardos ala rece de piatră şi, cu greutate, reuşi să se ridice. Se la într-o încăpere scundă, tăiată grosolan. De la uşă c şumeaua se înclina spre un jgheab scobit de-a lungul pe ;telui opus, unde un şuvoi de apă şi zoaie ţîşnea printr- gaură, se prelingea de-a lungul peretelui şi dispărea în a ă gaură în partea opusă. Aruncă o privire spre stînga să i fu uimit să vadă un tînăr cu barbă ascuţită care se l lba la el rezemat de perete.

— Salut, spuse tipul. Bun nit în minunatul palat al Măreţului Murcroft !

Tînărul se trase mai aproap pentru a-l vedea mai bine pe noul venit.

— Mie-mi zice John Purkin (Privi clipind mărunt la Endril, în lumina palidă ce se trecura prin ferestruica de la uşă). Eşti un elf !

— Asta sînt ! Un elf numit ıdril.

Zornăind din lanţuri elful ınse la Purkins şi cei doi îşi dădură mîna.

— Vino, spuse tînărul, pot fa ceva cu lanţurile alea. (Se tîrî într-un colţ şi reveni ı o pilă micuţă.) Tatăl meu era fierar. Aveam asta în zmă cînd m-au închis.

John Purkins luă mîna elfulu şi începu să pilească la fiare.

— Pentru ce te-au aruncat aici? întrebă Endril, dîndu-se puțin înapoi pentru a-i lăsa tînărului fierar destul loc să-și facă treaba.

— Eee, se poate spune că între mine și Murcroft s-a ivit o deosebire de păreri. O bună bucată de vreme bătrînul meu s-a descurcat binișor, apoi Murcroft a început să și-o ia în cap. De atunci pădurile au început să mișune de tîlhari și chiar de orci tuciurii, care n-ar trebui să se arate pe pămînturile oamenilor de treabă.

Purkins își mută pila din mîna stîngă în cea dreaptă.

— Ei bine, într-o noapte, șase din oamenii vrăjitorului au venit la atelierul nostru și au cerut șase cai, fără plată. Bătrînu' — Big George — și cu mine i-am fugărit. Mai tîrziu în noaptea aia s-au întors și ne-au furat caii. A doua zi bătrînu' s-a dus la castel să-și ceară banii. Poc! Trosc! Bătrînu' a mierlit-o. Așa c-am pus mîna pe arcul meu de nădejde și pe cea mai bună săgeată și m-am suit într-un copac să aștept. N-a durat mult și împuțitu' ăla de vrăjitor a apărut călare și *zbrrr*! I-am înfipt-o, taman în umăr. Mi-a scăpat degetu', că-l omoram.

Cătușa de la mîna stîngă cedă, eliberîndu-i lui Endril brațul.

— Gata, asta a mers ușor! Oricum, eram cocoțat în copac, fără să pot fugi, și oamenii vrăjitorului dădeau roată călare. Am coborît să-i cotonogesc și a ieșit o bătaie pe cinste, da' nu i-am putut dovedi pe toți, așa că m-au aruncat aici pentru fo sută de ani sau cam așa ceva. Tînărul făcu o pauză. Da' matale cum ai ajuns aici domnu' Elf?

— Murcroft a luat prizonier un prieten de-al meu. Încercam să mă strecor în castel și m-am ciocnit de dragonul negru.

— Dragonul negru? Ce naiba mai e și asta?

— O pocitanie de dimensiuni înspăimîntătoare, și mă tem că se află în slujba Stăpânului Întunericului. Sumbre vremuri se întrevăd pentru țara asta.

Purkins fluieră printre dinți.

— Orișicît, ai făcut treabă ca lumea, îți spun eu. Te-ai strecurat în castel pentru totdeauna!

— Cred că *dedesubt* e mai aproape de adevăr.

Cei doi își zîmbiră.

Purkins munci pînă nu-și mai simți mîinile, și Endril îi luă locul pentru un timp. După cîteva ore de trudă elful scăpă de lanțuri. Scoase un oftat de ușurare și își întinse picioarele.

— Ține-le la-ndemînă, spuse tînărul.

Fixă o cătușă ruptă în jurul încheieturii lui Endril.

— Uneori orcii ne scot să ne mișcăm nițel. Îmi pun lanțurile înapoi, iac-așa, ca să-i păcălesc.

În mintea elfului încolți sămînța unui plan de evadare. Își chestionă colegul de celulă despre obiceiurile și felul temnicerilor orci. Purkins cunoștea șase orci după nume și alți cîțiva după mutrele lor dezgustătoare, dar îl povățui să nu facă vreo încercare de evadare.

— Ne duc afară numai cînd e în preajmă o ceată întreagă de pocitanii înarmate cu săbii, să ne păzească. Prea mulți să-i dovedești în luptă.

— O să vedem dacă i așa, spuse Endril în șoaptă. Le-am putea face pe creaturile astea să fie atît de ocupate, să se bată între ele, încît n-ar mai avea grija noastră.

De afară se auzea larmă. Zăvorul zăngăni și ușa se întredeschise. Endril își înfășură la repezeală lanțurile rupte în jurul mîinilor și picioarelor, dar agitația lui nu avea rost. O cană strîmbă de cositor zbură prin deschizătură, ricoșă zgomotos de pardoseală și ateriză în fața elfului și a colegului său de celulă.

Hai, javră, ia-ți blidul de cîine! bodogăni un orc de după ușa care se închise repede, zăngănind. John apucă strachina și i-o dădu lui Endril.

— Ora mesei! repede, la ușă!

Purkins își ținea castronul sub ferăstruica zăbrelită, prin care se strecură un linguroi plin cu terci vîscos, doldora de cocoloașe. Endril ridică și el strachina tocmai la timp ca să-și primească rația.

— Tocăniță de văcușă, se auzi de afară o voce răgușită. Singur eu am făcut-o. O să vă placă... gustoasă foc!

Elful privi prin deschizătură și zări un orc foarte gras mergînd legănat spre următorul prizonier, apoi auzi repetîndu-se aceeași frază.

— Ăsta-i taica Fălcuță, nu-i așa rău ca alți orci. (Bărbatul începuse să înfulece terciul din strachină.) Numai taica Fălcuță ne dă haleală adevărată.

Lui Endril nu-i era foame, dar adulmecă amestecul pe care-l primise. Nu mirosea rău. Dacă ar fi știut că va fi cea mai bună masă pe care o va primi acolo, elful ar fi prețuit-o mai mult.

Cal sări în apă și reuși să se agațe de parapet și să se cațere în corabia care-i aștepta. Urmă Hathor, sub greutatea căruia ambarcațiunea se balansă îngrijorător. Odată urcați la bord, cei doi se aplecară peste parapet, ridicîndu-l ușor pe punte pe pitic.

— Mulțam' la amîndoi ! spuse Gunnar zîmbind, apoi pocni din degete.

Ambele rînduri de vîsle începură să se miște ca și cum ar fi fost mînuite de niște bărbați zdraveni, cu brațe puternice, și nava se îndepărtă de plajă, ieșind în golf cu spatele înainte. Hathor se plimbă de-a lungul punții, pipăind în jur, acolo unde ar fi trebuit să se afle vîslașii invizibili ; nu găsi nimic.

Piticul pocni iar din degete. Un rînd de vîsle se cufundă în apă, în timp ce al doilea își schimbă direcția și corabia se roti repede pe loc. Toate vîslele începură imediat să bată apa într-un ritm considerabil, făcînd barca să alunece în viteză prin golful luminat de lună, spre largul mării.

— Bună treabă, Gunnar Greybeard, spuse Hathor în timp ce se întorcea spre coada bărcii călcînd apăsat. Cum ai făcut ?

— Ei bine, zise piticul lăsîndu-și din nou capul într-o parte, ceea ce vedeți nu-i lucrătura mea. Asta este o navă cu totul deosebită, nu prea diferită de cea despre care v-am povestit. Vă mai amintiți corabia zburătoare a regelui ?

Cal și Hathor încuviințară.

— Așadar, barca asta nu poate zbura prin aer, dar este la fel de fermecată. Am obținut-o oarecum cu împrumut, numai pentru călătoria asta. Ați fi uimiți dacă ați vedea cît de mulți pasageri poate duce.

Greybeard se aplecă și mîngîie drăgăstos parapetul.

— Eu deja sînt uimit ! declară Cal.

Își luară bagajele și stivuiră totul în ordine la baza catargului. Gunnar scoase cîte ceva de-ale gurii și se așeza-

ră fără grijă pe punte să-şi ia cina, în timp ce mîndra lor corăbioară naviga în noapte.

Depăşiră promontoriul şi nava începu să salte pe valuri. Vîntul se transformase într-o briză puternică. Piticul îl apucă pe Cal de braţ.

— Priveşte!

Frînghiile care legau pînza se desfăcură singure. Sus, parîmele trosniră şi scripeţii scîrţîiră, în timp ce pînza se înălţa pe catarg, fluturînd bezmetică pînă ce se întinse bine. Atunci vîntul o umflă cu zgomot şi nava se avîntă înainte prin valuri. Vîslele ieşiră din apă şi se retraseră cu un zgomot înfundat, aşezîndu-se în ordine de-a lungul bordurilor.

Printre pasageri se auziră urale. Unul dintre ei scoase de-acum obişnuita sticlă cu vin şi nişte pahare.

— Un toast, spuse piticul, pentru minunata noastră corabie, *Skidbladner*!

— Şi pentru Elizebith, adăugă Cal cu tristeţe. Zeii s-o aibă în pază pînă ne întoarcem!

— Pentru Endril, de asemenea, spuse trolul.

Îşi apropiară paharele şi ciocniră.

După somnul agitat din timpul nopţii, Bith se trezi treptat. Se ferea să privească spre uşă, de teamă că misteriosul ei prieten ar fi venit peste noapte. Îşi privi cu tristeţe rochia sfîşiată, şi apoi îşi descîlci paiele din păr. Cînd în sfîrşit se întoarse spre uşă, priveliştea îi făcu inima să tresalte. Alergă entuziasmată către comorile sale.

Acolo, pe duşumea, se aflau un lighean cu apă şi un ştergar, un pieptene şi o oglindă, o pernuţă, o farfurie cu mîncare, o sticlă cu vin, aţă neagră şi un ac de cusut. Mai era şi un răvaş, purtînd acelaşi mesaj ca primul... „fereşte-te de ochii care pîndesc". De data asta bănuiau de ai cui ochi iscoditori trebuia să se ferească.

Bith strînse grămadă preţioasele obiecte şi le duse în colţ, unde se bucură de mîncare, aşezată pe pernuţă. După ce termină îşi scoase hainele şi se îmbăie. În cele din urmă se strădui să cîrpească rochia sfîşiată cu ajutorul acului cu aţă. Nu prea se pricepea la aşa ceva, croitoria nu se număra printre învăţăturile primite de la mama sa.

Oftă. Cu toată învățătura maică-si, magia nu se mai număra printre îndemînările ei, cel puțin pentru moment. O lovitură grea în ușă o făcu să tresară și Bith se ridică în grabă, strîngîndu-și rochia lîngă trup. Un sul de pergament fu strecurat prin deschizătura ușii. Se îmbrăcă repede și cercetă obiectul.

— Oh, asta-i culmea! spuse cu voce tare după ce termină de citit înscrisul. Acum urmează să fiu arsă pe rug!

Încercă să-și amintească luna așa cum o văzuse ultima oară și zîmbi cu tristețe. Măcar mai avea cîteva săptămîni de trăit!

Mototoli înștiințarea despre execuția sa într-un ghemotoc, îl aruncă și se întoarse tîrîș-grăpiș în colțul ei. Își culese cingătoarea și încercă încă o dată să-și amintească o vrajă, dar nu reuși. Drăcui, după care își petrecu toată dimineața descîlcindu-și părul lung și negru.

Seara ușița se deschise din nou și ochii iscodiră înăuntru, căutînd-o. Lui Bith îi era frică, dar acum știa că era Schlein și avu grijă să nu-i întoarcă privirea. Cu un mare efort de voință își acoperi fața și se prăbuși în maldărul ei de paie. Tremură îngrozită auzind respirația lui răgușită.

I se păru că așteptarea durează o eternitate, apoi se auzi un mîrîit înfundat, ferestruica se închise cu zgomot și prezența nefastă dispăru. Bith se ridică încet, încă îngrozită, dar multumită că obținuse o mică izbîndă în înfruntarea voințelor la care o provocase Schlein.

Ormoc era necăjit. Toată noaptea răscolise împrejurimile în căutarea camarazilor fetei. Le cercetase tabăra cu ajutorul globului de cristal și căutase urme de pași sau crengi rupte..., orice fel de semn. Nu găsise nimic. Dispăruseră. Cercetă hanurile din satele apropiate, unul cîte unul, cameră cu cameră. Ajunsese la Baoancaster și controlase fiecare colțișor de la „Lebăda Friptă". Nici o urmă.

Acum se luminase de ziuă. În afara micului său act de trădare în folosul lui Elizebith, nu se mișcase de la locul său. Se rotise ca un vultur în jurul castelului, măturînd întreg ținutul de dedesubt. Zărise orci, țărani la

cîmp, călători pe drum, tîlhari în pădure, tot felul de ființe, dar nu cei pe care îi căuta.

Ormoc făcu o ultimă încercare și scrută în grabă de-a lungul Marelui Drum De Apus, înapoi spre Negură, apoi Drumul de Nord și cel de Sud. În cele din urmă plană dincolo de Baoancaster, deși nu și putea închipui ce-ar putea face atît de departe de castel. Cînd tocmai hotărîse să se întoarcă, i se păru că zărește o umbră mișcîndu-se cu repeziciune de-a lungul drumului, printre copaci, dar într-o clipă totul dispăru.

Ormoc renunță la căutarea lor zadarnică și aruncă din nou o privire asupra fetei. Pe măsură ce imaginea se contura în ceața albăstruie a cristalului, se minună încă o dată de frumusețea ei. Tocmai se pieptăna și arăta mai fericită și mai în putere decît cu o zi în urmă. Și nu se îndoia că acest lucru se întîmpla mulțumită lui. Zîmbi și lăsă plăcuta imagine să se destrame.

Se ridică de pe scaun și se întinse. Din păcate avea datoria să raporteze că nu are nimic de raportat. Ormoc chiar se bucura că trebuie să-l întîlnească pe Murcroft și nu pe Schlein, pentru că, oricît de înspăimîntător ar fi vrăjitorul, era puțin probabil să-l ciomăgească la auzul veștilor proaste.

CAPITOLUL 9

BRIZA TARE continua să sufle rece şi umedă de-a lungul punţii şi Galtus Talienson se trezi dîrdîind. Corabia se înălţa şi cobora, mai întîi cu prova, apoi cu pupa, împroşcînd neîntrerupt jerbe înspumate din marea agitată. Cerul era acoperit şi lumina era săracă, pentru că soarele se afla încă sub orizont. Băiatul strînse pătura udă în jurul umerilor şi se strădui să se ridice în picioare pe puntea ce se legăna sălbatic. Piticul şedea alături de Hathor la pupa, lîngă cîrmă. Cei doi se înghesuiseră lîngă parapet, încercînd zadarnic să rămînă uscaţi. Cal se împletici cu stîngăcie spre prietenii săi, prăbuşindu-se greoi lîngă pitic.

— Spune-mi că n-o să fie toată călătoria noastră aşa! imploră băiatul, glumind numai pe jumătate.

— Dacă aş putea influenţa vremea, aş fi un zeu ! veni răspunsul. Cel puţin facem progrese uimitoare. Astăzi nu va mai trebui să depăn poveşti.

— Spune-ne totuşi o poveste despre secetă, murmură Hathor.

Vîntul şi marea rămaseră neschimbate toată dimineaţa şi într-un tîrziu piticul scotoci împrejur pînă găsi un petec de pînză de velă, pe care cei trei o fixară la pupa, încercînd să se adăpostească de stropii care nu mai conteneau. Sub acest acoperămînt Cal reuşi să se zvînte

puțin și sa se mai întremeze cu o gustare din pîine și carne.

Spre amiază vremea se îmbunătăți. Stropii de apă încetară să mai cadă, vîntul se înmuie și marea deveni mai calmă. Chiar și soarele reușea să răzbată cînd și cînd printre nori. Hathor găsi într-o cutiuță cîteva cîrlige de pescuit și ceva sfoară. Folosind o bucată dintr-o rădăcină de-a sa ca momeală, trolul își aruncă undița peste bord și așteptă.

— Ce te aștepți să prinzi cu o momeală ca aia, Hathor ? întrebă Cal sarcastic.

— Pești cărora le plac rădăcinile, spuse Hathor zîmbind. Peștilor le plac rădăcinile, lui Hathor îi plac peștii. Simplu !

— În afară de un singur lucru.

— Care anume ?

— Peștii nu mănîncă rădăcini ! exclamă Cal.

— Vom vedea, zise Hathor calm, dînd drumul la mai multă sfoară.

— Poftim, am să-ți arăt eu cum se face !

Băiatul luă și el un cîrlig din cutie, îl legă, apoi rupse o bucățică de carne uscată din sacul de merinde și o înfipse cu grijă înainte de a arunca sfoara în partea cealaltă a bărcii.

— Ne vom întrece.

Martor la toată această pălăvrăgeală pregătitoare, Gunnar Greybeard nu vru să rămînă mai prejos.

— Se supără careva dacă încerc și eu ?

— Deloc, dă-i drumul, răspunse Cal.

Băiatul privi neîncrezător cum piticul luă o sfoară, dar în loc de cîrlig îi legă la un capăt o pietricică și o aruncă la pupa. Curînd sfoara piticului zvîcni zdravăn, și el o trase cu putere, palmă cu palmă. Peste bord zbură un lung pește argintiu care începu să sară și să se zvîrcolească pe punte.

— Asta-i primul... să zicem că e vama.

Își recuperă sfoara din gura peștelui și-l aruncă înapoi în mare.

Pe urmă „mușcă" la Hathor, și el scoase un somn, cu burta portocalie și spatele argintiu,

— Îi plac rădăcinile, spuse trolul zeflemitor.

Greybeard scoase unul după altul o mulțime felurită de pești, printre care cîțiva heringi, doi țipari, un ton, un pui de rechin și un calmar. Cal ridică mîinile în semn de abandon și lăsă sfoara să-i alunece peste bord.

În vreme ce soarele cobora, vîntul se opri iar vîslele se apucară din nou de lucru. La orizont apăru o insuliță acoperită de arbori și corabia *Skidbladner* se îndreptă hotărîtă spre țărm. Cînd ajunseră la mal, stelele împînzeau cerul în toată splendoarea lor. Hathor sări în apă și cu o funie trase ambarcațiunea pe plajă, în siguranță. Cei trei adunară lemne pentru foc și curînd izbucni o vîlvătaie veselă. În timp ce captura de peste zi se frigea pe foc Greybeard le povesti despre cel mai straniu pește pe care-l văzuse vreodată, fiorosul gesnercon.

— Este o creatură teribilă, cu trupul oval din care pornesc douăsprezece brațe. Are opt ochi, doi în față, doi în vîrf, doi în spate și doi în coadă, așa că nu poți să te furișezi pe lîngă el fără să prindă de veste. La unul din capete se află fața, gura și niște colți ca de porc, iar la celălalt o coadă ca de șarpe veninos, terminată cu o gheară lungă. (Gunnar făcu o pauză rău-prevestitoare...). Dacă te plesnește vreodată în spate cu această gheară...

— Ce se întîmplă? întrebă Cal neliniștit.

— Ei bine, nu vei mai putea să-ți folosești brațul multă vreme, pentru că înseamnă că te place și trebuie să dai noroc cu toate cele douăsprezece mîini ale sale!

Greybeard se rostogoli pe spate rîzînd, iar Hathor necheză zgomotos.

— Bravo, piticule! Mai întîi ai trișat și te-ai folosit de magie în întrecerea de pescuit, apoi m-ai păcălit cu povestea despre pești. Ți-o plătesc eu, cît de curînd!

Închinară din nou pentru Bith și Endril, iar cînd focul se stinse, Hathor împrăștie cenușa cu piciorul. Cei trei încărcară peștele fript pe punte, urcîndu-se și ei înapoi la bordul lui *Skidbladner*. Încă o dată se încredințară navei care, cu vîslele lopătînd, ieși în largul mării luminate de lună.

Trecură două zile fără întîmplări deosebite; corabia înainta împinsă de vîsle, cînd vîntul era neprielnic, sau zbura cu pînzele întinse, cînd briza sufla cum se cuvine.

Gunnar depănă alte povești, iar Cal și Hathor făcură o nouă întrecere de pescuit, una „corectă“ de astă dată, căci piticul fu exclus. Folosind ca momeală rădăcini, trolul prinse doi tarponi uriași, față de o singură scrumbie a lui Cal.

În cea de-a treia zi, în timp ce *Skidbladner* naviga destul de aproape de o insuliță aridă, Cal zări pe plajă un bărbat care își agita brațele și striga disperat.

— Hei, priviți acolo! Trebuie să fie un naufragiat!

Piticul pocni din degete și vela coborî, iar vîslele se puseră în mișcare. Nava își schimbă direcția și porni în viteză spre țărmul stîncos. Nu exista plajă, dar bărbatul se urcă pe o stîncă și cînd barca lor se apropie, făcu un salt uluitor și ateriză nevătămat pe punte, cu un teribil zăngănit de armură.

În timp ce nava se îndepărta de stînci, noul venit se întoarse pentru a-i cunoaște pe cei trei. Era un bărbat bine clădit, cu umerii lați și pîntecul enorm, îmbrăcat cu o minunată platoșă din zale și un coif de argint. În jurul mijlocului purta o cingătoare minunată din aur, de care atîrnau mai multe punguțe și săculeți precum și un fel de armă cu mînerul de lemn care ieșea dintr-o teacă de piele. Dar barba deasă și roșie, precum și părul roșu care-i acoperea coapsele și brațele dezgolite erau de departe cele mai uimitoare atribute ale sale.

Fața bărbatului se lumină într-un zîmbet și îi întinse lui Cal brațul musculos ca un jambon.

— Mi se spune Red Beard[1], zise el cu o voce profundă, plăcută — deși s-ar putea ca unii să mă cunoască drept „Spaima-Uriașilor“... pentru că uriașii nu prea mă au la inimă!

Cal îi strînse mîna și făcu prezentările. Matahala se feri să dea vreo explicație despre cum ajunsese pe insulă și, deși lucrul acesta li se părea ciudat, cei trei se feriră să întrebe, din politețe.

Skidbladner înainta din nou cu pînzele desfăcute și schimbarea de la lopețile fără vîslași la velele nemînuite de nimeni nu trecu neobservată de Red Beard, dar nici acesta nu spuse nimic, ci doar făcu o provocare.

---

[1] Barbă Roșie (n. tr.)

Acolo de unde vin obișnuim să ne întrecem în luptă, și sînt puțini cei care m-au doborît. Caltus Taliesson, crezi că mă poți birui ?

— Cu siguranță pot să încerc ! răspunse băiatul.

Cal mai luptase și trîntise mulți cavaleri, pe vremea cînd era soldat. Păși în față și depărtă picioarele. Cei doi se strînseră în brațe. Cal își arcui mușchii și se încordă. Spre neliniștea sa, se simțea ca și cum ar fi încercat să mute din loc o stîncă, pentru că oricît trăgea și împingea, Red Beard nu se clinti un deget. Apoi, pe neașteptate, adversarul se răsuci cu repeziciune și îl trînti pe băiat cît era de lat pe punte.

Uriașul bătu vesel din palme.

— Bună treabă, flăcăule, vei fi un luptător pe cinste !

Se întoarse spre ceilalți.

— Greybeard, nu ar fi frumos din partea mea să te culc la pămînt, ca și cum n-ai avea în mînecă vreo scamatorie pregătită pentru mine. Tu, Hathor, crezi că mă poți doborî ?

— Încerc !

Cei doi își încleștară brațele unul în jurul celuilalt, iar Cal și piticul se dădură înapoi, temîndu-se de ce s-ar fi putut întîmpla în urma acestei înfruntări. Timp de un minut luptătorii rămaseră nemișcați, încordîndu-se. Hathor lăsă să-i scape un geamăt și cei doi tresăriră ușor, apoi Red Beard scoase un sunet asemănător și se clătinară din nou. Era clar că adversarii erau de forțe apropiate. De altfel, Hathor era recunoscut pentru puterea lui neobișnuită.

Deodată lupta deveni mai animată și cei doi începură să danseze pe punte, încă încleștați fiecare în strînsoarea de fier a celuilalt. Luptătorii gîfîiau și gemeau deslușit, și deși sufla o briză răcoroasă, sudoarea le șiroia pe fețe. Hathor rînji, lăsînd să i se vadă dinții de trol, ca niște colți. Ca urmare Red Beard sări înapoi, ridicîndu-și mîinile și rupînd îmbrățișarea.

— Rezultat nehotărît ! declară rîzînd. Se întoarse apoi spre ceilalți. Nu mi-ați spus că amicul vostru este trol !

— N-ai întrebat ! răspunse Gunnar, zîmbind.

— Ha ! punct lovit, maestre Greybeard ! ei bine, toată treaba mi-a făcut poftă de mîncare. N-aveţi ceva halească şi băutură ?

Red Beard fu condus la pupa, unde Gunnar desfăcu sacul de merinde, iar Hathor aduse peştele. Cei patru se aşezară la o masă îmbelşugată. Lucrurile merseră bine la început, apoi Cal observă o urmă de îngrijorare în ochii piticului, pe cînd Red Beard înfuleca tot ce se afla pe navă, tot peştele — şi fript, şi crud — şi patruzeci de pîini, pînă ce din sacul-minune a lui Gunnar nu mai ieşi nimic, şi pe urmă toate rădăcinile pe care Hathor nu reuşi să le înhaţe în grabă din faţa căpcăunului

La urmă, Red Beard rîgîi.

— Şi-acum ceva băutură, ah, nu e o sticlă de vin ceea ce văd eu acolo ?

Uriaşul ajunse dintr-un pas în partea cealaltă a punţii şi înşfăcă sticla de vin fără fund a lui Greybeard.

— Oh, nu ! Piticul îşi duse mîinile la ochi şi gemu.

Red Beard puse sticla la gură şi ceilalţi priviră înlemniţi de spaimă. Bărbatul bea, şi bea şi bea. Bău timp de mai bine de o oră, apoi se opri şi-şi şterse buzele cu dosul palmei.

— Bun vin ai aici, Greybeard !

Duse din nou sticla la gură, de data aceasta pentru aproape o jumătate de oră, apoi se opri.

— Ahhh !

Ţinea sticla goală în faţă pentru a fi văzută de toţi. Hathor clătină din cap cu tristeţe.

— Foarte gustos, într-adevăr ! Red Beard aşeză cu grijă sticla pe punte, apoi se ridică să se întindă. Aveţi o bărcuţă pe cinste !

— Da, sîntem mîndri de ea, răspunse piticul furios.

Red Beard mîngîie cu degetele bordul.

— Parîme zdravene, lucrătură măiastră. Parcă am mai navigat pe ea.

— Tot ce se poate, domnule, eu am obţinut-o sub formă de împrumut pentru foarte scurt timp. Avem de făcut o expediţie importantă în Northunderland !

— O expediţie, eeei ! Şi ce fel de expediţie ?

Cal stătea în picioare în apropierea lor.

— Caut sabia Sjonbrand cu ajutorul căreia am de gînd să o eliberez pe Elizebith de Morea din ghearele lui Schlein, sluga Stăpînului Întunericului.

— Sjonbrand ! (Red Beard se scărpină în barbă gînditor.) Ah, Sjonbrand, făurită în Glasvellir ?

Ochii îi străluceau.

— Chiar aceea, răspunse piticul mîndru, ținîndu-și micuțul pumn ridicat. Făurită în Glasvellir chiar de mîna aceasta... și de altele, desigur.

— Atunci se explică totul !

Uriașul începu să hohotească vesel, ținîndu-se de burtă, apoi se înapoie spre pupa, unde zăceau pe punte o movilă de oase de pește, sacul de merinde ca o cîrpă și sticla goală.

— În cazul ăsta trebuie să vă răsplătesc pentru compania plăcută, pentru vin și minunatele bucate.

Își scoase din teaca de piele arma — care se dovedi acum a fi un ciocan — și o ținu deasupra locului în care se petrecuse festinul, rostind cîteva versuri. Într-o clipă apăru o scenă de carnagiu, în următoarea clipă o imagine a belșugului. Pești proaspeți și dolofani se zvîrcoleau pe punte, în timp ce sacul se umflă, îndesat din nou cu merinde. Și ceea ce-l mulțumi pe Hathor cel mai tare — sticla de vin deveni din nou plină și înfundată.

— Acum vă urez drum bun în expediția voastră pentru Sjonbrand !

Spunînd acestea, Red Beard băgă ciocanul în teacă, se aruncă peste parapet și dispăru în valuri.

— Mii de paloșe ! țipă Cal, alergînd după bărbat. Se va îneca, are toată armura aia pe el ! Aduceți o frînghie, trebuie să-l salvăm !

— Liniștește-te, Caltus, spuse piticul, impasibil. Tipul ăla nu e în pericol să se înece. Nici nu știi cît de norocoși sîntem că ne-am păstrat corabia .. și gîturile, drace,... și gîturile ! Acela a fost chiar Thor !

CAPITOLUL 10

PANĂ-STRĂLUCITOARE lăsă capul în piept şi cercetă pergamentul, apoi împunse cu ciocul aţa înnodată. Mesajul lui Greybeard era legat temeinic de piciorul ei. Încercă plină de curaj să fîlfîie din aripa ruptă. Deşi durerea era încă foarte puternică, parcă-i mergea mai bine. În curînd va putea zbura din nou. Apăru şi Coadă-Scînteietoare, cu ciocul plin de seminţe.

— Mulţumesc, prietene bun, ciripi Pană-Strălucitoare.

Se auzi alt fîlfîit de aripi şi la umbra tufişului apărură Sămînţă-de-In şi Scaiete ; prima purta în cioc un ţînţar iar cel de-al doilea o muscă dolofană, pe care Pană-Strălucitoare le înfulecă lacomă.

— Vai de mine ! Dacă veţi continua să mă hrăniţi aşa, voi deveni prea grea şi nu voi mai putea să zbor cînd o să mă fac sănătoasă !

— N-aş spune asta, zise Scaiete, încercînd să pară cît mai aspru cu putinţă. Mănînci ca un fluturaş !

Vrăbiuţele ciripiră gureşe la remarca lui Scaiete şi Coadă-Scînteietoare se pregăti de plecare. Deodată, din văzduh se auzi un ţipăt de alarmă şi cele patru păsărele încremeniră. Aripă-de-Nea se agita gălăgioasă deasupra tufişurilor strigînd :

— Nevăstuica ! Nevăstuica ! Aveţi grijă ! Luaţi-vă zborul !

Prietenele se codeau să o părăsească, dar Pană Strălucitoare nu ezită :

— Plecaţi şi salvaţi-vă ! Eu am să stau nemişcată.

Celelalte păsări nu făcură nici o mişcare.

— Mergeţi, voi fi în siguranţă ! Aici, în ascunziş, sînt la adăpost, dar dacă voi sînteţi omorîte, cine o să mă mai hrănească ?

Vrăbiuţa rănită era cuibărită într-o grămăjoară de iarbă uscată şi era greu de observat, chiar şi pentru celelalte. În cele din urmă, Coadă-Scînteietoare, Sămînţă-de-In şi Scaiete îşi luară zborul în acelaşi timp, ţîşnind dintre tufişuri şi înălţîndu-se spre cer într-o fîlfîire cafenie.

Odată desprins de pămînt, micul stol zbură către Aripă-de-Nea, care continua să se rotească deasupra intrusului, ţipînd. Se părea că animalul mirosise o urmă, pentru că se îndrepta neabătut spre tufişul în care se ascundea Pană-Strălucitoare. Se opri să adulmece, ridicîndu-se pe picioarele dinapoi cît să arunce o privire spre cele patru păsărele din văzduh, apoi se furişă înainte, şerpuind graţios. Dacă vroiau să-şi salveze prietena, păsărelele trebuiau să acţioneze în grabă.

Scaietele porni primul şi ateriză la o oarecare distanţă de nevăstuică, zburătăcind prin iarbă ca şi cum ar fi fost rănit. Musafirul nepoftit se opri şi se înălţă pe picioarele din spate, cercetînd neaşteptata pradă. Apoi, cu o viteză ameţitoare, se năpusti în salturi spre vrabia care părea neputincioasă. Scaiete se ridică în zbor tocmai la timp, evită să fie înhăţat, iar nevăstuica fu astfel întoarsă din drumul ei spre adăpostul din tufişuri.

Imediat Sămînţă-de-In coborî în zbor şi execută aceeaşi şmecherie, îndepărtînd şi mai mult animalul de prada sa. Coadă-Scînteietoare făcu apoi la fel. În cele din urmă, cînd Aripă-de-Nea ateriză ca să ademenească nevăstuica pentru a patra oară, creatura renunţă, şi fără să mai ia în seamă poticneala păsării se îndepărtă, săltînd graţios peste smocurile înalte de iarbă.

Pentru moment, Pană-Strălucitoare şi mesajul ei de speranţă erau salvate.

Şobolanul cel negru, cunoscut în familia lui după numele de Cel-Care-Vede-Noaptea, dar şi ca Mustaţă-Tuciu-

rie (numele pe care-l prefera), își luă rămas bun de la mama și frații săi, precum și de la toate mătușile, unchii și verișorii. Trebuia să plece în expediție singur și fără ajutor, căci în felul acesta atrăgea atenția mai puțin. Aveau o sumedenie de neamuri care locuiau la castel, și fiecare dintre cei prezenți părea să aibă cîte un mesaj de transmis vreunei rubedenii. Mustață-Tuciurie îi ascultă cu răbdare pe fiecare, străduindu-se să țină minte totul.

În timp ce umbrele prelungi ale serii începură să întunece valea, un cortegiu ciudat de șobolani de toate mărimile se revărsă prin gura peșterii și se înșiră de-a lungul albiei pîrîiașului, părînd un nesfîrșit șarpe cu blană. Marșul continuă pînă în locul în care pîrîul se strecura pe sub un pod de piatră. Aici escorta se opri și Mustață-Tuciurie continuă să înainteze de unul singur. Sări în apă și înotă dincolo de pod, reușind să-și croiască drum mai departe în josul apei, pe malul acoperit de mușchi.

Șobolanul urmări pîrîiașul aproape toată noaptea, fără să se oprească să mănînce sau să se odihnească. Odată cu primii zori se abătu de la cursul apei și traversă ogorul unui gospodar, ținîndu-se tot timpul la adăpostul gardului. Cînd se lumină de ziuă Mustață-Tuciurie ajunsese într-un mic sat. Întîlni cîțiva de-ai săi lîngă o grămăjoară de gunoi, și aceștia îl îndrumară spre locuința unei rude îndepărtate care trăia la grajduri.

Cel-Care Vede-Noaptea, cavaler de Grota-din-Valea-Umbrei, fu întîmpinat cu bucurie de clanul de la Garjdul-Fierarului ; i-au dat să mănînce din puținul pe care-l aveau, pentru că vremuri grele se abătuseră asupra familiei de cînd plecaseră oamenii și-și luaseră și caii cu ei. Locul era pe placul tuturor, dar grînele din care trăiseră atît de bine, dispăruseră acum, și pentru a supraviețui erau nevoiți să caute hrană noaptea, pe cîmp.

Mustață-Tuciurie se odihni aici pînă pe înserat, apoi porni din nou către castel, cu alte mesaje, de transmis prietenilor și rudelor celor din clanul „Grajdul-Fierarilor". Pe cînd părăsea satul scăpă ca prin minune de un mizerabil cîine galben, apoi se afundă în pădurea imensă. Din nou mărșălui fără mîncare și fără băutură, dar dimineața îl găsi sub zidurile castelului, lîngă rîul care izvora din măruntaiele muntelui.

Dar între Mustață-Tuciurie și ținta sa se aflau trei orci înarmați cu arcuri, și imaginea pe care o văzu îl umplu de spaimă : în apă zăceau morți trei șobolani, cu trupurile străpunse de săgeți din lemn. Mesagerul se ascunse la rădăcina unui copac și așteptă.

Orcii se ciondăneau.

— Trei azung ! Hai săi umflăm, zi roiu'. La naiba, acuz ze lumineajă ! spuse primul.

— Dar Dințosul vroia cinci pentru tocană, se plînse cel de-al doilea orc. Ne jupoaie pielea dacă îi ducem vînatul ăsta pricăjit !

— Dințozul ză ze ducă dracului ! Eu mă întorc.

— Ba n-ai s-o faci !

Cel de-al doilea orc îl înșfăcă pe primul de grumaz și se pregăti să-l pocnească în față cu pumnul.

— Ia potoliți-vă, voi doi ! strigă cel de-al treilea orc, despărțindu-i. Groapa de gunoi e în drum, haideți să-i luăm pe ăștia și om vedea ce putem vîna pe-acolo înainte de a intra pe poartă.

Cei trei orci mai bombăniră o vreme, dar în cele din urmă adunară șobolanii uciși și dispărură, gălăgioși în pîcla dimineții. Ușurat de plecarea lor, Mustață-Tuciurie așteptă pînă ce uriașii se îndepărtară, apoi țîșni ca o săgeată, traversă locul deschis și dispăru în crăpătura din stîncă prin care se scurgea șuvoiul.

Odată intrat, fu imediat întîmpinat de un grup de Cozi Negre, cavaleri de Sub-Castel, care erau deosebit de îngrijorați de recentul masacru. Mustață-Tuciurie povesti despre lunga lui călătorie, despre misiunea primită, apoi transmise o parte din mesajele de la Peșteră și de la Grajd, arătîndu-le și prețiosul răvaș legat de coada sa. Toate acestea luară ceva timp, fiecare rudă îndepărtată insistînd să stea cu el la taifas pe îndelete. Au urmat o mulțime de sfaturi și de cuvîntări.

Reuși într-un tîrziu să transmită toate mesajele pe care și le amintea. Trecuse încă o zi și era în sfîrșit liber să-și continue căutarea. Un verișor de gradul întîi îi arătă o galerie tainică și Mustață-Tuciurie își croi temător drum prin labirintul șobolanilor, care ciuruia muntele și-l făcea asemănător unui fagure.

Masa din acea zi se compuse dintr-un colț de pîine uscată și o cană cu fiertură nenorocită. Endril îi cedase aproape toată porția sa colegului de celulă, iar acum scobea cu capătul pilei lui John în lemnul din spatele balamalelor de la ușă. Era stejar, și încă destul de gros, așa că munca era anevoioasă ; Purkins însă, care nici măcar nu se gîndise să scobească în felul acesta, părea destul de entuziasmat. Luau parte cu rîndul la această muncă obositoare.

Deodată John scoase un strigăt :

— La naiba, Endril, ia uită-te la arătarea de acolo ! Nu te mișca, să-i vin de hac.

Endril se răsuci încetișor. Purkins ținea lanțurile în mînă și pîndea un șobolan uriaș, care se strecurase înăuntru prin gaura de scurgere. Șobolanul sfichiuia aerul cu coada, alergînd spre Endril.

— Așteaptă ! Nu-l lovi ! strigă Endril, observînd pergamentul legat de coada animalului.

John rămase cu gura căscată, în timp ce șobolanul sări cu nerușinare în poala camaradului său ; chițăi, apoi începu să-și agite coada în fața elfului.

— E un răvaș ! strigă Endril, grăbindu-se să dezlege pergamentul. Îl desfășură și-l ridică în lumina slabă ce se strecura de pe coridor. De la prietenii mei de-afară ! Au scăpat de Murcroft și au plecat să pună mîna pe Sjonbrand !

Mototoli pergamentul, în timp ce șobolanul se făcu nevăzut pe unde venise.

— Ce-i aia Sjonbrand ?

— O sabie magică. Elful era adîncit în gînduri și vorbise mai mult pentru sine decît ca răspuns la întrebare. Dacă ceea ce spunea piticul ăla isteț este adevărat, asta e într-adevăr o veste bună.

— Îi întinse pila lui Purkins.

— Ia-o, sapă tu un timp ; trebuie să mă gîndesc.

Purkins se scărpină în cap, neînțelegînd prea bine ce se petrecuse, ridică din umeri și se apucă de treabă.

Ultimile zile erau dintre cele pe care Bith ar fi vrut să le uite. Străduințele sale de a-și regăsi puterile magice deveniseră tot atîtea încercări zadarnice și asta o înnebu-

nea. Primea în continuare rația obișnuită de pîine și apă și în fiecare zi era vizitată de Schlein, care de după ușă o fixa cu privirea încărcată de intenții mîrșave. Devenise îngrozită de aceste vizite și era convinsă că vrăjitorul punea la cale ceva oribil. Bith știa că dacă nu ar fi existat mîncarea și darurile primite de la prietenul cel misterios s-ar fi aflat într-o stare deplorabilă, incapabilă să opună rezistență privirii care o țintuia zi după zi.

Darurile se adunaseră unul după altul, și în cotlonul ei erau ascunse o grămadă de lucruri, imposibil de zărit de la ușă. Luase obiceiul să arunce toate resturile de mîncare pe fereastră, dar tot mai rămînea o puzderie de farfurii de argint, pahare, pocale, tacîmuri, străchini, perne, salteluțe și pături. Bith se învățase să doarmă în colțul ei pe perne, acoperită cu pături, dar avea grijă ca în fiecare zi în care venea Schlein acesta să o găsească ghemuită pe grămăjoara de paie. Nu dorea să-i fie aflate secretele.

Într-o după-amiază auzi cheia răsucindu-se în broască și ușa greoaie de fier se deschise cu zgomot. Alergă în colț disperată, nădăjduind să ascundă grămada de daruri față de oricine ar fi intrat. O voce răsunătoare o strigă.

— Elizebith, fiică a lui Morea, apropie-te ! Ai fost chemată de Prea Înaltul Stăpîn.

Cum nimeni nu intră, se apropie prevăzătoare de ușă și privi iscoditor în afară. În fața ușii se aflau patru bărbați, dintre care trei erau gardieni înalți și voinici, acoperiți cu platoșe și coifuri din piele. Cel de-al patrulea era un bătrîn gîrbov înveșmîntat într-o mantie vărgată alb cu roșu. Bătrînul scoase la iveală o pereche de cătușe pe care i le puse în grabă în jurul încheieturilor.

— Acum aș spune că nu mai avem a ne teme dinspre partea ei, le spuse gîrbovitul celorlalți.

Se întoarse și începu să urce scara în formă de spirală. Soldații o înconjurau amenințători pe Bith, îmbrîncind-o pînă cînd ea îi urmă. Urcară un număr nesfîrșit de trepte, ocolind turnul de mai multe ori, pînă cînd escorta se opri în fața unei uși sculptate și pictate. Bătrînul, continuînd să strîngă în mînă un talisman strălucitor, împinse ușa și aceasta se deschise cu ușurință.

— Poți intra, o îndemnă el, gesticulînd cu mîna liberă.

Lui Bith îi trecură fiori reci prin șira spinării în timp ce pătrundea înăuntru : simțea deja prezența lui Schlein. Dar nu putea face nimic cu toate gărzile acelea înarmate aflate în spatele ei. Ticălosul era în încăpere, în fața vîlvătăii focului. Stătea așezat la capăul unei mese lungi încărcate cu bucate.., curcani fripți, porci, pui, rațe, plăcinte cu carne, coșuri cu fructe și pîini uriașe, proaspete și calde. Miresmele erau desfătătoare și Bith își închipui ce-ar fi simțit dacă în ultima săptămînă s-ar fi hrănit numai cu pîine și apă.

— Aaa, draga mea Elizebith !

Vocea lui Schlein era mieroasă.

— Vrei să ni te alături ? rînji Schlein cu gura pînă la urechi, arătîndu-i locul liber din fața lui.

Bith fu cît pe ce să accepte. Să fi fost oare ceva în felul în care vorbea ? Apoi voința ei răbufni și îl înfruntă, hotărîtă.

— Nu, niciodată, strigă ea.

Schlein încruntă din sprîncene, își bombă pieptul apoi se aplecă înainte, amenințînd-o pe Bith cu degetul lui uriaș.

— Ai grijă cum vorbești, domnișoară ! Noi doi avem o mulțime de lucruri de pus la punct și acesta nu este cel mai potrivit mod de a te adresa Preaslăvitului tău Stăpîn !

O privi din nou în ochi, în același fel în care o făcuse prima oară, și ea se simți cuprinsă de groază.

Bith scrîșni din dinți, își încleștă pumnii și miji ochii, înfruntîndu-i privirea De această dată nu-l va lăsa să o domine !

Schlein culese de pe masă o legătură cu pietricele din chihlimbar pe care începu să le răsucească între degete. Tăcu vreme de un minut, scrutînd-o intens pe Elizebith în încercarea de a-i supune voința. După un timp, înțelegînd că nu poate obține nimic, clătină din cap, aruncă pietricelele și se aplecă din nou spre ea, zîmbind dezamăgit.

— Mda, ești o doamnă cu o voință de fier. Pun rămășag că, spre norocul meu și al lui Murcroft, am făcut treabă bună lipsindu-te de celelalte puteri.

Apucă un pahar cu vin și îl dădu pe gît, gîlgîind,

— Dar destul cu asta! Vei asculta ce am să-ţi spun, Elizebith de Morea. Se prea poate ca la început să nu-ţi placă, dar cred că după o vreme vei înţelege înţelepciunea vorbelor mele.

Schlein împinse scaunul înapoi cu un scrîşnet şi se ridică în picioare; trupul lui mătăhălos părea să umple întreaga încăpere. Se apropie de foc, privindu-l gînditor şi încălzindu-şi mîinile.

— Un bărbat se simte singur cînd vine noaptea, chiar dacă e pe cale să devină zeu!

Tăcu pentru o clipă.

— Ai puteri mai mari decît îţi închipui. Am aflat lucrul ăsta pe pielea mea, la Cairngorm.

Se întoarse spre ea.

— În curînd voi avea toate seminţiile vorbitoare în stăpînirea mea. Voi fi Împăratul Zeu! Nimeni altcineva nu va putea făptui asta. Dar chiar şi un Împărat-Zeu are nevoie de o împărăteasă.

Schlein se apropie încet de Bith. Ea se dădu înapoi un pas, dar continuă să tacă. Îi evita căutătura, privind ţintă spre lanţurile de aur şi spre bijuteriile atîrnate pe pieptul lui puternic şi dezgolit.

— Vei fi mireasa mea Vei fi împărăteasa mea!

Vorbise în şoaptă, persuasiv. Răsuflarea îi devenise însă zgomotoasă şi grăbită. Bith se făcu mică în jilţ. Uriaşul se apropiase la o palmă. Îi simţea mirosul trupului. Nu era un miros omenesc, ci unul dulceag... respingător. Bith întoarse capul într-o parte şi privi în jos spre podea.

Mîinile lui Schlein alunecară în jurul mijlocului ei şi fata lăsă să-i scape un ţipăt.

— Cu puterile tale alăturate alor mele, cu tine de partea mea...

Degetele lui monstruoase înlănţuiră trupul ei firav, strîngînd-o. Fata gemu de durere şi scutură hotărîtă din cap.

— Striveşte-mă! Ucide-mă şi termină o dată cu mine, strigă ea, dar nu voi fi niciodată a ta!

Furios, bărbatul o ridică pe Bith cu totul şi o aruncă

spre ușă. Ea se lovi zdravăn la cap, și rămase fără suflare.

— Așa crezi tu! tună el. Dar în curînd te vei răzgîndi. Acum dispari din fața mea!

Schlein se răsuci și se înapoie lîngă foc.

Respirînd greu, Bith ieși din încăpere și se prăbuși în brațele soldaților care așteptau la ușă.

Ormoc stătea în iatacul său și medita. Murcroft îl muștruluise din nou, a cincea zi la rînd. Neputința sa de a găsi vreo urmă a prietenilor fetei începuse să-l coste. Ca și Schlein, Murcroft putea fi foarte periculos... Dar nu se putea spune despre Ormoc că nu încercase. Își petrecuse aproape toate ceasurile de veghe scotocind, chiar cu prețul neglijării nevoilor lui Bith.

Singura lui consolare era că, dacă ar fi trebuit să raporteze asemenea vești lui Schlein, acesta l-ar fi aruncat în turnul de piatră, într-un loc fără ferestre și fără uși. Oricum, la naiba cu Murcroft și Schlein!

Își concentră gîndurile spre Elizebith, și ceața albăstruie apăru imediat. Ghicitorul deveni îngrijorat văzîndu-l pe Tellarko strîngînd încheieturile fetei în fiare. Magicianul ăsta de două parale se folosea de talismanul său împotriva lui Bith! Ormoc îi putea zări strălucirea.

Dar Ormoc deveni și mai tulburat cînd urmări ceea ce se petrecu între Elizebith și Schlein. La început ghicitorul se temu că fetei ar putea să-i scape faptul că cineva îi adusese mîncare și daruri. Dar evenimentele se precipitară și Ormoc îi admiră voința cu care reuși să-l înfrunte pe ticălos. Cînd Bith fu aruncată spre ușă, izbi cu pumnul în masă.

Ghicitorul urmări apoi întoarcerea fetei în celulă și se cutremură văzîndu-o azvîrlită cu cruzime pe jos de către gărzi. Lăsă imaginea să se destrame și chibzui la ce-ar fi de făcut. Prințesa merita *o răsplată* pentru felul în care îi rezistase lui Schlein. Ceva care să-i întrețină curajul.

Tîrziu în noapte, cînd liniștea se lăsase asupra castelului, Ormoc se furișă în întuneric și urcă scara în

spirală. Ca de obicei, orcii de gardă dormeau în posturile lor. Ajuns la ușa sculptată și pictată, o deschise ușor. Focul se stinsese, doar cîțiva tăciuni mai licăreau în vatră, iar Schlein dispăruse. Pe masă bucatele pregătite pentru ospăț rămăseseră neatinse.

Ormoc înșfăcă două plăcinte cu carne, un talger cu fructe, două sticle de vin și o pîine, apoi se înapoie mergînd în vîrful picioarelor spre ușă. Amintindu-și ceva, se îndepărtă tiptil în partea cealaltă a încăperii și culese cele două pietricele de chihlimbar cu care Schlein se jucase ceva mai devreme. Poate că aveau puteri magice ! Ajuns din nou la ușă, cercetă cu atenție coridorul... Calea era liberă.

Elizebith zăcea pe pernele ei, cu privirea ațintită în întuneric, hotărîtă să fie trează atunci cînd va sosi enigmaticul ei prieten. În ciuda hotărîrii sale, tocmai ațipise cînd se auzi zgomotul făcut de zăvorul metalic al deschizăturii pentru mîncare. Fata sări în picioare și alergă spre ușă. Acolo, într-o rază palidă de lumină ce pătrundea dinafară, îngenunche în fața ușii. O mînă pătrunse prin deschizătură și puse o sticlă cu vin pe dușumea, apoi apăru din nou cu altă sticlă.

Era o mînă grațioasă și nobilă, gîndi ea, și atunci cînd pătrunse din nou înăutru, cu un talger plin cu fructe, se întinse și o apucă. Mîna tresări și de afară se auzi un țipăt înăbușit ; apoi mîna deveni moale și ea o strînse cu căldură. Era catifelată, își spuse, dar prea mare ca să poată fi a unei femei, poate era mîna unui prinț... Nu, nu în locul acesta îngrozitor !

Străinul se eliberă, după care apucă una dintre mîinile lui Bith și o trase ușor prin deschizătura îngustă. Simți atingerea unor mustăți, apoi un sărut gingaș pe dosul palmei. După o scurtă pauză, îi fură așezate în palmă două mici obiecte. Bith își retrase mîna și cercetă ceea ce primise ; erau două pietricele ciudate. Ușița se închise pe neașteptate.

— Nu, așteaptă, strigă ea cu blîndețe.

Dar Bith auzi pași îndepărtîndu-se pe scări.

Necunoscutul plecase fără un cuvînt.

CAPITOLUL 11

HATHOR, Cal şi Greybeard aşteptau rezemaţi de parapetul de la prora, privind ţintă către ţărmul cenuşiu care abia se contura înaintea lor, în pîcla zorilor. Vîntul încetase o dată cu prima rază de lumină, iar aerul era calm, rece şi umed. Plescăitul ritmic al vîslelor lui *Skidbladner* era singurul sunet care tulbura liniştea stranie. În cele din urmă, un munte stîncos, golaş, ţîşnind din mare, se lăsă văzut limpede.

— Iată ! exclamă piticul, entuziasmat. Capul Destinului... Priviţi osemintele de colo !

Se vedeau cu claritate rămăşiţele fantomatice ale unor corăbii, îngrămădite între bolovani şi stînci la poalele falezei. Carcasele navelor naufragiate păreau scheletele unor creaturi moarte de mult şi curăţate de vulturi. Cal se înfioră tăcut, dorindu-şi ca *Skidbladner* să rămînă mai departe pe mare, departe de acest înspăimîntător coşmar pentru marinari.

— Northunderland, prieteni. În sfîrşit am ajuns, spuse Greybeard cu o urmă de mîndrie în glas.

Piticul alergă spre catarg şi se căţără pe o scară de frînghie spre vîrf, unde se aplecă înainte, iscodind neliniştit cu privirea spre ţărm. Corabia ocoli promontoriul, lăsînd în urmă epavele pierdute în ceaţă. O formă impunătoare, întunecată, răsări în faţa lor.

— M-aş bucura să scap de porcăria asta, spuse Cal.

— Barca se apropie prea mult de stînci! Și Hathor s-ar bucura!

Neîndoielnic, trolul simțise și el că traseul urmat de *Skidbladner* era pe muchie de cuțit.

Nava viră ușor spre țărm; faleza abia se întrezărea într-o parte, în timp ce forma întunecată se apropia de celălalt bord. Hathor lăsă să-i scape un oftat de plăcere atunci cînd ceața se ridică întrucîtva și ceea ce pînă atunci fusese nedeslușit și amenințător se dezvălui privirilor. O pădure deasă, întunecoasă, de brazi acoperea pînă sus povîrnișul abrupt din stînga lor.

Apăruseră păsări de mare și pescăruși, care se roteau deasupra lui *Skidbladner*, țipînd ascuțit. La chemările lor răspundea cu un ecou peretele din apropiere. Soarele se înălțase și încerca să răzbată prin pîcla care-i înconjura pe călătorii noștri. Corabia viră și tangajul datorat hulei, care-i însoțise peste tot în largul mării, încetă.

Pe măsură ce pîcla se împrăștie deveni limpede că pătrunseseră într-un fiord lung și îngust, o priveliște nemaiîntîlnită de Cal sau Hathor, deși oarecum familiară mulțumită descrierilor pline de viață din majoritatea poveștilor lui Greybeard. Piticul începu un cîntecel, ale cărui cuvinte cei doi de pe punte nu le pricepeau, dar care prin tonul său vioi se contopea cu larma pescărușilor și-i înveselea. Hathor începu să fluiere printre dinți.

Călătoria continuă aproape toată dimineața, *Skidbladner* cîrmind cînd într-o parte, cînd în alta, urmînd o cale șerpuitoare printre cei trei pinteni de pămînt împădurit care-i înconjurau. Ceața se ridicase, rămînînd deasupra lor ca o caldă pătură cenușie, încîlcită în vîrfurile copacilor de pe culmile munților.

Un grup de delfini începu să danseze în jurul lor, strecurîndu-se cu dibăcie prin fața corăbiei, făcîndu-i pe Cal și Hathor să rîdă cu poftă și să fluiere în semn de răspuns la salutările trimise de vietățile mării. Apoi, pe neașteptate, prietenii din apă dispărură, și *Skidbladner* acostă lin în apropierea unei plaje înguste. Într-o clipă Greybeard apăru lîngă Cal:

— Ei, a venit vremea să debarcăm. Nu putem înainta mai departe pe apă!

Piticul se sprijini de parapet și se săltă peste bord, aterizînd cu un plescăit în apa puțin adîncă. Celorlalți le luă ceva mai mult timp să-și strîngă bagajele și să le asigure înainte de a sări și ei jos și pășiră bălăcindu-se spre țărmul Northunderland-ului.

Plaja îngustă se mărginea brusc cu o faleză abruptă, stîncoasă, care se pierdea în pîcla de deasupra lor. Cal își roti privirea în toate părțile și înțelese că erau înconjurați de peretele vertical. Nu părea să existe nici o posibilitate de urcare.

— Ești sigur că aici trebuia să ancorăm, Gunnar ? întrebă băiatul neîncrezător. Nu există altă cale decît drept în sus... doar dacă nu cumva ai de gînd să ne duci în zbor pe toți trei în vîrful acestei stînci.

Greybeard chicoti.

— Nu, nimic atît de complicat. Există o cărăruie care duce sus printr-o crăpătură din stîncă. Am să v-o arăt ! Dar înainte de asta...

Piticul pocni din degete și *Skidbladner* începu să se micșoreze. Într-o clipă deveni cît o jucărie mititică și Greybeard o ridică de pe apă, strecurînd-o grijuliu în săculețul de piele. Treaba odată făcută, luă în spinare sacul de merinde, respiră adînc și privi voios înspre obstacolul din fața lor.

Dumnezeule, e nemaipomenit să fii din nou acasă Să simți din nou mireasma de brad !

Tot ceea ce reușea să simtă Cal era mirosul de pește mort adus de valuri pe țărm, dar, ca și Hathor, nu spuse nimic și porni în urma piticului prin nisip spre capătul îndepărtat al plajei. Acolo, ascunsă de un tufiș pipernicit de grozamă, se afla în stîncă o crăpătură, și o potecă îngustă ce urca abrupt spre inima falezei.

— Țineți aproape și uitați-vă unde puneți piciorul. Aproape de vîrf devine ceva mai anevoios.

Ceilalți îl urmară pe pitic, care sărea sprinten de pe o piatră pe alta, călăuzindu-i pe drumul ce urca pieptiș. După ce se cățărară un timp, ajunseră la capătul despicăturii din stîncă și Greybeard o coti de-a lungul unei ieșituri înguste. Se aflau din nou pe partea din față a falezei, cam la jumătatea drumului către vîrf. Cal privi în jos, se cutremură și încremeni pe locul în care se găsea.

— Oh, era să uit, nu vă uitaţi dedesubt, spuse piticul nepăsător, în timp ce dispărea după un colţ de piatră.

Hathor se opri în spatele băiatului şi-l înghionti în coaste.

— Te-ai speriat?

— Cee? Aa, nu... m-am oprit doar să-mi trag sufletul...

Cal îşi înghiţi nodul din gît şi se strecură pe acelaşi drum nesigur pe care o luase Greybeard. După un timp lung cît o eternitate, poteca se lărgi, urcuşul pierzîndu-se în vălătucii de pîclă deasă care atîrnau deasupra pămîntului. Jnepeni pipernicţi răsăreau din smocurile de iarbă ce umpleau crăpăturile din stîncă şi floricele galbene se iţeau ici şi colo în mănunchiuri de-a lungul drumului. Ceaţa era atît de deasă încît Cal reuşea cu greu să găsească drumul, şi se ciocni pe neaşteptate de un Greybeard nevăzut, care se opri în cale.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Cal.

Piticul privea către un desiş de copaci care se desluşea vag. Hathor îi ajunse din urmă şi li se alătură.

— Pădurea Auseviget, veni liniştit răspunsul. O pădure fermecată. Aici m-am certat cu afurisita aia de vrăjitoare—trol, Loviatar, şi am fost transformat într-o piatră şi aruncat spre sud. Totuşi, ceva s-a schimbat...

Greybeard tăcu. Cal nu vedea nimic neobişnuit şi privi spre Hathor pentru a se lămuri. Trolul arătă spre o moviliţă din pietre de lîngă cărare. Oasele albite ale unei mîini omeneşti zăceau lîngă grămăjoară.

Piticul începu să cînte încetişor:

„Mina, sina, Luunsiken,
Naelta, Maelta
Sina, jaat siihen..."

Se întoarse pe neaşteptate spre cei doi.

— Eeei, timpul trece, hai s-o luăm din loc. Şi ţineţi minte, fiţi cuviincioşi cu orice femeie—trol pe care o întîlniţi. Acesta este teritoriul lor, să ştiţi.

Greybeard îi făcu din ochi lui Hathor, apoi porni păşind apăsat pe cărarea care pătrundea în mijlocul pădurii şi dispărea în ceaţă.

— Femeie—trol? întrebă Hathor, grăbindu-se să-l ajungă din urmă.

Înaintarea era mai grea din cauză că acum arborii erau înalți și împiedicau lumina să pătrundă, iar pîcla ascundea lucrurile din jur.

— Chiar femeile—trol despre care ți-am povestit în basmele mele, Hathor. Au trăit în codrii ăștia dintotdeauna. Troli mîndri și înalți, asemenea ție, cei mai mulți avînd părul roșu aprins. Bărbații erau adesea chemați la război și au rămas doar cîțiva.. cel puțin așa era ultima oară cînd am fost pe aici.

Cei trei bîjbîiau prin ceața din pădure de o bună bucată de vreme. Cal se împiedică de rădăcina unui copac și înjură, asemuind pîcla prin care orbecăiau cu Negura.

— Nu-i la fel! îl contrazise Hathor. Negura pute. Ceața asta miroase bine. A pădure curată. Pură !

— Foarte adevărat, așa e, se băgă în vorbă piticul.

Cei trei se opriră în loc. Mai multe siluete uriașe, întunecate, se iviră de după un copac și intrară pe cărare. Necunoscuții înaintau încet, făcîndu-l pe Hathor să mormăie stingherit. Erau femei—trol, la fel de înalte și de zdravene ca el, și totuși de o frumusețe stranie. Nu purtau nimic decît niște cingători din piele împodobită cu grijă, care le înconjurau taliile destul de voinice. Una dintre ele, care ținea în mînă o secure uriașă, îl recunoscu pe pitic și zîmbi, dezvelindu-și colții ei de trol.

— Gunnar Greybeard de Glasvellir Hall ! A trecut atît de mult timp...

— Lennia, draga mea, gînguri piticul. Sînt încîntat să te văd !

— Gunnar, mult rău s-a întîmplat de cînd ai dispărut ! Unde ai fost ?

— Asta, draga mea, e o poveste lungă, de care bătrîna și răzbunătoarea Loviatar nu e străină.

— Ei bine, fii liniștit, Greybeard. Vrăjitoarea Loviatar nu mai este !

— Bună veste, într-adevăr ; dar sînt necuviincios !

Piticul se răsuci și se adresă lui Cal și lui Hathor :

— Dați-mi voie să v-o prezint pe mama mea adoptivă, Lennia, Înaltă Suverană peste Auseviget.

Femeia lasă securea jos și întinse mîna, mai întîi lui Cal, apoi lui Hathor. Băiatul vru să facă o plecăciune, dar se împiedică, privirea rămînîndu-i ațintită asupra sîni-

lor ei plini, enormi. Lennia însă nu avea ochi decît pentru Hathor, iar cînd îi strînse mîna îi aruncă o ocheadă care ar fi înmuiat și inima celui mai rece și mîrșav trol. Hathor amuțise.

În cele din urmă, după ce — fără tragere de inimă — cei doi se eliberară din strîngerea de mînă, stăpîna pădurii își prezentă însoțitoarele. Greybeard invită femeile—trol la masă, și cu toții se așezară sub un pin uriaș, pregătindu-se pentru un ospăț îndelungat, asigurat de sacul de merinde fără fund al piticului și de sticla lui cu vin.

În timpul absenței îndelungate a lui Gunnar, Loviatar stîrnise un mare război între troli și giganții din Northunderland. Toți trolii bărbați aflați în viață plecaseră la luptă și nu se mai întorseseră. Vrăjitoarea trăsese foloasele, luînd pradă de război din casele ruinate ale giganților.

Totul durase numai cîteva săptămîni, pînă cînd Lennia, în cele din urmă, nu mai putuse suporta. Puse pe picioare o ceată de luptătoare—trol, dădu de urma lui Loviatar și o surprinse în somn. Vrăjitoarea murise, dispăruse, dar asemenea ei și toți bărbații trol, la fel și cei mai mulți dintre giganții ținutului.

— Ei bine, giganților n-o să le simtă nimeni lipsa, sînt convins, remarcă Greybeard. Dar este tristă vestea despre bărbații voștri!

Lennia avea obrajii înlăcrimați, și încă o dată privi îndelung spre Hathor. Piticul se ridică în picioare și se postă între ei.

— Lennia, îmi dau seama ce trebuie să gîndești, dar Hathor, Cal și cu mine avem o misiune foarte importantă.

Îl bătu pe Thor cu palma peste umărul musculos.

— Avem nevoie de brațele astea voinice de partea noastră, pentru că trebuie să redobîndim sabia Sjonbrand. Cînd treaba va fi gata, sînt încredințat că Hathor ar putea...

În timp ce sporovăiră pînă spre dimineață, Lennia și celelalte femei tînjeau în tăcere după Hathor, dar piticul se străduiră să atragă conversația departe de trol, spre chestiunea sabiei. În cele din urmă, Lennia dezvălui că auzise cum că ultima oară aceasta s-ar fi aflat în mîinile neamului Skrisung, un trib de războinici care sălășluiau nu prea departe, la răsărit de pădurea Ausegivet.

Greybeard a făcut tot ce se putea face pentru a ține

femeile—trol departe de Hathor și invers, dar în cele din urmă grupul se despărți, și cei-patru-plus-unu-minus-doi porniră din nou la drum, după ce făcură nenumărate promisiuni. Promisiuni pe care piticul nu era deloc sigur că el sau Hathor vor fi în stare să le ducă la îndeplinire.

Pădurea continua să fie învăluită în ceață, iar înaintarea era înceată și obositoare din cauza sumedeniei de dealuri și văi pe care trebuiau să le străbată. Pentru prima oară Gunnar rămase tăcut, ceea ce făcea ca timpul să treacă mult mai greu decît atunci cînd îl umplea el cu povești. Sau poate, gîndi Cal, puterile magice ale piticului nu mai sînt aceleași în acest ținut cețos și împădurit.

Cînd lumina începu să pălească și pîcla din jurul lor deveni mai întunecată, lăsară în sfîrșit pădurea în urmă și începură să mărșăluiască de-a latul a ceea ce părea să fie o cîmpie întinsă acoperită cu iarbă. Cal nu putea fi sigur, atîta timp cît ceața era atît de deasă încît abia putea vedea pe unde calcă. Privi împrejur și-l văzu pe Hathor, care se oprise și adulmeca aerul.

— Miroase a moarte, spuse trolul.

Gunnar se întoarse spre ei prin aburul cîmpiei.

— Așa e, Hathor, nu-mi place deloc ceea ce văd. Asta trebuie să fie ținutul acelor Skrisung. Deși nu zăresc și nici nu aud vreun semn de la ei.

Merseră mai departe cu grijă, urmărind cărarea, care acum era brăzdată cu urme de roți de căruță. În stînga lor apăru o casă tăcută, pustie. Apoi o alta, în dreapta. Depășiră o îngrăditură părăginită și se treziră în mijlocul unui sat părăsit. Nu sufla vîntul, nu lătra nici un cîine, nu se auzea nici un copil scîncind. Locul era sumbru și gol.

— Mă trec fiorii ! spuse Cal, pipăind mînerul sabiei. Mă întreb unde or fi cu toții ?

— Morți, spuse trolul cu voce calmă. Miroase a moarte peste tot.

Gunnar clătină din cap cu tristețe și-i conduse mai departe. Parcurseră strada pustie printre casele fantomatice și într-un tîrziu le lăsară în urmă, în beznă. Urcară o colină și din pîcla din fața lor răsări umbra întunecată a unei imense grădini de lemn. Apropiindu-se, băgară de seamă că avea acoperișul foarte ascuțit, iar de

la colțuri ieșeau în afară sculpturi grotești. O ușă înaltă din lemn aflată pe una din laturi le făcu parcă semn, chemîndu-i, și Cal porni într-acolo.

— Așteaptă, strigă piticul, apucîndu-l de mînecă pe băiat. E moartea! Stai departe de ce-i acolo!

Cu Greybeard călăuză ocoliră palatul, apoi o luară înapoi pe povîrniș, spre o stivă de lemne. Aproape că se întunecase și erau osteniți.

— Haideți să facem un foc și să poposim aici peste noapte.

Piticul deschise sacul de merinde.

— Mîine vom avea destul timp să deslușim misterul acestui loc sinistru.

CAPITOLUL 12

CALTUS TALIENSON se trezi în miez de noapte tresărind, aruncă pătura de pe el și privi în jur. Aerul era piclos, focul era pe ducă și vălătuci de fum se ridicau încetișor din tăciunii sleiți din vatră. Era încredințat că auzise ceva, pentru că fiori reci îl trecuseră prin șira spinării și părul i se zbîrlise. Simțea prezența unei primejdii, dar n-o putea zări. Lîngă el, Hathor se sculase brusc și privea țintă spre clădirea impunătoare.

— Simți și tu? șopti Cal.

Trolul mormăi ceva în semn de încuviințare.

— Ce crezi că poate fi?

— Habar n-am, veni răspunsul. Am visat urît. Hathor în palatul de pe deal. Lucruri dezgustătoare a văzut Hathor acolo!

— Sst!

Greybeard se strecură între ei punîndu-le mînuțele sale mici pe umeri și vorbind cu blîndețe.

— Nu faceți nici un zgomot și, orice ați auzi, stați pe loc.

Cei trei rămaseră tăcuți și lui Cal i se păru că observă o licărire de lumină dinspre clădirea întunecată. Cîteva clipe mai tîrziu le ajunse la urechi prin întuneric o voce profundă, de neînțeles. Apoi se lăsă din nou liniștea, atît de copleșitoare încît Cal își auzea bătăile inimii. Un țipăt sfîșie tăcerea nopții, înghețîndu-le sîngele în vine,

apoi se pierdu într-un horcăit de moarte. Hathor înșfăcă securea și se ridică în picioare, dar Greybeard îl opri. Licărirea palidă de lumină se stinse.

După o lungă așteptare, timp în care nu se întîmplă nimic, Hathor aruncă securea, apoi se îndreptă spre stiva de lemne și adună un braț de vreascuri pe care le aruncă în foc. În timp ce jăraticul se însufleți și focul începu să trosnească, Cal se simți ceva mai liniștit și se înfășură din nou în pătură. Nu se mai auziră alte zgomote peste noapte, dar nici unul dintre ei nu dormi prea bine pînă dimineață.

La venirea zorilor, ceața se subțiase și Hathor izbuti să vadă drumul care urca spre conacul de pe colină. De la pățania din timpul nopții nu mai dormise, dar era încredințat că cineva sau ceva se furișase în ciuda ochilor și privirii sale la pîndă, ceva care lăsase în urmă o dîră rău mirositoare.

— Ce-i duhoarea asta ! întrebă Cal în timp ce se ridica, străduindu-se să-și înăbușe un căscat.

— Lucrul care a bîntuit astă noapte, spuse trolul.

— Și de care ar fi bine să ne ferim !

Piticul răsări în fața lor cu traista în spate.

— Haideți să ajungem la drum înainte de micul dejun și să ne îndepărtăm de împuțiciunea asta.

Ceilalți fură de acord. Hathor împrăștie rămășițele focului și porniră, urmărind poteca brăzdată de făgașe care șerpuiau încoace și încolo, de-a lungul unei întinderi mlăștinoase aproape lipsite de copaci. Deși se subțiase, ceața continua să îmbrace totul, iar cerul mohorît căpătase o culoare cenușie, făcînd ca iarba ofilită pe care călcau să pară și mai lipsită de viață.

După ce traversa mlaștina, poteca se pierdea într-o pădurice de brazi. Aici aerul era proaspăt și mirosea a pin. Greybeard se opri la marginea pădurii și se așezară cu toții în vîrful unei movile de pămînt tare acoperit cu iarbă ; vroiau să îmbuce cîte ceva și să discute despre cele petrecute în timpul ultimei nopți. În cele din urmă căzură de acord că, orice ar fi fost ceea ce au șimțit și au mirosit, aceasta era cauza pentru care murise satul acelor Skrisung.

— Și acum, Gunnar? întrebă Cal. Dacă neamul Skrfsung a pierit, cum putem găsi sabia Sjonbrand? Să cercetăm toate casele... și palatul... Să dăm poate peste ciudățenia aia urît mirositoare... și să pățim la fel?

Piticul își mîngîie barba, adîncit în gînduri.

— Poate da, poate nu...

Privi peste umăr înspre sat.

— Bith nu ne-ar ierta niciodată dacă ne-am lăsa omorîți înainte de a o elibera din castel! spuse băiatul, zîmbind.

Trolul chicoti și el, dar nu zise nimic, mulțumindu-se să muște dintr-o rădăcină uriașă.

— ...mmm, poate, da! Am găsit! (Piticul sări în picioare, cu ochii strălucind.) Trebuie să mergem la Glasvellir Hall și să cercetăm acolo.

— Cît de mult timp ne va lua treaba asta? întrebă Cal. Timpul nu stă în loc pentru Bith, știi prea bine.

— Nu mult, prieteni, nu mult. O zi, poate, dacă vă spun o poveste... frații mei de acolo trebuie să știe ceva despre Sjonbrand.

Cum nici unul dintre ei nu avea o idee mai bună și cum nu aveau de gînd să se întoarcă în satul părăsit, acceptară să-l însoțească pe Greybeard la Glasvellir Hall. Cîteva clipe mai tîrziu mergeau cu desăgile în spate pe cărarea ce dispărea în pădure. Piticul îi călăuzea, fredonînd ca de obicei într-o limbă din care ceilalți nu pricepeau o iotă.

Poteca îi purtă pe cei trei prieteni peste mai multe coline scunde, acoperite de copaci. Păsări cîntătoare le ciripeau din vîrfurile arborilor, ca și cum ar fi răspuns la versurile cîntecului imaginat de pitic. Curînd copacii începură să se rărească, iar atunci cînd ajunseră în vîrful unei ridicături, Hathor se opri, scoțînd un ușor fluierat. Jos în fața lor se întindea o altă cîmpie mlăștinoasă, pe care se vedea un cerc larg marcat de stîlpi din piatră. În interiorul acestui inel de pietre era o movilă de pămînt și bolovani.

Deși nu putea fi sigur (din cauza pîclei care acoperea amănuntele), lui Cal i se păru că vede pe cineva în vîrful movilei. Hathor și piticul grăbiră pasul, și Cal trebui să alerge ca să-i ajungă din urmă. Greybeard îi conduse pe

cei doi printre două coloane de piatră și se opri la poalele movilei. De aproape se putea vedea că aceasta nu era formată doar din bolovani și pămînt. Mai erau și o mulțime de tigve și oseminte omenești, bucăți de bijuterii, frînturi de armuri, săbii ruginite și scuturi sfărîmate. Doar vîrful movilei era acoperit de iarbă crudă. Într-o parte pornea o scară abruptă de piatră care se încolăcea spre vîrf. Sus se afla un bărbat cu figura tristă, așezat într-un jilț sculptat din lemn și încrustat cu aur.

— Asta-i o movilă funerară a regilor din Northunderland.

Piticul vorbise în șoaptă, arătînd spre scheletul unei mîini ce ieșea de sub un mănunchi de iarbă, purtînd încă inele de aur pe degete.

— Sînt rămășițele regilor și nobililor unui trib de războinici curajoși. Bănuiesc că este movila funerară a celor din neamul Skrisung.

— Și bărbatul din vîrf ? murmură Cal.

— Regele lor, cred. Stă așezat acolo pentru a dobîndi înțelepciunea și inspirația morților îngropați dedesubt.

Cal aruncă o privire către bărbatul din vîrful movilei.

— După cît pare de îndurerat, ar putea fi, într-adevăr, regele acestui ținut părăsit.

Greybeard o luă din nou înainte și începură să urce scara de piatră. Treptele lăsară loc unei cărări prunduite pe care cei trei înaintară pînă la o lespede de piatră aflată în fața bărbatului. Personajul cel trist purta pe umeri o blană de urs, iar pe cap avea o coroană din aur. O platoșă aurită îi acoperea pieptul iar trupul îi era împodobit cu inele și lanțuri tot din aur. Deși era tînăr, cute adînci săpate de griji și dureri îi brăzdau fruntea, în timp ce barba, odată neagră, era acum sură. Bărbatul oftă, își șterse o lacrimă din ochi și pentru prima oară îi băgă în seamă pe cei trei străini care stăteau tăcuți în fața lui. Privind departe, pe deasupra lor, cuvîntă :

— Îngenuncheați în fața lui Hrafdi, fiul lui Grimni, Spaima Mistreților, Păstrătorul Cornului de Aur, și acum rege peste neamul Skrisung.

Vorbise plat, fără patimă și neinsuflețit. Cal se aruncă imediat în genunchi și făcu o plecăciune. Hathor și piticul îl urmară întocmai.

Greybeard începu să vorbească:

— Nobile Rege Hrafdi, Spaima Mistreților, cîrmuitor al neamului Skri...

— A fost un rege pînă la miezul nopții trecute, continuă bărbatul, fără să-i bage în seamă pe noii veniți. Și astăzi, la miezul nopții, nu va mai fi nici un rege.

Piticul privi întrebător spre Cal și Hathor, în timp ce regele continua.

— Ne-am dus unul cîte unul. Mai întîi războinicii neînfricați, apoi femeile și copiii, fiecare la rîndul lui. Noapte după noapte, una mai teribilă decît alta, pînă în această zi funebră... Pînă în această noapte înspăimîntătoare...

Cei trei călători se îndepărtară de rege și ținură sfat cu voce potolită la marginea movilei funerare.

— Cred că tipul ăsta și-a pierdut mințile, zise Cal, lăsînd sacul jos. Nici măcar nu știe că sîntem aici.

— Eu cred că are destule în cap. Nu trebuie decît să-l facem să-și vină în fire!

Piticul se întoarse spre Hathor și-i luă pălăria.

— Lasă desaga aici, Thor, ridică-ți securea în față și încearcă să pari cît mai mare și fioros!

Trolul își bombă pieptul și se încruntă, ținînd securea amenințător deasupra capului.

— Așa? întrebă el.

— Da, asta e. Acum du-te înapoi, stai în fața lui Hrafdi și arată-ți colții.

Hathor făcu întocmai, și după al doilea mîrîit gutural, regele clipi și tăcu. Trolul își coborî securea și Greybeard păși încă o dată în fața regelui.

— Nobile rege, sîntem niște călători din sud, veniți să ceară sfatul și povața unui Skrisung.

Transa în care se afla regele se împrăștiase și el le vorbi celor trei cu voce domoală. Se făcură prezentările și se pregăti cîte ceva de-ale gurii, dar regele refuză. Cînd Greybeard întrebă despre năpasta care se abătuse asupra tribului Skrisung, regele istorisi întreagă teribila poveste.

Pînă în urmă cu cîteva luni, neamul Skrisung era un trib mîndru și prosper ai cărui războinici, conduși de aprigul rege Grimni, navigaseră departe și se întorseseră cu pradă bogată: comori, capre, oi și chiar neveste. Le

mergea atît de bine, încît sfatul tribului hotărî să se ridice un palat de lemn pentru adunări, unde puteau să stea și să bea întru slava zeilor, care fuseseră atît de îngăduitori cu ei.

Construcția mărețului palat a durat un an, și meseriași din regatele cele mai îndepărtate au fost chemați pentru a da o mînă de ajutor. Cînd totul a fost gata, se organiză un mare ospăț, care ținu cinci zile și cinci nopți. Dar vai! la sfîrșitul celei de-a cincea nopți, în momentul cel mai înălțător, începu distrugerea seminției Skrisung. La miezul nopții, cînd războinicii osteniți adormiseră împreună cu femeile lor în jurul mesei, porțile se dădură de perete și un monstru verde, venit din mare, se năpusti înăuntru. Monstrul avea treisprezece ochi și unsprezece guri, precum și patruzeci și două de brațe. Arătarea înhăță unsprezece dintre nobilii cei mai însemnați și pe cele unsprezece neveste ale lor, împreună cu unsprezece copii, și îi devoră chiar în timp ce dormeau.

În ziua următoare, cînd regele Grimni și oamenii săi se treziră, descoperiră înspăimîntătoarea priveliște a sîngelui și oaselor, și urma morții care ducea în mare. Jurară cu toții răzbunare și noaptea următoare organizară o capcană în marele palat, la apropierea nopții prefăcîndu-se că dorm. Creatura veni din nou și înainte ca regele sau vreunul dintre slujitorii săi să se dezmeticească, înșfăcă un alt războinic, înghițind totul într-o clipă. Apoi bestia scăpă de urmăritori și dispăru în valuri.

În fiecare noapte care urmă, cei din tribul Skrisung se pregătiră să se bată cu monstrul, dar toate capcanele lor dădură greș. Arătarea evită o groapă adîncă săpată în drumul ei și refuză un porc îndopat cu otravă și înveșmîntat în războinic, pe care îl lăsă în palat fără să-l atingă. Partea cea mai proastă era că alt membru al tribului era răpit în fiecare noapte, pînă ce dispărură cu toții, nobili, femei și copii.

Hrafdi se ridică de pe tronul său, trase de la cingătoare o sabie împodobită și o îndreptă spre satul părăsit și palatul său blestemat.

— Ieri doar doi dintre noi mai eram în viață. Regele Grimni și eu. Astăzi, eu sînt rege. La noapte voi merge

în palat, să-l înfrunt pe monstru şi, dacă am noroc, să-l ucid. Mîine, seminţia Skrisung nu va mai fi...

O pală de vînt răbufni peste movilă şi în acelaşi timp norii se împrăştiară. Pentru o clipă totul fu inundat de o baie de lumină aurie, radiind de la soarele strălucitor. Licărirea se stinse însă repede în momentul în care norii acoperiră din nou soarele şi Hrafdi se trînti iar pe tronul său, înfingînd vîrful minunatei săbii în iarba de la picioarele lui.

CAPITOLUL 13

ABIA SE LUMINASE de ziuă; Bith se trezi din cauza unor bătăi puternice în uşă şi a unei voci care îl cerea să se scoale şi să se arate neîntîrziat. Se ridică cu greutate, cu mintea încă încețoşată din cauza somnului şi a întîmplărilor ciudate de peste noapte. Se îndreptă cu paşi tîrşîiţi spre uşă, luptîndu-se cu amorțeala mădularelor şi cu durerea de cap; erau, fără îndoială, urmările întîlnirii destul de bruşte cu uşa lui Schlein.

Se opri în fața uşii, cu mîna la frunte, încercînd să se reculeagă. Uşa se deschise, lăsînd încă o dată să-şi facă apariţia omuleţul cel fudul, care tot mai ţinea amuleta strălucitoare în fața lui, şi pe cei trei gardieni voinici.

— Ne vei însoți, spuse omuleţul răspicat, asigurîndu-se că amuleta rămîne mereu între ei. Umila ta persoană este din nou aşteptată de către Prea Înaltul Stăpîn.

Strîmbă din gură cu dispreț, privind-o cu ochi vicleni, plini de subînțelesuri.

Era bizar, dar Elizebith nu se simțea copleşită de obişnuitul sentiment de revoltă. Locul acestuia îl luaseră calmul şi indiferența față de obrăznicia stăpînului amuletei şi față de nedorita invitație. Stăpînirea ei de sine păru să îl îngrijoreze pe mesager; încercă să o scoată din sărite, hărțuind-o cum fac cîinii cu vulpea:

— Schlein ţi-a pregătit ceva special de data asta, rînjl mesagerul. Astăzi n-ai să scapi prea uşor!

Dar Bith nu avea chef să răspundă provocării din vorbele bărbatului, indiferent ce-ar fi spus, și porni demnă ca o regină să urce scara răsucită.

Cînd ajunseră la ușa sculptată și pictată, fața lui Tellarko era aproape la fel de roșie ca mantia vărgată pe care o purta ; Bith devenise tot mai sigură pe ea. Orice socoteli își făcuse Schlein în privința ei, era hotărîtă să nu cedeze, chiar de-ar fi plătit cu viața. Nu știa de unde îi venea această liniște deplină. În mod obișnuit, firea ei nu era prea pașnică, ci mai degrabă înclinată spre trăiri pasionate, sălbatice chiar. Văzînd însă ce efect avea stăpînirea de sine asupra trimisului lui Schlein, devenise nerăbdătoare să folosească aceeași tactică împotriva „Prea Înaltul său Stăpîn" ! Îi furaseră puterile magice, dar refuzul de a răspunde la batjocura lor neînduratoare putea deveni o armă în sine.

Fără să mai aștepte să-i fie deschisă ușa, Elizebith o deschise brusc, păși apăsat în încăpere și se opri în fața lui Schlein, care medita lîngă foc.

— Ei, ce mai vrei acum, Mult Prea Înalte Stăpîne ? întrebă ea, făcîndu-l pe Schlein să ridice privirea, uimit. Este vorba cumva despre vreo altă cerere în căsătorie, formulată în cuvinte la fel de alese ca prima ta încercare? Sau ceva și mai îngrozitor, ca de pildă să luăm masa împreună în fiecare zi de dragul conversației tale strălucitoare.

În timp ce Schlein se holba fără să priceapă ceva, Elizebith se plimba degajată prin încăpere, dînd un bobîrnac unei boabe de strugure căzută din ciorchine, jucîndu-se cu o pulpă de pui și azvîrlind-o pe podea, ștergîndu-și apoi cu eleganță degetele de fața de masă, ca și cum carnea nu era demnă de atenția ei.

Schlein se ridică pe jumătate din jilțul său, cu fața împurpurată de furie ; Bith înălță un potir de cristal, privindu-l în lumină.

— Ascultă, domnișoară. Am fost prea răbdător pînă acum...

Bith strîmbă din nas, dezgustată, și așeză potirul pe marginea mesei, unde acesta se clătină o clipă, apoi se făcu țăndări pe podea, mînjind dalele cu culoarea întunecată a vinului de Burgundia. Schlein rămase cu gura

căscată; vinul era tot cei mai rămăsese din producția unui an nemaipomenit, și nici chiar puterile lui miraculoase nu-l puteau înlocui. Și erau puține lucrurile, altele decît crima, tortura și distrugerea, care să-i placă lui Schlein la fel de mult ca un pahar de vin bun.

Cu toate acestea, lui Elizebith părea să nu-i pese cîtuși de puțin de ceea ce făcuse. Schlein o văzu apropiindu-se de un butoiaș de Anselmic Brandy, care fusese preparat din întreaga recoltă culeasă dintr-o îndepărtată vale singuratică, și distilată de nenumărate ori, pînă cînd licoarea rămasă devenise groasă și dulce ca mierea. Trebuiseră o sută de astfel de recolte pentru a umple un butoiaș ca acesta și încă o sută de ani pentru a se învechi cum se cuvine. Schlein nu avea știință să mai fi existat undeva asemenea butoiașe, de nici o parte a Negurii; îi prețuia nespus conținutul, îngăduindu-și cîte o singură înghițitură, și asta numai la ocazii speciale.

— Stai! nu-l atinge! strigă bărbatul, făcînd un pas și întinzînd disperat o mînă.

Elizebith se întoarse înainte ca el să-și termine vorba și, parcă fără să-l atingă, răsturnă butoiașul de la locul lui. Acesta căzu jos, săltă o dată fără să se spargă, apoi, înainte ca Schlein să poată face ceva, se rostogoli singur în focul din cămin, ca și cum ar fi fost posedat de diavol. Prea Înaltul Stăpîn țipă deznădăjduit și se repezi înainte. într-o încercare disperată de a salva inestimabilul butoiaș. Dar era prea tîrziu. O singură picătură scursă pe lîngă cep luă foc și apoi tot butoiașul explodă, împroșcînd în încăpere o jerbă de alcool aprins.

Aflat între Bith și foc, Schlein primi în plin valul de spirt arzînd. Un martor care ar fi fost de față ar fi băgat de seamă că jerba de foc se spulberase în momentul întîlnirii cu Bith, fără să-i pricinuiască nici un rău. Schlein însă nu fu la fel de norocos. După ce-l izbi, jerba incandescentă i se lipi de carne, sfîrîind și arzînd, hrănindu-se din grăsimea care îi acoperea din belșug trupul masiv. Smocurile de păr grosolan de pe piept începură să ardă și camera se umplu de un miros ca de porc pîrlit. Schlein dădu înapoi clătinîndu-se, urlînd ca din gură de șarpe, lovindu-și trupul și acoperindu-și fața cu palmele fripte, trîntindu-se peste masa încărcată și împrăștiind bucatele.

cristalurile și porțelanurile, împiedicîndu-se apoi și prăvălindu-se între resturi.

— Ei, vrei ceva sau te-ai răzgîndit ?

Elizebith vorbise ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic neobișnuit ; se uita în jos la Schlein care gemea printre rămășițele festinului pe care-l pregătise.

— Hai, am lucruri mai bune de făcut decît să te privesc jucîndu-te cu mîncarea.

Schlein își îndepărtă mîinile de fața arsă și se holbă la Bith, nevenindu-i să creadă. Era greu să citești ceva pe figura distrusă serios și care deja începuse să se umfle. Apăruseră bășici enorme, umplute cu o zeamă apoasă, care-i deformau și mai tare mutra Sprîncenele arseseră în întregime, la fel și genele, iar din păr rămăseseră doar cîțiva cîrlionți sfărîmicioși. Elizebith îl cercetă pe Schlein cu răceală și hotărî că expresia lui conținea cantități egale de furie neputincioasă, durere insuportabilă și stupoare.

— Avînd în vedere că nu găsești altceva mai bun de făcut decît să zaci acolo, cred că mă voi întoarce în camera mea, spuse Bith disprețuitoare.

Făcu stînga-mprejur și ieși hotărîtă din încăpere, reușind, nu se știe cum, să facă zob un serviciu întreg de pocale din cristal, singurul lucru de valoare rămas intact în urma dezastrului. Păși dincolo de ușă cu un aer imperial și porni înapoi pe scara întortocheată. Cei trei gardieni și magicianul Tellarko iscodiră cu grijă în încăpere și rămaseră cu gura căscată văzînd ravagiile dinăuntru și priveliștea de necrezut a stăpînului lor, tăvălit printre resturile de mîncare precum un uriaș mistreț rănit. Camera era învăluită într-un fum gros, negru, iar din covorul colorat țesut de mînă, din mobilierul sculptat din abanos și din tapiseriile din mătase nu rămăsese decît cenușă.

Cei patru priviră nătîngi la Schlein, mai înainte de a-și da seama că, dacă ei îl puteau vedea, cu siguranță că și el îi putea zări pe ei, și nu era de așteptat că ar fi îngăduit cuiva care fusese martor la o asemenea priveliște să mai rămînă în viață ca să poată povesti și altora. Retrăgîndu-se în grabă, se întoarseră și porniră pe scări după

Bith, care plecase fără ei și se îndrepta demnă spre temnița din turn... Intră în celulă fără să privească înapoi și le trînti ușa în nas, lăsîndu-i să-și frîngă mîinile, îngrijorați pentru viețile lor.

Intr-un tîrziu, după o îndelungă șușoteală, gardienii se hotărîră să o ia la sănătoasa, nădăjduind că suferințele lui Schlein îl vor împiedica pentru un timp să-i caute și că atunci cînd acesta își va reveni vor fi reușit să ajungă suficient de departe de mînia lui.

Tellarko însă crezu de cuviință să rămînă, pentru că nu avea unde să se ascundă și îl slujise prea mulți ani pe Schlein ca să renunțe atît de ușor. Se decise să se apropie de stăpînul său cu grijă și înțelegere și să-și ofere serviciile în sprijinul răzbunării pe aceea care îl făcuse să sufere atît de mult. Dacă ar putea îndrepta mînia lui Schlein asupra fetei, așa cum era și firesc, poate că Stăpînul nu l-ar pedepsi prea aspru. Poate va scăpa doar cu o izbitură de un zid de piatră, sau de o ușă de stejar.

Dacă nu ar fi izbutit așa cum se gîndise, Tellarko era hotărît să-i ofere lui Schlein pe cei trei gardieni, ale căror vieți nu însemnau nimic pentru el. Făcîndu-și astfel de planuri, își îndesă în buzunare alifii și pomezi și se grăbi să oblojească trupul și mîndria rănită a Stăpînului. Se opri o clipă nedumerit, întrebîndu-se cum a fost în stare o zgîtie de fată, lipsită de puterile ei magice, să pricinuiască o asemenea rușine autotputernicului Schlein.

În acest timp, Bith stătea în camera ei tolănită pe perne și își punea aceeași întrebare. Revăzuse în minte de nenumărate ori toate întîmplările petrecute din clipa în care se auzise chemată pînă cînd revenise în celulă și trîntise ușa din proprie voință.

Pentru prima oară se simțea în siguranță în această încăpere, un loc mai degrabă ospitalier decît o închisoare, și privind pereții reci și goi înțelese că lucrurile ar fi putut fi mult mai rele.

Se afla în captivitate, lipsită de puterile ei magice, dar încă trăia, și acolo unde este viață există întotdeauna și speranță. În același timp nu-l putea uita pe binefăcătorul ei necunoscut și nici ajutorul primit din partea lui. Dacă el nu i-ar fi adus mîncare și băutură, pături și

perne, situaţia fetei ar fi fost mult mai disperată şi poate nu ar mai fi găsit puterea să reziste obrăzniciilor lui Schlein. Încă o dată se întrebă cine ar putea fi misteriosul prieten şi de ce o ajută. Nu găsi nici un răspuns, şi pentru moment se mulţumi să ştie că poate conta pe un sprijin.

Elizebith se uită în jos, văzu cele două pietre de chihlimbar pe care le ţinea în palmă şi îşi dădu seama că le are în mînă de multă vreme. Nu-şi mai amintea cînd le luase, dar nici să se fi despărţit de ele, de cînd le primise de la prietenul necunoscut. Le purtase cu ea în timp ce suise spre bîrlogul lui Schlein şi de-a lungul întregii întîlniri.

Privi curioasă pietricelele, apropiindu-le ca să le poată cerceta mai bine. La prima vedere nu păreau altceva decît nişte pietre obişnuite, dar studiindu-le mai atent înţelese că erau mai mult decît atît. Culoarea intensă, limpede şi vie a ambrei îţi atrăgea privirea şi purta ochiul tot mai adînc în străfundurile cristaline. În inima pietricelelor se zăreau nişte obiecte micuţe. Iată, aici se găsea o frunzuliţă delicată, subţire, de un verde intens în mijloc şi cu marginile tivite cu roşu. Dincolo — un gîndăcel de culoarea nopţii, cu carapacea ca un curcubeu iradiind trandafiriu. Iar dincoace, un melc mic-mic, cu o cochilie înaltă, rotată, de culoare rozalie, împietrit pentru veşnicie în drumul lui pe o rămurea.

Bith scrută străfundurile pietrelor şi pe măsură ce le cerceta simţi cum asupra ei se pogoară o linişte adîncă, îndepărtîndu-i grijile. Simţi puterea pulsînd în ea şi dădu din cap, ştiind că data viitoare cînd îl va întîlni pe Schlein va avea de partea ei forţa dobîndită datorită acestei revelaţii.

În adînc, în beciurile aceluiaşi castel, Endril se străduia să-şi pună în aplicare planurile. Scobitul lemnului din spatele balamalelor se dovedea mai anevoios decît crezuse. La început treaba merse uşor, pentru că lemnul, care absorbise umezeala pivniţei timp de secole, se fărîmiţa lesne sub loviturile lor. Dar uşa era meşteşugită din stejar şi în timp ce straturile de deasupra căzuseră pradă trecerii anilor, inima rămăsese zdravănă. Ba chiar

lemnul devenise mai tare, mai dur cu vîrsta, și se părea că pe măsură ce înaintau pila ceda mai ușor decît ușa.

Endril și Purkins priveau descurajați pila îndoită ; o îndreptaseră și o refăcuseră de prea multe ori. Metalul obosise și începuse să se rupă. Se părea că planul lor ajunsese la un sfîrșit jalnic.

Cei doi se așezară în întuneric unul lîngă altul, trăgînd cu urechea la obișnuitul zornăit al arșicelor ce răzbătea din camera gardienilor, care era alături, și la obișnuitele înjurături pe care și le aruncau orcii, acuzîndu-se unul pe altul că trișează.

Înțelegeau cu ușurință ce se discuta, fiindcă temnița lor era ușă în ușă cu odaia paznicilor. Nu era mare lucru de auzit, în afară de zornăitul arșicelor și văicărelile pe seama traiului lor jalnic, care părea să fie doar un pic mai bun decît al celor pe care îi păzeau. Endril se gîndise adesea că orcii erau în aceeași măsură prizonieri ca și cei încarcerați în temniță.

Rațiile gardienilor erau neîndoielnic mai mari, ei primeau și o porție generoasă de grog în fiecare noapte, iar o dată pe lună aveau dreptul la o zi de odihnă, dar alte avantaje nu mai aveau. Orcii se plîngeau mai tot timpul de lefurile lor : patru gologani pe lună, cu masa și casa plătite din această sumă mizerabilă — era o adevărată rușine !

Arșicele și mîncatul deveniseră singura lor distracție, dar chiar și acestea erau bucurii îndoielnice, ținînd seama că nivelul lor de inteligență nu era foarte ridicat și că nu erau în stare să mizeze deștept și apoi să-și tăinuiască intențiile. Pe de altă parte, întrucît fuseseră nevoiți să se suporte un timp mai îndelungat, chiar și creierele lor modeste pricepuseră de ce era în stare fiecare dintre ei în anumite situații. În aceste condiții, nu era de mirare că doar cîțiva reușeau să cîștige, și bănuții se plimbau de la unul la altul fără să apuce să stea în același buzunar destul timp încît posesorul să-i cheltuiască pe ceva de valoare ; presupunînd că ar fi existat ceva de valoare și pentru ei.

Singurul pentru care cele de mai sus nu erau întru totul adevărate era un nenorocit de orc pe nume Bebo. Bebo era un grăsun mai prostănac decît colegii lui, pe

deasupra şi gîngav, defect care se accentua cu cît era mai nefericit. Ceea ce se întîmpla mai tot timpul. Bebo devenise calul de bătaie al şotiilor, farselor şi mizeriilor colegilor săi. A-ţi bate joc de Bebo intrase de mult în tradiţia vieţii din beciurile castelului.

Lui Endril îi era milă de creatura aceasta fără noroc şi începuse să se întrebe dacă nu cumva s-ar putea folosi de el într-o eventuală evadare. Dar acestea erau deocamdată doar vise, pentru că nu reuşise încă să închege vreun plan, iar pierderea pilei, singurul instrument de care se putea folosi, îl aruncase în cea mai neagră disperare.

— Hei, ce mai faceţi, băieţi ? întrebă o voce subţirică, făcîndu-l pe Endril şi Purkins să sară în picioare şi să privească uluiţi în jurul lor, căutînd vorbitorul nevăzut.

— Ştiam că vă descurcaţi binişor, dar acum văd că aţi lăsat-o baltă. Credeţi că o s-o ştergeţi de-aici stînd în fund şi cu mîinile-n sîn ?

Elful nu era sigur dacă auzise glasul sau mintea îi juca din nou o festă, pentru că vocea îi amintea de Vili, pe care-l ascultase în somn cu mult timp în urmă.

— Cine eşti ? întrebă Endril. Ai auzit ceva, Jonh Purkins ? Cine vorbeşte ? Arată-te !

— Eu sînt, răspunse o mogîldeaţă cenuşie, dezlipindu-se dintr-un colţ întunecos şi oprindu-se în lumina palidă ce se strecura în celulă de dincolo de uşă.

— Asta-i bună, e un... şobolan ! spuse Purkins, căutînd ceva cu care să gonească arătarea dezgustătoare.

— Nu, stai... Cred că este acelaşi care mi-a adus mesajul de la prietenii mei, spuse Endril. Să nu-i faci nici un rău.

Elful întinse braţul şi mogîldeaţa întunecată îi sări pe mînecă.

— Salutare, domnule Şobolan, bun venit în celula noastră. Cum te cheamă ?

— Sînt Cel-Care-Vede-Noaptea de la Grota din Valea Umbrelor, dar lumea îmi spune Mustaţă-Tuciurie.

— Un nume foarte nimerit, domnule Şobolan. Spune-mi, întotdeauna obişnuieşti să stai de vorbă cu oamenii şi cu elfii ?

Șobolanul se zăpăci pentru o clipă, apoi răspunse :

— Ca să fiu sincer, nu. Niciodată nu am vorbit cu cei mai mari, înainte să mă cheme bătrînelul ăla, ăăă..., cum îi spune...

— Nu cumva Gunnar Greybeard ?

— Ba chiar despre el îți spuneam ! A îngînat cîntecul ăla caraghios, știi tu, și după aia mi-a înșirat toată chestia asta. Sînt un șobolan norocos ! Putea să aleagă pe altul !

— Aș spune că noi sîntem cei norocoși, zise Endril zîmbind. Și cărui fapt datorăm onoarea de a te avea din nou oaspete ?

— Eh, cum să spun, mă tot gîndeam : ce mai fac tipii ăia ? cum se descurcă ? M-am gîndit să mă întorc să arunc o privire. Afară de asta, haleala este grozavă pe-aici. Mult mai bună decît în grota în care stau eu. Și îmi place aici, știi ? Sînt tot felul de chestii ca lumea, cum n-am mai văzut pînă acum. Și toți verii mei pe care, mă rog, nu-i cunoșteam pînă acum, da' care sînt o gașcă adevărată. Se pricep al naibii de bine la chefuri. Și oricînd găsești marfă de calitate în preajmă, care îți face cu ochiu' la tot pasul. Să vezi, nu mai departe de ieri, șefu' care ține spelunca asta a avut oarece neînțelegeri cu o cucoană și tipa a întors totul cu fundu-n sus. Se găsea potol peste tot. Mamă, ce-am mai halit aseară. Ș-atunci mi-am zis : ce or mai fi făcînd băieții ăia... ia să dau o raită pe la ei. Da' v-am găsit lenevind. Care-i baiu' ?

— O cucoană ? întrebă Endril, încercînd să urmărească istorisirea dezlînată a șobolanului și să înțeleagă ceva.

— Mda, o fetiță pe care șefu' o ține sub cheie în turn. S-au cam clondănit și tipa a făcut totul praf, să fi văzut, haleală peste tot și...

— Stai așa Mustață-Tuciurie. Vorbește mai rar, rogu-te, spuse Endril. Doamna asta, cum arăta ?

— Cum s-arate ? Hmmm, nu-ș' ce să zic, pent' mine voi toți ăștia arătați la fel ; da', mă rog, avea blana lungă și negricioasă, iar ochișorii aveau culoare argintie, și avea urechile atît de mici că nu cred să se poată folosi

de ele; cît despre nas, nici nu putea să şi-l mişte! Obişnuită, cum ţi-am zis, la fel ca voi toţi ăştia. Nimic deosebit.

— I-ai auzit cumva numele? întrebă Endril cu inima bătînd să-i spargă pieptul, crezînd că o recunoaşte din descrierea şobolanului pe Bith. Deci Bith mai era încă în turn! Era greu de crezut! Ce avea de gînd acest Murcroft?

Mustaţă-Tuciurie clătină din cap.

— Spune-mi, domnule Şobolan, zise Endril temător, cearta asta... Ce-a fost cu ea? Fata nu a păţit nimic?

— Oh, da, i-a făcut-o tipului, şi a aranjat ca lumea şi locul. I-a ars mutra şi l-a pîrlit peste tot. l-a înnebunit, ce mai! Am văzut totu' cu ochii mei! Nu vezi acasă aşa ceva!

Deci Murcroft şi Bith avuseseră o confruntare şi Bith cîştigase... Endril medită pentru o clipă la întorsătura pe care o luaseră lucrurile, întrebîndu-se ce se va mai întîmpla şi cum ar putea să-i transmită lui Bith unde se află, poate că... şi atunci îi veni o idee!

— Domnule Şobolan, bunăvoinţa pe care ai arătat-o faţă de necazurile noastre este apreciată cum se cuvine, zise Endril cu căldură. Din păcate, prietenii mei şi cu mine nu sîntem în măsură ca în clipa de faţă să te răsplătim pentru bunătatea ta, dar dacă îţi poţi permite să te amesteci pe mai departe în neînsemnatele noastre probleme, mulţumirea noastră va fi şi mai mare, iar cînd vom...

— Opreşte-te strigă şobolanul ţopăind pe genunchiul lui Endril şi agitîndu-şi lăbuţele în aer. Sînt al vostru! Mă distrez mai bine decît mi s-a întîmplat vreodată! Ce vrei să fac?

Aducîndu-l pe şobolan mai aproape, Endril începu să-i vorbească.

CAPITOLUL 14

CAL se apleacă înainte şi înşfăcă sabia regelui Hrafdi de unde era înfiptă în pămînt, la picioarele sale. O smulse cu un fel de afecţiune, apoi şterse vîrful lamei de cracul pantalonilor, ca să îndepărteze murdăria. Băiatul scoase apoi o bucăţică de pînză şi frecă lama pînă cînd deveni strălucitoare. Ridică sabia spre cer, admirîndu-i tăişul, apoi o înapoie stăpînului.

— Sire, începu băiatul, sîntem trei şi deloc nepricepuţi în luptă. Putem să vă ajutăm în vreun fel să răpuneţi acest monstru ?

Hrafdi îşi şterse o lacrimă de pe obraz, apoi se aplecă şi luă sabia, vărînd-o cu grijă în teaca de la cingătoare.

— Mă tem că nu, tinere. Aceasta este îndatorirea mea, nu a voastră. Blestemul neamului meu, Skrisung, îmi apasă greu umerii. Este soarta mea, şi trebuie să o înfrunt singur. Si singur trebuie să înving sau să mor.

Urmară cîteva clipe de tăcere şi Greybeard se strecură lîngă Cal pentru a vorbi şi el.

— Hmm ! Nobile rege, ne aflăm pe pămînturile voastre, spuse piticul făcînd o reverenţă, în căutarea sabiei Sjonbrand, cunoscută ca sabia lui Skryling. Poate că majestatea-voastră a auzit vorbindu-se despre această armă renumită.

Hrafdi încuviinţă în tăcere.

— Am bătut cale de o mie de leghe pentru asta !

— Și dacă o vom găsi, adăugă Cal, mă voi putea folosi de ea și voi ucide această creatură cu treisprezece ochi, unsprezece guri și patruzeci și două de brațe.

Regele se foi stînjenit în jilțul său aurit.

— Nu, acest lucru este fără speranță Am mai încercat. Sjonbrand nu poate fi mînuită de un Skrisung. Regele Grimni se gîndise la același lucru și a umblat mult ca s-o obțină. Era convins că o Sabie Binecuvîntată cu puteri atît de mari ne-ar putea salva de blestemul care ne bîntuia. Împreună cu patru nobili, a plecat hotărît să dobîndească sabia și, cu toate că s-a întors singur, a reușit să pună mîna pe faimoasa armă, după multe chinuri și nenorociri. Dar cea mai mare durere am simțit-o cu toții în clipa adevărului, cînd obiectul ăsta, atît de scump plătit, Sjonbrand, nu a vrut să iasă din teacă. Nu a vrut să ne ajute și împreună cu stăpînul nostru am privit neputincioși și îngroziți cum monstrul ne răpea regina.

Piticul începu să țopăie încîntat.

— Este aici ? Sabia Sjonbrand aici, acum ?

Inima băiatului începu să bată mai repede, iar Hathor îi rînji și îi trase una peste umăr.

— Nu, veni trist răspunsul regelui, sabia nu a rămas printre cei din neamul Skrisung. A doua zi, mînios, Grimni a aruncat-o în fîntîna din mijlocul satului.

— Atunci o vom căuta acolo ! exclamă piticul triumfător.

— Nu, spuse din nou regele, nu veți găsi sabia Sjonbrand nici acolo, pentru că a fost luată în timpul nopții de Finngalkin, care a dus-o în vizuina ei. N-o să se despartă cu ușurință de o astfel de comoară.

— Finngalkin ? întrebă Hathor.

Regele continuă fără să-l ia în seamă.

— În afară de asta, din moment ce sabia nu poate fi mînuită de nici un Skrisung, ea nu poate fi de nici un folos pen...

În acel moment regele înțelese și ochii i se aprinseră de emoție.

— Noi nu sîntem din neamul Skrisung, spuse Cal încetișor, zîmbind ; se bătu cu un deget în piept. Eu sînt un războinic venit de departe, de peste mări ! Pot mînui

sabia Sjonbrand. Și o voi mînui !... Și cu ajutorul ei vă voi scăpa de monstru.

Regele privi în ochii lui Cal

— Pe toți zeii, s-ar putea să fii în stare

— Spune, unde o putem găsi pe această Finngalkin, îl întrerupse piticul, nerăbdător.

— Și ce trebuie să facem cînd vom da de ea ? adăugă băiatul.

— Ce e aia Finngalkin ? întreabă trolul din nou.

Hrafdi se scărpină în creștetul capului, copleșit de ploaia de întrebări.

— Finngalkin...

Regele se ridică, încă bumăcit, și arătă undeva înspre Apus.

— Mergeți repede prin pădure, dincolo de deal într-un luminiș sălășluiește creatura asta, Finngalkin. Are în stăpînire sabia Sjonbrand. Trebuie să o convingeți să renunțe la ea... dreptatea e de partea voastră.

— Este o ființă primejdioasă ? Trebuie să o ucidem ? întreabă Cal.

— Atunci cînd o vei întîlni, lăsă-ți inima să te călăuzească. Acum grăbiți-vă, la miezul nopții vine rîndul meu să fac de gardă la palatul Skrisung.

— Dar...

Piticul îl trase pe Cal de mînecă :

— Timpul zboară ! Am aflat ce trebuia să știm. S-o ștergem.

Hathor scutură capul, nemulțumit.

Cu Greybeard în frunte, coborîră de pe movilă, trecură prin inelul din pietre, apoi o luară prin mlaștină. La început înaintară ceva mai anevoios, pentru că picioarele, cel puțin ale lui Cal și Hathor, se afundau în noroiul mocirlos, întrerupt doar ici și colo de smocuri de iarbă. În cele din urmă începură urcușul și pămîntul deveni mai uscat. Cei trei se apropiau vioi de pădurea ce mărginea partea de apus a smîrcurilor.

Ajunseră la marginea pădurii și piticul îi conduse spre nord, căutînd o potecă sau un drumeag.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva, mormăi el ca pentru sine.

Se poticniră prin iarbă pînă cînd Greybeard se întoar-

se pe neașteptate, arătîndu-le un loc bătătorit care apărea dintr-un desiș și ducea înapoi prin mlaștină.

— Pe acolo!

Cal se întoarse și privi pentru ultima oară spre îndepărtatul rege Hrafdi, încă așezat pe tronul său din vîrful movilei funerare. Băiatul făcu un semn cu mîna și, după o clipă, regele se ridică și răspunse în același fel. Apoi cei trei pătrunseră în pădurea deasă. Poteca era îngustă și crengile atîrnau aproape de pămînt, uneori de-a curmezișul cărăruii, iar Hathor se văita de fiecare dată cînd Cal îl plesnea peste față cu o ramură de pin.

Drumeagul ducea pînă pe culmea dealului, urmîndu-i apoi o vreme unduirile. Copacii erau mai rari aici și lui Cal i se păru că vede printre ei în aburul depărtării o vale largă, lipsită de arbori. Să fi fost acesta dealul după care se afla Finngalkin?

— Ce-i aia Finngalkin? întrebă trolul, într-o ultimă încercare.

— Ei bine, începu piticul, tot ceea ce știu...

Tocmai începuseră să coboare povîrnișul, cînd Greybeard se opri. În fața celor trei călători apăruse Lennia, împreună cu cele trei femei-trol pe care nu demult le lăsaseră în urmă în pădurea Auseviget.

— Iată că ne întîlnim din nou, Gunnar Greybeard, glăsui regina-trol cu o voce mieroasă, îmbietoare.

Lennia aruncă o privire lungă spre Hathor, fîlfîind din gene. Pieptul i se umfla provocator și Hathor nu putea să-și dezlipească ochii de la perfecțiunea trupului ei de trol.

— Nu avem acum timp să stăm la taclale, mamă adoptivă, spuse piticul nervos. Îți mulțumesc pentru sfatul pe care ni l-ai dat în legătură cu Sjonbrand. Am aflat unde-i sabia și sîntem foarte aproape de ținta noastră!

Greybeard ținea două degete apropiate ridicate în aer.

— Și noi sîntem pe cale să o atingem pe a noastră, murmură regina, întinzîndu-i mîna lui Hathor.

Trolul luă cu grație mîna reginei în laba lui uriașă. Lennia îl conduse pe Hathor, ai cărui ochi străluceau, pînă la marginea potecii.

— Am venit să luăm ceea ce ni s-a promis.

— Nu, nu puteți...

— Taci, Gunnar ! (Lennia îi arătă piticului colții ei amenințători.) Este în joc viitorul trolilor din Northumderland, și asta nu poate fi tăgăduit. În această noapte, la poalele muntelui Auseviget, va fi o mare adunare a trolilor. Prietenul vostru nu vă este de folos acolo unde mergeți. Avem nevoie de Hathor mai mult decît voi. În această noapte el nu va aparține decît femeilor-trol !

Dar... dar... se bîlbîi Cal.

Celelalte femei-trol se strînseră în jurul lui Hathor și își înlănțuiră brațele în jurul umerilor lui puternici, șoptindu-i la ureche și chicotind.

Cal îl apucă pe Greybeard de umăr.

— Fă ceva ! Cîntă un cîntecel ! Spune o poveste ! Oprește-le !

Lennia și femeile-trol îl conduseră pe Hathor în pădure ca pe un mielușel, în timp ce băiatul și piticul rămaseră în mijlocul potecii privind în urma lor, înmărmuriți și dezamăgiți.

Gunnar clătină morocănos din cap.

— Îmi pare rău. A fost o cerere pe care nu o puteam refuza. Cred că trebuie să ne descurcăm fără ajutorul lui. Sînt sigur că vei trece și proba asta. (Îl bătu pe spate pe băiat). Dar să nu-ți faci griji în privința lui Hathor. Dacă nu mă înșel, va fi o noapte de care își va aminti toată viața.

— Mda, desigur. În timp ce noi o vom înfrunta pe Finngalkin, ce-o mai fi și asta, și în timp ce voi ucide monstrul ăla îngrozitor cu mii de ochi și brațe și chestii, Thor se va zbengui în pădure cu o turmă de femei-trol despuiate !

— Ai vrea să fii în pielea lui ?

Băiatul clătină din cap, gîndindu-se la trupurile durdulii care tocmai dispăruseră în pădure.

— N-aș spune !

— Ei bine, nu ești ! Așa că ia zi, ce ai de gînd ? Să stai aici pînă la miezul nopții ? întrebă piticul smucind mîneca băiatului. Finngalkin și Sjonbrand așteaptă un semn de bunăvoință din partea noastră.

Cal se întoarse și-i zîmbi fără tragere de inimă ultimului sau tovarăș, și cei patru-plus-unu-minus-trei porniră din nou în jos pe potecuța îngustă din pădure.

— Dar, la urma urmei, ce este o Finngalkin? întrebă Cal, în timp ce făcu un ocol şi îl depăşi pe Greybeard, aplecîndu-se pe sub o creangă care atîrna foarte jos.

Piticul se oprise şi aduna pietricele de pe marginea cărăruiei. Umplu un săculeţ, apoi se grăbi după băiat.

— Ca să fiu sincer, n-am văzut niciodată vreuna, iar bătrînul Gevrym, învăţătorul meu, a pomenit despre aşa ceva o singură dată, în basmul despre fiica lui Miller şi Oul de Aur... sau o fi fost Povestea Copacului Umblător din Evenan? Sau poate cea cu vrăjitoarea care se transformase într-un pui de găină? Dar cine mai ţine socoteala poveştilor. Oricum pot fi toate şmechere...

— Mai ales cînd e vorba despre poveştile tale de necrezut, Gunnar, rîse Cal. Dar şi tu poţi fi foarte şmecher uneori. Asta nu mă ajută. Trebuie să ştii mai mult decît atît. Ia spune-mi, ce zicea învăţătorul tău despre Finngalkin?

Greybeard nu răspunse. Cal ridică din umeri şi continuă să păşească cu greutate pe potecă. Ajunse într-un loc unde doi copaci se încrucişau deasupra capului, se aplecă să se ferească de o creangă şi se opri. Se întoarse şi spuse:

— Mi-e sete. Ce-ai zice de o înghiţitură din vinul ăla?

Dar Greybeard dispăruse. Cal se roti împrejur neliniştit, privind în toate părţile: piticul nu era nicăieri. Cal o luă înapoi pe cărare, strigîndu-l în gura mare.

— Greybeard! Unde eşti?

Se opri cînd ajunse în locul în care îl pierduseră pe Hathor şi se întoarse, înciudat. Cercetă fiecare latură a potecii din nou şi apoi lovi cu piciorul în praf. Ceva îi atrase privirea. Erau acolo, pe cărare, cîteva pietricele aranjate într-un anume fel. Băiatul le ocoli şi apoi îngenunche pentru a le studia. Pietricelele alcătuiau cuvîntul *„şmecher"*.

— Asta îmi mai lipsea, mormăi Cal în barbă.

Se întrebă preţ de o clipă dacă nu cumva exista un plan pus la cale de Schlein pentru a-i despărţi pe cei patru. Dacă era aşa, atunci cu siguranţă reuşise.

— La naiba, oricum! înjură Cal.

Vocea lui Greybeard se auzi de nu-se-ştie-unde:

Mina, rvoksi, mergi fără de teamă
Kule, paiva, Sjonbrand e în preajmă.

Apoi, ca o părere, vocea piticului nevăzut spuse mai departe :

— Acum, gata .. du la bun sfîrşit misiunea ! Ne vedem pe plajă. Ştii drumul !

Băiatul respiră adînc.

— Nu-i nimeni să mă ajute. Caltus Talienson, doar pe tine te ai să-ţi porţi de grijă !

Gîndul îi zbură din nou la Bith, şi se hotărî să meargă mai departe singur, chiar dacă tovarăşii săi dezertaseră. Şi aşa se face că cei-patru-plus-unu-minus-patru aveau de înfruntat pe Finngalkin din Northunderland, orice ar fi fost aceasta.

CAPITOLUL 15

ACUM, că rămăsese singur, Gal deveni mai atent la zgomote, sau mai degrabă la lipsa lor din pădurea care îl înconjura. În timp ce se strecura cu grijă printre copaci, se hotărî să-şi scoată sabia... Să fie pregătit dacă va fi nevoie... După jumătate de oră, încheietura mîinii îi amorţise.

— Să fiu pregătit pentru ce? bombăni el.

Nu văzuse şi nu auzise nimic decît o veveriţă micuţă care o zbughise prin stratul de frunze cînd îl auzise apropiindu-se. Gal băgă sabia în teacă şi îşi frecă braţul dureros. Încercă să fluiere o melodie, aşa cum şi-o aducea aminte. Treaba ţinu, pentru că avea mai mult spor acum, cînd nu mai tresărea la cel mai mic trosnet al unei crengi căzute sau la fiecare rămurică bătută de vînt.

Desigur, era încă însetat, şi îl înjură din nou în gînd pe pitic pentru că îl părăsise înainte de a mai apuca să tragă o duşcă din sticla cu vin. Gal se bucură însă cînd zări în sfîrşit în stînga sa un pîrîu înspumat, destul de lat, care cobora dinspre munţi. Ceaţa se împrăştia cu repeziciune, iar soarele era pe cale să se arate pentru prima oară cu adevărat de cînd ajunsese în Northunderland. Băiatul îşi lepădă desaga şi îngenunche în iarbă, aplecîndu-se peste malul acoperit de muşchi. Îşi stropi faţa şi părul cu apă rece ca gheaţa. apoi bău pe săturate. De nu era graba

asta, s-ar fi bălăcit puțin în șuvoiul răcoros. Apa era atît de limpede, încît parcă te îmbia să faci o baie.

Cînd se ridică, înviorat, și luă în spate ranița, băgă de seamă că pe malul celălalt al pîrîului, în capătul îndepărtat al unui luminiș, se găsea un fel de colibă primitivă. Inima începu să-i bată nebunește și căută cu privirea un vad ca să ajungă dincolo. Nu zări nicăieri în preajmă bolovani pe care să poată păși, așa că nu avea altceva de făcut decît să se arunce în vîltoare și să treacă prin apă. În locul cel mai adînc, pîrîiașul îi ajungea pînă la genunchi.

Cal se cățără pe celălalt mal, apoi își scutură cismele. Era cazul să-și stoarcă și pantalonii... dar renunță, privind din nou spre poieniță. Hotărît lucru, nu era decît o bojdeucă, o cocioabă înjghebată din cîteva crengi și doi-trei bușteni. Un firicel de fum albăstrui se prelingea printr-o gaură, de fapt prin mai multe găuri din acoperiș. Înaintă prudent, cu cizmele mustind de apă, dar lipsit de orice urmă de teamă. Sjonbrand era în preajmă. Simțea asta!

Băiatul tocmai ajunsese în mijlocul luminișului cînd o ușă, sau poate un perete al colibei, începu să se zguduie cu putere. Se auziră cîteva înjurături, apoi o întreagă latură a cocioabei se cutremură și se prăbuși cu o bufnitură.

— Uff! Trebuie s-o repar neapărat! spuse dinăuntru o voce feminină, plăcută.

Spre uimirea lui Cal, prin deschizătura colibei își făcu apariția cea mai slută, mă rog, cea mai ciudată creatură pe care o văzuse vreodată. Pocitania se împiedică de peretele prăbușit al cocioabei și căzu grămadă la pămînt.

— Hopa. Îmi pare rău. Nu prea sînt în formă astăzi.

Finngalkin se căzni să se ridice în fața unui Caltus Talienson înmărmurit. Avea trunchiul unei femei zdravene, dar capul și partea dinapoi erau de cal. Se ridică nesigură pe copite, biciuind aerul cu coada sa lungă și neagră. Cal holbă ochii. Creatura avea în mînă sabia Sjonbrand.

— Bună, drăguțule! Doamne, dar aș zice că ești un tip încîntător. Ia să vedem dacă bătrîna Gertie ghicește de ce-ai venit.

Scutură capul, fluturîndu-şi şăgalnic coama de pe o parte pe alta a gîtului. Lui Cal i se păru că aude şi un nechezat.

— Sînt... sînteţi Finngalkin ? întrebă el sfios.

— Chiar aşa, scumpule. Singura din Northunderland, cea dintîi şi cea de pe urmă. Din cîte ştiu, s-ar putea să fiu singura din întreaga lume, pentru că n-am întîlnit alta asemenea mie !

Rîse încîntată şi se apropie de băiat.

— Nu cumva pentru asta ai venit, dragul meu ?

Ridică sabia spre el chiar în clipa cînd soarele ieşi dintre nori. Inima lui Cal tresări. Iat-o ! Sjonbrand ! Arma care parcă îl chema, implorîndu-l să pună mîna pe ea !

Rămase pironit locului, înmărmurit de frumuseţea ei. Runele de pe tăişul sabiei îi jucau în faţa ochilor, iar nestematele bătute în plăsele scînteiau strălucitoare în razele soarelui. Lama reflecta lumina şi sclipirea ei îl orbi preţ de o clipă.

— Da, da ! strigă cu înflăcărare.

— Atunci nu-i nici o problemă, scumpule. E ca şi a ta. Dar mai întîi va trebui să-i faci lui Gertie un mic serviciu.

Îşi lăsă capul într-o parte şi-l privi cu ochii ei căprui mari şi blînzi.

— Numeşte-l ! spuse Cal hotărît.

Finngalkin zîmbi, lăsînd să se vadă un şirag de dinţi albi, strălucitori.

— Ia-mă în braţe şi dă-mi un pupic !

Spunînd acestea, azvîrli sabia în sus şi întinse braţele spre băiat, aşteptînd, îmbietoare.

Cal inspiră adînc. *Pfui*, cît era de hîdă... deşi, într-un fel era plăcută, iar frumuseţea nu întotdeauna... Hrafdi îi spusese să se lase călăuzit de inimă. Iar inima se înduioşă şi băiatul se repezi înainte, încolăci creatura cu braţele şi-i aplică un sărut direct pe buzele enorme.

Sjonbrand căzu cu zgomot, înfigîndu-se în pămînt chiar în acelaşi loc în care stătuse el mai înainte cu o clipă. Cal zări sabia cu coada ochiului, şi un fior de gheaţă îi trecu prin şira spinării.

— Eşti un tînăr înţelept, îi şopti Finngalkin la ureche, chicotind. Sabia este a ta... dar mai întîi, dragule, mai sărută-mă o dată !

Îl strînse mai tare pe Cal în brațe, îl îndoi de spate și-și lipi gura lacomă de fața lui, lăsîndu-l aproape fără suflare.

— Pfui ! suspină băiatul, gîfîind, cînd Finngalkin îl eliberă din strînsoarea de fier. Ești o pupăcioasă dată naibii !

— Mulțam', da' nici tu nu ești rău. (Își pieptănă coada într-o parte și își undui coada îmbietor.) Ce-ai zice să mai rămîi o vreme pe-aici, să-mi ții de urît ? O fată bătrînă ca mine începe să se simtă singură noaptea în pădure. Un bărbat tînăr și puternic ca tine mi-ar putea schimba viața !

Cal o mîngîie cu blîndețe.

— E tot ce mi-aș dori mai mult... Gertie ? Așa te cheamă ?

Creatura încuviință dînd din cap.

— Dar viețile altora atîrnă greu în balanță. Aș vrea să rămîn, dar dacă eu...

— Nu-mi spune, îl întrerupse Finngalkin, cunosc povestea. Dacă nu o salvezi pe fecioara nevinovată închisă în turnul castelului... Crede-mă, nimeni nu vine la mine pentru o sabie vrăjită doar ca să și-o atîrne pe perete ! Dar nu-i nimic, înțeleg.

Îl apucă de umeri.

— A propòs, cum te cheamă, iubitule ?

— Caltus Talienson.

— Un adevărat nume de războinic.

Se învîrti în jurul lui, privindu-l cu atenție.

— Acum, înainte de a te duce să-ți îndeplinești misiunea ta nenorocită, dă-i voie lui Gertie să-ți facă o favoare. Și asta numai pentru că îmi placi. (Finngalkin îl înghionti cu șoldul.) Cine știe, poate că într-o bună zi te vei întoarce și vei rămîne cu mine, așa, pentru o schimbare. Ar fi minunat ! Vom afla imediat ce-i pus deoparte pentru tine.

Smuci ranița, i-o dădu jos de pe umeri și o aruncă la pămînt. Îi descheie cămașa, dezbrăcîndu-l de ea. Gertie îi porunci apoi să se întindă pe iarbă, îi scoase cizmele care musteau de apă și îi trase pantalonii. În cîteva clipe rămăsese în fața ei în pielea goală.

— Ce...

— Sst, ai încredere în mine, scumpule. Nu oricine ajunge aici are parte de un asemenea tratament. Terminăm imediat.

Ciudata femeie-cal închise ochii și începu o incantaţie. Îşi plimbă încetişor degetele peste trupul lui, nelăsînd vreun locşor neatins. După o vreme deschise ochii şi, prinzîndu-i obrajii în mîini cu blîndeţe, îl privi în ochi.

— Nu vei fi rănit! declară ea cu convingere. Du-te la luptă. Poţi să le vii de hac duşmanilor fără teamă, pentru că nu vei fi vătămat!

Cal ridică din sprîncene, neînţelegînd întru totul ceea ce i se întîmpla.

— Ce-i cu mutra asta, Caltus, mai bine bucură-te. Bătrîna Gertie poate citi viitorul. Tocmai ai trecut cu bine cercetarea soartei tale de războinic.

Îi lovi jucăuşă cu palma peste fund. Băiatul schiţă un zîmbet de mulţumire.

Cal aprinse apoi un foc, şi în timp ce îşi usca cizmele, Finngalkin găti o oală de fiertură de ovăz, stăruind să mănînce împreună înainte de a-i permite tînărului musafir să o părărească. După ce se îmbrăcă, el o ajută să împingă la loc perteie prăbuşit al cocioabei. În sfîrşit, Cal era gata de plecare, dar atunci cînd tocmai se pregătea să smulgă sabia Sjonbrand din pămînt, Gertie îl apucă de încheietura mîinii.

— Foloseşte-o numai pentru a face bine, şi nimic nu te va lovi atîta timp cît Sjonbrand rămîne de partea ta.

El se aplecă şi o sărută pe obraz pentru ultima oară, apoi apucă sabia. În clipa în care îi atinse mînerul, simţi în braţ furnicături, iar forţa vie a paloşului i se scurse în trup. Cal se simţi străfulgerat şi gîndurile îi deveniră mai limpezi ca oricînd. Speranţa şi curajul îi inundară pieptul. Devenise invincibil! Mai simţise o singură dată în viaţă ceva asemănător. Şi asta pe vremuri, cînd mînuise Sabia Runică a lui Vili la Cairngorm. Iată! Şi aceasta era o Sabie Runică! Oare Vili reuşise să-l tragă pe sfoară, făcîndu-l să pună din nou mîna pe sabia pe care şi-o dorea? Băiatul rîse în hohote. Deocamdată nu-i păsa cîtuşi de puţin.

Bătrîna sabie a lui Cal, un trofeu din bătălia de la Cairngorm, ţîşni din teacă şi ateriză zăngănind pe prun-

dișul din apropiere. Gertie o ridică și o duse la piept. Rînji dulce spre băiat.

— Am să păstrez eu asta, ca o dovadă a prețuirii tale! Dacă vei mai avea vreodată nevoie de ea, știi unde o găsești. Hai, acum șterge-o! Ai niște vieți de salvat!

Sjonbrand alunecă în teacă ușor. Cal își încălță cizmele, luă desaga în spinare, apoi porni voinicește spre pîrîiaș. Se opri și, înainte de a trece dincolo, privi înapoi pentru ultima oară.

— Mulțumesc, Gertie!

Iar Finngalkin îi trimise o asemenea sărutare, încît îl trînti în apă.

Hathor urmă femeile fără să știe sau să-i pese încotro îl duceau. Era încă amețit. Mirosul lor îl scotea din minți, atingerea lor îi dădea furnicături, iar atunci cînd îi șopteau la ureche se înfiora de plăcere. Trăia acum pentru prima dată senzații despre care nici măcar nu știuse că există.

În timp ce plutea ca în vis prin pădurea înmiresmată, Hathor își lăsă mîinile să hoinărească în voie, căutînd lacome și pipăind cărnurile moi de femeie-trol care îl înconjurau. Îl dureau șalele și nu-și mai putea ascunde dorința. Femeile chicotiră și îi îndepărtară straiele omenești.

Tîrziu ajunseră într-o vîlcea însorită, largă și verde. Nu era o vale obișnuită, pentru că oferea un peisaj pe care era greu de crezut că Hathor l-ar fi putut uita vreodată. O priveliște în stare să-l facă să surîdă tot restul vieții; locul cu pricina era înțesat, atît cît putea cuprinde cu privirea, de femei—trol despuiate, voluptoase, toate poftind după singurul bărbat—trol din Northunderland.

Hathor fu condus prin mulțimea flămîndă de femei—trol spre o movilă aflată într-o latură a văii, unde se înălța un cort vopsit în culori vesele. Acolo se ținură cîteva cuvîntări, pe care Hathor, toropit, nu prea le ascultă... ceva despre ordinea priorităților și reînvierea gloriei apuse... nu era prea sigur, pentru că lui nu-i era gîndul la cuvîntări. Îl făcură să se ridice, și atunci izbucniră ovații. Apoi Lennia se apropie de el și imediat Hathor fu țintuit la pămînt de apăsarea plăcută a mii de trupuri calde și moi.

CAPITOLUL 16

DRUMUL de întoarcere prin pădure pînă la movila funerară trecu ușor ca o părere. În timp ce Cal se grăbea pe cărarea șerpuitoare, ferindu-se de crengi și sărind peste bolovani, i se părea că totul se petrece ca atunci cînd Greybeard depăna una din poveștile lui de călătorie. Cînd ajunse la marginea mlaștinii îl zări în depărtare pe Hrafdi, șezînd încă pe tronul său. Soarele coborîse deja dincolo de orizont și cei cîțiva nori rămași pe cer radiau o lumină rozalie, care îmbrăca toată priveliștea.

— Ahoee ! strigă Cal.

Regele se ridică în picioare și răspunse, agitîndu-se nerăbdător. Băiatul o rupse la fugă și alergă cu ușurință peste smîrcuri, fără să se afunde în noroi măcar o dată.

— Felicitări, Caltus Talienson, zise tare Hrafdi cînd băiatul se opri în fața regelui. Văd că ai întîlnit-o și ai îmblînzit-o pe Finngalkin și acum Sjonbrand îți aparține. (Hrafdi numai zîmbet, îi făcu apoi cu ochiul lui Cal.) Rogu-te, spune-mi, tinere, cum te-ai descurcat cu vicleniile acelei creaturi ?

Cal îi povesti despre coliba dărăpănată, despre înfățișarea tulburătoare a lui Finngalkin, amintind și invitația creaturii de a o săruta și îmbrățișa. Apoi descrise cum sabia pe care ea o azvîrlise în înălțimi căzuse chiar în locul în care stătuse el cu o clipă înainte.

— Bună treabă. Bine gîndit. Un om obișnuit s-ar fi codit prea mult, ea ar fi mîncat pe cinste, iar eu aș fi rămas să împlinesc blestemul. Din fericire, Sjonbrand a ajuns totuși, în ultima clipă, să-i ajute pe cei din neamul Skrisung.

Regele se ridică și puse mîna pe umărul lui Cal.

— Pentru a-mi alunga și ultimile îndoieli, Caltus, fii bun și scoate sabia din teacă. Dovedește-mi că ești într-adevăr în stare să o mînuiești în luptă.

Băiatul se dădu un pas înapoi, apucă mînerul și sabia ieși din teacă, scoțînd un sunet metalic. Părea să aibă viață și despică aerul, rotindu-se șuierînd ca și cum Cal s-ar fi luptat cu un dușman nevăzut. Băiatul, captivat cu totul de agitația încăpățînată a sabiei, sărea înainte și înapoi, fandînd, parînd într-o parte și făcînd piruete uluitoare, ca un balerin.

Hrafdi ovaționă și începu să aplaude, dar se opri brusc, trebuind să se aplece ca să-și salveze viața, căci tăișul sabiei îi șuieră la un deget deasupra capului. Băiatul și Sabia Runică înconjurară de două ori tronul, apoi în sfîrșit demonstrația se termină și Cal vîrî arma magică înapoi în teacă.

— Sjonbrand și cu mine sîntem o singură ființă, majestate ! spuse băiatul cu mîndrie.

— Într-adevăr. Și ar trebui să fiu negru de pizmă. Mi-ar fi plăcut să am o asemenea sabie la cingătoare.

Scoase minunatul lui paloș, plimbîndu-și degetele de-a lungul tăișului. Dar și Hrafnir — cum se numește arma mea — m-a servit cu credință multă vreme, căci iată-mă aici, ultimul din neamul Skrisung, dovadă vie a puterilor ei.

Vîrî sabia în teacă, se întoarse spre Cal și oftă :

— Dacă ar mai fi trăit ai mei să te vadă venind... sau dacă ai fi apărut cu o lună în urmă... (Hrafdi puse mîna pe umărul lui Cal.) Hai, însoțește-mă acasă. Trebuie să ne pregătim pentru întîlnirea cu bestia de la noapte, din palat.

Cei doi coborîră de pe movilă și pășiră printre coloanele de piatră în lumina amurgului ; regele îl călăuzi cu ușurință prin mlaștină, spre satul pustiu. Se opri și clătină cu tristețe din cap atunci cînd marele palat, cu sculpturile lui grotești, apăru amenințător în fața lor.

— Am înălțat acest palat pentru a sărbători faima, bogăția și victoriile noastre, dar vai, de cînd a fost gata a devenit pierzania noastră. Am mîniat cu siguranță unul dintre zei, care a pogorît asupra noastră acest blestem teribil. Nici una dintre jertfele pe care le-am făcut nu a putut opri bestia. Am fost părăsiți de zeii noștri. (Îl privi pe Cal și atinse mînerul lui Sjonbrand.) În cele din urmă cineva a venit totuși să mă salveze.

Hrafdi ocoli cu grijă palatul și se învîrti prin satul tăcut cufundat în întuneric. Trecură de cîteva căsuțe și ajunseră la un drumeag pavat cu piatră spartă care ducea la o casă impunătoare de lemn, cu acoperișul țuguiat. Regele împinse o ușă scundă care se deschise scîrțîind și păși dincolo.

— Bine ai venit în umilul meu sălaș, spuse Hrafdi dinăuntru.

Se auzi scăpăratul amnarului, apoi regele apăru cu o torță aprinsă.

— Intră, te rog.

Cal se aplecă, ferindu-se de pragul de sus și îl urmă pe Hrafdi de-a lungul unei încăperi înguste. Podeaua de lut era acoperită cu cioburi de ceramică, linguri de lemn și un scaun sau o laviță răsturnată. Gazda trase la o parte o perdea prăfuită și intră într-o încăpere mai mare aflată în capătul culoarului. Aprinse repede două torțe agățate de perete și lumina deveni caldă, chiar dacă puțină. Peste tot în casă era praf și plutea un miros stătut. Hrafdi se trînti într-un scaun în capul unei mese negeluite și duse la buze un ulcior pîntecos. După ce sorbi pe îndelete, îl pofti pe Cal să i se alăture.

— Ia, să prindem putere înainte de a înfrunta vrăjmașul !

Cal luă o dușcă din ulcior și imediat îi păru rău. Licoarea îi amorți gîtlejul arzînd totul pînă ce ajunse în stomac. Scutură din cap.

— Ufff ! exclamă băiatul cu ochii în lacrimi. Ce dracu' e asta ?

Regele îi zîmbi.

— Cam pișcă, nu-i așa ? E din ultima rezervă de rachiu pe care am preparat-o înainte să pice monstrul pe capul nostru. Mi se pare că a mai cîștigat în tărie cu

timpul. Ai răbdare, cu fiecare înghițitură merge mai bine !

— Cred și eu ! (Cal se simțea deja amețit.) Dar cred că îmi ajunge. N-ar fi timpul să pornim spre palat ? Dacă monstrul vine mai repede ?

Hrafdi lăsă ulciorul pe masă.

— Înainte de toate avem nevoie de un plan. Apoi întindem cursa !

Se ridică în picioare și se apropie de un cufăr de lemn cu întărituri de fier, care era și el fixat în perete. După ce cotrobăi o vreme înăuntru, scoase un corn răsucit.

— Iată cornul tribului Skrisung !

Cînd privi de aproape, Cal văzu că instrumentul era din aur masiv. Băiatul îl ridică și îl apropie de buze.

— Nțț ! strigă Hrafdi, să nu sufli în corn acum, că se prăbușește șandramaua ! Am să-l folosesc la noapte, înainte de a da piept cu bestia cu treisprezece ochi, unsprezece guri și patruzeci și două de brațe.

Hrafdi se aplecă peste masă, iscodind cu privirea în toate părțile, ca și cum cineva ar fi putut să tragă cu urechea.

— Eu voi fi momeala, șopti el. Sabia mea, Hrafnir, nu-i poate atinge pielea verde și scîrboasă. Iar cornul n-are nici o putere asupra fiarei. Dar tu, Caltus Taliensen, tu și Sjonbrand veți pune capăt la noapte blestemului nostru.

— Sau dacă nu, vom muri amîndoi încercînd.

Cal rînji către rege, care între timp se îmbătase de-a binelea.

— Chiar așa ! zise Hrafdi izbucnind într-un hohot de rîs și pocnindu-l pe băiat pe spinare.

Mai zăboviră o vreme, pînă cînd două dintre cele trei torțe se stinseră și Hrafdi goli clondirul cu rachiu. Apoi regele izbi ulciorul de perete și îl făcu zob.

— E timpul să plecăm ! spuse, ridicîndu-se nehotărît în picioare și apucînd singura torță care mai ardea agățată pe perete.

Cal îl ajută să se strecoare pe ușă, apoi cei doi porniră împleticindu-se pe ulița tăcută dintre căsuțele pustii. Hrafdi sporovăia mai departe despre bărbații și femeile care locuiseră în fiecare din gospodăriile cufun-

date în întuneric. Se scursese un ceas întreg pînă cînd Cal reuși să-l conducă pe monarhul șovăielnic de-a lungul cărării fatale care se sfîrșea la ușa falnicului palat.

Deodată regele suspină și tăcu. Cal întredeschise ușa și privi înăuntru. Nu reuși să vadă nimic și nici nu simți prezența creaturii. Hrafdi bodogăni; îl împinse pe băiat la o parte și deschise larg ușa. Aceasta se izbi de un stîlp zdravăn de stejar și zgomotul surd răsună peste satul părăsit. Lumina torței regelui se împrăștie în salonul pustiu. Pe masa lungă erau împrăștiate cupe și ulcele, iar împrejurul ei se aflau o mulțime de scaune din lemn răsturnate.

— Vino! spuse regele. Mă voi așeza în capul mesei. Caltus, tu ai să te ascunzi în spatele meu în umbră, sub grinzile cele mari, și vom aștepta împreună pocitania.

Băiatul trînti ușa enormă și trase zăvorul de fier la locul lui, apoi își croi drum în jurul mesei și se postă în spatele unui stîlp de susținere zdravăn. În lemn erau sculptate figuri de luptători, corăbii, zei, giganți și troli, toate înghesuite în jurul unui copac, dedesubtul căruia se afla la pîndă un șarpe uriaș. Animalele și celelalte figurine încrustate în lemn păreau să prindă viață în lumina firavă a torțelor, înfiorîndu-l pe Cal. Strînse în palmă mînerul lui Sjonbrand și îl învălui un val de siguranță și curaj.

Bărbatul și flăcăul așteptară apoi în liniștea totală apariția oribilei creaturi. Torța lui Hrafdi începu să pîlpîie, mai sclipi o dată și se stinse. Aerul stătut din încăpere mirosea acum a ulei ars și a zdrențe. O vreme Cal nu reuși să vadă nimic, dar curînd ochii i se obișnuiră cu lumina slabă a lunii ce se strecura prin cele două ferestre aflate la fiecare capăt al clădirii.

Băiatul căscă fără zgomot, simțindu-și pleoapele grele; începu să moțăie, dezmeticindu-se din cînd în cînd cu o tresărire. Hrafdi, dacă se mai afla cumva acolo, nu scotea nici un sunet. În cele din urmă Cal se rezemă de stîlp și ațipi în picioare.

Odihna lui nu dură prea mult, pentru că Sjonbrand începu să tremure la cingătoare și vibrația ei ușoară îl trezi pe băiat. Strîmbă din nas de cîteva ori, pentru că duhoarea simțită cu o noapte înainte plutea din nou în aer. Frînturi de zgomote din afară se auzeau tot mai

aproape și Cal simți în preajmă prezența nefastă a bestiei. Inima începu să-i bată nebunește și băiatul se încordă, pregătindu-se pentru ce poate fi mai rău. Apoi o atinse din nou pe Sjonbrand și redeveni calm. Putea înfrunta fără teamă orice primejdie; oare nu asta-i prevestise Finngalkin, nu cu mult timp în urmă?

Un cor de voci profunde, nesuferite, sfîșiară liniștea întunecată:

„Hrafdi Grimmison, ultimul Skrisung,
Fii gata să-ți împlinești destinul
În noaptea asta începe călătoria ta
Dincolo de apa morții!"

Zăvorul de fier țăcăni și ușa se deschise încet. O formă întunecată acoperi lumina lunii care se strecura prin deschizătură și unul dintre scaunele aflate lîngă ușă se răsturnară.

— Pe tine te aștept, monstrule! vorbi Hrafdi cu hotărîre. Deși călătoria peste apa morții mă tem că o vei face tu, nu eu!

Cal auzi scaunul regelui alunecînd pe podea, apoi răsună cornul neamului Skrisung. A fost ca o rafală distrugătoare care îl asurzi pe băiat și zgudui clădirea din temelii. Cu umerii acoperiți de praf și de paie, Cal privi cum o parte din acoperiș se desprinse și se prăbuși peste umbra întunecată și prevestitoare de rău care pătrunsese în palat.

Unsprezece ochi cu licăriri gălbui scînteiară în beznă, împrăștiind fulgere care nu aveau nimic de-a face cu lumina palidă a lunii.

— Mă plictisești, Hrafdi, cu trompeta aia nenorocită, bubui corul celor unsprezece glasuri. Au mai încercat și alții smecheria asta înaintea ta, însă fără sorți de izbîndă

Patruzeci și două de brațe ridicară grinda zdravănă care căzuse peste arătare și o azvîrli cît colo, ca și cum ar fi fost un bețișor. Obiectul izbi peretele îndepărtat și monstrul lăsă să-i scape o serie de înjurături oribile, unele cu voci ascuțite, altele cu voci groase, dar fiecare în altă limbă.

Hrafdi se trase înapoi spre Cal și scoase sabia mîrîind în barbă :

— Să nu mă lași, Hrafnir!

Bestia răsturnă masa uriașă într-o parte cu un zgomot înspăimîntător și înaintă amenințătoare către rege.

Caltus Talienson nu mai putea aștepta. Două mîini apucară mînerul și Sjonbrand lunecă din teacă într-o clipă, dar parcă și încet, ușor, ca și cum timpul s-ar fi oprit în loc. Tăișul aruncă o lumină orbitoare verde albăstruie care străfulgeră încăperea devastată, și monstrul se sperie, acoperindu-și cei unsprezece ochi incandescenți cu o parte din nenumăratele-i brațe. O furie cumplită umplu sufletul băiatului și sabia se roti deasupra capului său, călăuzindu-i mișcările în timp ce se repezea asupra bestiei.

I se părea că își ieșise din minți, și se trezi urlînd înjurături pe care nu le mai auzise în viața lui. Înainte ca monstrul să poată răspunde acestei amenințări neașteptate, Cal se afla deasupra scîrboasei creaturi, ciopîrțindu-i brațele alunecoase și despărțindu-i două dintre ele de trup. Din cioatele rămase începu să gîlgîie sîngele verde întunecat și monstrul țipă ascuțit de unsprezece ori, întinzîndu-se și încercînd în zadar să apuce atacatorul, care reușea de fiecare dată să fie cu un pas înaintea mișcărilor lui. Acum Cal se afla în spate și Sjonbrand se abătu năprasnic, sfîrtecînd oribil spinarea acoperită de solzi ; fîșii de carne tuciurie atîrnau lăbărțate, iar fluidul gros și întunecat începu să mustească gîlgîind, împroșcînd pardoseala palatului.

Tînărul luptător sări în lături tocmai la timp ca să evite zvîcnirea aducătoare de moarte a cozii animalului și dădu ocol hidoșeniei. Urmă o lovitură puternică și Sabia Runică crestă trei ochi, făcîndu-i să plesnească. Bestia se clătină de cîteva ori, apoi fălcile pline de colți ascuțiți se repeziră spre Cal, clănțănind, dar din nou prea tîrziu. Monstrul urla, înfuriat de zădărnicia fiecărui atac care nu-și găsea ținta, în vreme ce Cal continua să cresteze sau să sfîșie trupul ghinionistei creaturi.

Podeaua devenise alunecoasă din cauza sîngelui și a măruntaielor monstrului rănit, și Cal își pierdu echilibrul, alunecînd între picioarele butucănoase ale bestiei. Sjonbrand, din proprie voință, îi călăuzi brațele într-o impun-

sătură mortală care făcu mațele fiarei să se împrăștie. Din pîntecul căscat al monstrului se revărsă un amestec cald și puturos de lichid întunecat, mucozități vîscoase care bolboroseau și organe palpitînde.

Hrafdi se prinse și el în încăierare, se avîntă în luptă cu Hrafnir în mînă și hăcui fără milă monstrul, retezînd alte brațe și stingînd pentru totdeauna licărirea încă unuia dintre ochii bestiei muribunde. Urlete înfiorătoare și gemete sfîșietoare umplură toată încăperea, pentru că monstrul uriaș, neputincios în fața asalturilor viclene ale potrivnicilor horcăia de moarte.

Larma înfricoșătoare se împrăștie în întreg ținutul. Auzind-o, lupii din păduri începură și ei să urle lugubru. Departe, în coliba ei, creatura Finngalkin, Gertie, duse mîna pîlnie la ureche, înălță capul său straniu și zîmbi în sinea ei, știind că acea noapte însemna sfîrșitul blestemului asupra neamului Skrisung.

Lupta continuă pînă spre dimineață, pentru că înspăimîntătoarea fiară, deși rănită de moarte, nu ceda, și nici Hrafdi și Cal nu aveau de gînd să o cruțe. Metodic, cei doi tocară brațele bestiei pînă cînd nu mai rămase decît o pădure dezgustătoare de cioturi sîngerînde pe trupul sfîșiat și mutilat. Regele făcu un salt înainte și o împinse adînc pe Hrafnir în trupul uriaș, luîndu-i și vederea ultimului ochi. Din cele unsprezece glasuri doar trei se mai făceau auzite, blestemîndu-l unul după altul pe Hrafdi și urlînd de durere.

Cal era năclăit de fluidul întunecat și scîrbos și de sîngele verde care șiroia din rănile monstrului, dar asta nu avea importanță, pentru că nu-i păsa cîtuși de puțin de ce se întîmpla în jurul lui. Se transformase într-un instrument de distrugere lipsit de orice gînd, călăuzit doar de voința care sălășluia în Sjonbrand. Paloșul uriaș se înălță din nou în aer și izbi apoi năprasnic coada pocitaniei, ultima ei armă. Imensul apendice, gros de trei picioare și lung de șapte, se prăbuși în praf și se rostogoli spre ușă, zvîrcolindu-se și răsucindu-se asemenea cozii retezate a unei șopîrle.

Hrafdi scoase un strigăt răzbunător de luptă în timp ce cu sabia străpungea adînc ultimul dintre gîtlejuri, amuțind astfel pentru totdeauna ultima gură spurcată.

— Niciodată nu vei mai amenința cu moartea un Skrisung !

Regele puse piciorul pe gura rămasă fără viață a bestiei și o smulse pe Hrafnir, care se înfipsese pînă la mîner. Cal dădu monstrului lovitura de grație, retezîndu-i picioarele scurte și butucănoase. Într-o clipă, trupul ciopîrțit și sfîșiat al bestiei se prăbuși în balta de sînge care acoperea mijlocul salonului palatului.

Dar Hrafdi încă nu terminase. Cu priviri sălbatice, cu ochii injectați de ură, regele se cățără pe hoit, continuînd să ciopîrțească furios ce mai rămăsese întreg, invocînd la fiecare lovitură numele celor uciși de monstru.

— Harald Gondulson ! Zbang ! Și asta pentru Gerd ! Fiica lui Brising ! Trosc ! Neha ! Copilașul lui Yngdyr ! Zdrang ! Și asta pentru iubita mea nevastă Svadlina !

Fără oprire, loviturile cădeau una după alta hăcuind stîrvul, împrăștiind rămășițele sîngerînde ale creaturii în tot palatul, împroșcînd pereții și uneori chiar pe Cal.

Băiatul se cutremură. Își simți dintr-o dată brațele fără vlagă, și îl copleși o oboseală fără margini. Se tîrî prin murdăria cleioasă și se rezemă de perete, gîfîind. Sjonbrand se strecură aproape singură în teacă : brațele lui abia strîngeau mînerul. Toată ardoarea și strălucirea îi părăsiră pe băiat și se prăbuși istovit pe podea. Rămase acolo, nemișcat, privind cum regele neamului Skrisung pomenea numele celor morți, sfîrtecînd și ciopîrțind ce mai rămăsese din ceea ce pînă nu demult fusese un monstru.

Hrafdi nu se opri decît cînd rămase fără glas, după ce lovi pentru ultima oară în numele tatălui său, Regele Grimni, cel care pierise în brațele bestiei cu o noapte înainte. Nu mai era în stare să mai scoată o vorbă și nici să o ridice pe Hrafnir pentru încă o lovitură. În furia lui, regele dezlănțuit făcuse bucățele trupul dezgustătoarei creaturi.

Pardoseala palatului era acoperită cu un strat gros de mîzgă întunecată amestecată cu hălci de carne, și pereții care rămăseseră în picioare erau stropiți cu sînge și rămășițe dezgustătoare. Singura parte a monstrului rămasă întreagă era coada, care, după ce fusese retezată de Cal, se rostogolise în afara palatului.

Hrafdi se clătină ameţit, afundat pînă la genunchi în murdărie, şi contemplă măcelul. Respiră adînc, băgă sabia în teacă şi se îndreptă tîrîndu-şi picioarele spre locul în care se afla Cal.

— Am izbîndit, şopti răguşit, apropiindu-se şi întinzîndu-i mîna băiatului, care zăcea scîrbit.

Cal îl privi pe rege, ridică braţul, dar în loc să se ridice îl trase pe Hrafdi alături de el.

— Ce mai luptă !

— Răzbunare !

Acoperiţi din cap pînă-n picioare de sîngele şi măruntaiele bestiei, uitînd de duhoarea îngrozitoare, cei doi luptători istoviţi rămaseră rezemaţi de perete, nemişcaţi.

CAPITOLUL 17

ELIZEBITH își petrecu restul zilei tolănită pe perne, cercetînd cele două pietre de chihlimbar. Era din ce în ce mai convinsă că neobișnuita ei stăpînire de sine și dibăcia cu care îi dejucase planurile lui Schlein se datorau în mare măsură lor. Se întreba la ce altceva ar mai putea folosi. Închise ochii și strînse pietricelele între degete, se concentră și încercă să săvîrșească o vrajă simplă. Pentru o clipă crezu că va reuși ; Bith simți vraja stînd în cumpănă, cît pe ce să se materializeze, dar apoi sentimentul se risipi și vraja de asemenea.

Bith ar fi trebuit poate să fie dezamăgită, dar nu era, pentru că aproape reușise. Dacă ar izbuti să scape din temnița asta, poate că și-ar regăsi puterile magice. Ideea aceasta o emoționa.

Gîndurile îi zburară din nou la Schlein și la pagubele cu care îl pricopsise. Se întrebă în ce fel se va răzbuna. Nu avea nici o speranță că el ar putea lăsa lucrurile așa, nepedepsite. Își dorea numai să nu-i facă vreun rău prietenului ei necunoscut, pentru că era încredințată că numai cu ajutorul acestuia putea supraviețui ororilor pe care Schlein i le pregătea.

Cu aceste gînduri sinistre și altele asemenea lor își bătu capul Bith cît a fost ziua de lungă și noaptea care urmă. Nu i se aduse nici pîine, nici apă, nimeni nu privi

prin deschizătura din ușă, nu se auzi nici un zgomot pe scări, nici măcar un murmur nu răzbătu din castelul de dedesubt. Era ca și cum legăturile ei cu lumea ar fi fost rupte și ar fi plutit într-o existență desprinsă de cele trecătoare.

Se simțea părăsită. Cînd se lăsă noaptea și întunericul dinăuntru deveni la fel de nepătruns ca și cel de dincolo de ferestruica zăbrelită, Bith își dădu seama că asculta mai atentă ca oricînd, așteptînd cu înfrigurare un zgomot de pași care să urce treptele. Îl aștepta pe prietenul necunoscut.

Pană-strălucitoare privea neliniștită la umba tufișurilor care o adăpostiseră de cînd își rănise aripa. Pata de culoare portocalie aprins care era soarele îi inundă ochii de lumină, alunecînd apoi dincolo de dunga întunecată a orizontului, la fel de lin și ușor cum alunecă un pește în apă.

Inima păsărelei zvîcni nebunește atunci cînd își aminti de șoimul care fusese cît pe ce să-i pună capăt vieții. Nu avea însă cum să mai dea ochii cu el în această noapte, pentru că șoimul nu era decît o anexă a uriașului cu patru picioare, după cum o încredințase Scaiete, iar cei doi nu se încumetau să iasă afară decît atunci cînd soarele era sus pe cer.

Pană-Strălucitoare se zgribuli din nou, ca orice pasăre care se respectă, gîndindu-se la primejdiile pe care le avea de înfruntat cît de curînd. Bufnițele. Și zburătoarele iuți de noapte și vulturii și liliecii și cine mai știe care ! Noaptea era timpul cel mai potrivit pentru ca să te adăpostești împreună cu semenii tăi în tufișuri sau copaci și să aștepți ascuns venirea zorilor. Noaptea era vremea păsărilor de pradă, a primejdiilor și a morții.

Pană-Strălucitoare n-ar fi dorit să părăsească adăpostul tufișului. Și nici să zboare prin întunericul nopții, mai sus decît visase vreodată o vrăbiuță oarecare. Aripioara ei nu era pe deplin însănătoșită și nu știa dacă va fi îndeajuns de puternică pentru a izbuti. Mai mult decît orice altceva își dorea să se întoarcă în copacul ei favorit, pe rămurica ei obișnuită, înconjurată de ciripitul

cald al prietenilor și al familiei, cu căpșorul culcat sub aripă.

Dar avea de dus la bun sfîrșit misiunea cu pergamentul, sulul ăsta subțirel legat încă de glezna ei cu un fir delicat de ață, care nu cedase strădaniilor ciocului ei ascuțit de a-l desprinde de picior. Și cu atît mai mult era nefirească hotărîrea ei de a face lucrul de care se temea cel mai tare, adică să zboare la castel și să transmită petecul de hîrtie celei căreia îi era adresat.

Omulețul ăla caraghios era cauza tuturor necazurilor ei. Pană-Strălucitoare se hotărî să ocolească oamenii cîte zile o mai avea, dacă bineînțeles avea să fie destul de norocoasă încît să scape cu viață după noaptea aceasta. Le auzi pe Coadă-Scînteietoare, Aripă-de-Nea, Sămînță-de-In și Scaiete ciripind între ele, undeva deasupra ei, și se simți mai bine. Nu era întru totul singură: ele aveau s-o însoțească în zbor, oricîte primejdii ar avea de înfruntat.

Nu avea nici un rost să mai amîne lucrurile. Ce era de făcut trebuia făcut acum. Ciocul subțirel îi tremură și pieptul i se umplu de aer, în timp ce se umfla în pene.

— Sosesc ! ciripi ea.

Cu o răbufnire de energie zvîcni dintre tufișuri într-un vîrtej de pene și puf, aruncîndu-se în întuneric. Curînd în jurul ei se învolburară alte pene asemenea și, virînd brusc, Pană-Strălucitoare împreună cu însoțitoarele ei porniră spre castelul din depărtare.

Ormoc stătea în iatac, ghemuit lîngă lumina palidă a unei lumînări, și își frîngea mîinile îngrijorat de ceea ce ar putea să i se întîmple lui... și fetei, lui Bith. Numai ce se gîndea la ea și simțea cum îi tresare inima. În minte îi venea imaginea părului ei negru fluturînd în vînt și culoarea neobișnuită a ochilor ei minunați. Fata avea ceva care reușea să-i înmoaie sufletul într-un fel care nu se mai petrecuse de foarte multă vreme.

Ormoc își aminti o senzație asemănătoare avută la începutul tinereții lui, cînd era destul de fraged ca să mai aibă încă vise, înainte de a-și fi vîndut sufletul și speranțele unora ca Schlein și Stăpînului Întunericului. Exis-

fase o dată o fată, o ființă cu ochii limpezi și părul mătăsos precum înserarea, care îl iubise.

Un alt stăpîn al răului, unul al cărui nume oricum nu mai avea importanță, pentru că lumea nu a dus niciodată lipsă de astfel de indivizi, a făcut în așa fel că fata a murit, și Ormoc, prea tînăr, prea speriat și mult prea plin de conștiința vulnerabilității sale, nu reușise să facă nimic pentru a o salva. Nu și-a iertat asta niciodată. Într-un fel, ajutînd-o pe Bith își răscumpăra, într-o mică măsură, această durere ascunsă.

Lucrurile fuseseră foarte liniștite la castel, după întîmplările neașteptate petrecute dimineața. Buzele subțiri ale lui Ormoc se răsuciră în ceva asemănător unui zîmbet. De ce nu i-a fost dat lui să fie acolo, să-l vadă pe Schlein umilit! Chiar și numai gîndul îl înveselea și, pentru prima oară, ca și cum ar fi ghicit în globul său de cristal, Ormoc înțelese adevăratele rădăcini ale urii sale față de ticălosul de Schlein!

Tăcerea care învăluia locul nu era o tăcere pașnică, ci una încărcată de spaimă; toți locuitorii se ascundeau de valul de furie care cu siguranță avea să urmeze. Lui Ormoc i se poruncise să îl caute pe Murcroft, care avusese norocul să nu fie în preajmă în timpul scandalului, dar care acum nu era de găsit. Ormoc trebuia să-l aducă înapoi, prin orice mijloace.

Schlein îl avusese pe Tellarko în preajma sa mai tot timpul după peripeție, și vrăjitorul speriat se fîțîi de colo pînă colo, alergînd după bandaje și pomezi tămăduitoare. Chiar și cămăruța lui Ormoc fusese scotocită după toate ierburile cu efect calmant. Dar singurul articol indispensabil nu-l avea nici unul dintre ei și nu exista nici în proviziile castelului. Acolo unde ar fi trebuit să se afle plantele de leac nu găsiseră nimic altceva decît grămăjoare împrăștiate de murdărie de șobolan. Ceea ce era într-adevăr foarte straniu.

Lucru cunoscut, castelul nu ducea lipsă de șobolani, dar aceștia aveau de obicei bunul simț să-și facă simțită prezența cît mai puțin. De această dată însă părea că tocmai ei erau acela care furaseră ierburile, lăsîndu-și pe deasupra și semnătura! Asemenea idee părea însă prostească. Ormoc rîse pe înfundate la acest gînd. Semnătură

şobolanilor! Tellarko îşi exprimase crunt nemulţumirea. Ceea ce era desigur un semn de senilitate!

Plecă spre bucătărie, nădăjduind să găsească ceva de mîncare pentru Bith, dar bucătăria era zăvorîtă pe dinăuntru. Ascultă de după uşă cum se smiorcăiau bucătarul şi ajutoarele lui, fără îndoială plîngîndu-şi soarta.

Se îndreptă apoi spre apartamentul lui Schlein, să vadă dacă mai era ceva de recuperat, dar întreaga încăpere fusese mistuită de flăcări şi nu rămăsese nimic de valoare. Chiar şi acum mici limbi de foc mai pîlpîiau leneşe ici şi colo, şi mirosul greu de fum îi pătrunse în nări.

Se întoarse şi se pregăti să coboare scările, gîndindu-se că ar putea-o consola pe Bith măcar cu prezenţa sa, chiar dacă nu mai avea nimic altceva de oferit. Ormoc se opri însă din drum, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. În faţa lui se afla Schlein, care stătea rezemat de tocul uşii, cu Tellarko dîrdîind în spatele lui.

— Ei, da, bunul şi credinciosul meu slujitor Ormoc, spuse Schlein, scrutîndu-l pe ghicitor cu ochii strălucitori, înfierbîntaţi. Ai venit să mă consolezi, nu-i aşa?

— Nu, stăpîne, adică... vreau să spun, da, desigur, să-mi exprim părerea de rău pentru boala care v-a atins, spuse Ormoc, încercînd din răsputeri să-şi ascundă spaima, groaza care-l cuprinsese la apariţia Stăpînului.

Faţa lui Schlein era jupuită şi o zeamă apoasă se scurgea dintr-o mulţime de crăpături. Era ca şi cum carnea ar fi încercat să se topească de pe oase. Şi aproape că izbutise. Carnea era băşicată, purulentă, şi arăta umflată şi roşie. Cînd se va vindeca, dacă se va întîmpla acest lucru, va rămîne cu siguranţă o uriaşă cicatrice. Schlein va fi desfigurat pe viaţă. Nu că ar f fost el prea arătos înainte, dar Prealuminatul Stăpîn va fi la fel de hidos pe dinafară pe cît îi era sufletul înăuntru.

— Păreri de rău, ha? mormăi Schlein, lăsînd să-i scape un chicotit sec printre buzele arse. Sînt bune părerile de rău, Ormoc, dar frunzele de luminărică mi-ar fi fost mai de folos. Bănuiesc că nu ştii ce s-a întîmplat cu luminărica din castel, sau greşesc?

— Eu, Stăpîne ? (Fruntea lui Ormoc se încreți de surprindere.) De ce ar trebui să știu eu așa ceva, Preaiuminate Stăpîn ?

— Oh, nu știu, Ormoc. Se pare că în ultima vreme se petrec o mulțime de lucruri de neînțeles pe aici. Mă gîndeam că poate tu, cu globul tău de cristal, ai putea avea cîteva răspunsuri pentru mine. Sau care altul crezi că este motivul pentru care am un ghicitor în slujba mea ?

— Stăpîne ? spuse Ormoc, simțind nevoia să se dea un pas înapoi, deși știa că, dacă mai dorea să trăiască, nu trebuia să-și arate teama.

— Au început să dispară tot felul de lucruri, Ormoc, zise Schlein, apropiindu-se de ghicitorul înspăimîntat. Bucătarii mi-au spus că s-a furat cu regularitate mîncare și vin. Intendentul mi-a raportat că lipsesc din saloane perne, lenjerie și cuverturi. Chiar și iatacul meu a fost jefuit, iar pietricelele mele de chihlimbar nu sînt de găsit. Astăzi, o fată obișnuită a izbutit să distrugă această încăpere și să-mi vătămeze trupul. Iar acum aflu că frunzele de lumînărică, cel mai important ingredient pentru amestecul tămăduitor, lipsesc și ele, ceea ce mă scoate din minți. Mie nu-mi place durerea, Ormoc. *Eu* aduc durere ! A trecut multă vreme de cînd cineva a izbutit să mă facă să sufăr. Uitasem cum e să te doară. Acum mi-am amintit și nu-mi place deloc.

Uriașul se apropie și mai mult de ghicitorul său.

— Îmi oferi păreri de rău și cu toate acestea nu vezi nimic neobișnuit în ceea ce se petrece în acest castel... și încă nu știi nimic despre ce s-a întîmplat cu însoțitorii fetei ?

Tellarko stătea în spatele stăpînului său și arăta cu un deget acuzator spre Ormoc, încercînd să pară cît mai important.

— Dar tu, Ormoc ? răcni Schlein. Ce crezi tu despre durere ?

Ghicitorul deschise gura, care dintr-o dată devenise foarte uscată, pentru a vorbi, pentru a se apăra, cînd îl cuprinse cea mai strașnică durere pe care o simțise vreodată. Era ca și cum cineva l-ar fi înlănțuit din cap pînă-n picioare cu un fir de durere arzătoare. Nu mai putea îndura.

— Ah, voi da limba ta pisicilor, zise Schlein, zîmbind binevoitor, aproape cu mărinimie, către ghicitorul pe care-l chinuia.

Ormoc simţi înlănţuirea dureroasă slăbind şi apoi dispărînd, deşi parcă îi tot dădea tîrcoale.

— Ei bine, ghicitorule, ce ştii despre toate aceste întîmplări? întrebă Schlein, răstindu-se de această dată. Îmi vei spune tot ce ştii şi îmi vei da frunzele de lumânărică de care am nevoie.

Schlein înşfăcă pocalul rămas întreg pe masă şi îl zdrobi cu mîna în mici fărîme.

— Dacă faci cum îţi spun, s-ar putea să mă convingi să-ţi cruţ viaţa ta mizerabilă.

Ormoc deschise gura să vorbească, să-i reamintească lui Schlein tot ceea ce el, slujitorul credincios, făcuse pentru Prealuminatul său Stăpîn. Vroia să-l convingă că nu are nici o legătură cu dispariţia ierburilor. Vroia să-şi salveze viaţa, care părea că atîrnă de un fir de aţă... dar ceva parcă îl opri şi ghicitorul, sfidător, închise gura şi ochii şi clătină din cap.

— Ah, Ormoc, ce-i asta? Ai un ghimpe împotriva mea după toţi aceşti ani? Cred că-ţi vei da seama că e un lux pe care nu ţi-l poţi permite.

Încă o dată firele dureroase, arzînde, se încolăciră în jurul lui Ormoc şi începură să se strîngă, numai că de această dată erau mai multe decît înainte.

Îi trebuiră ghicitorului multe ceasuri pînă să moară. Dar hotărîrea de a nu-i spune nimic lui Schlein rămase de neclintit pînă la sfîrşit. Şi în ultimele ore dinaintea zorilor, durerea îl ridică, strămutîndu-l pe un val de simţire curată, nici bună, nici rea, doar un talaz neîntrerupt de simţire. Ormoc înţelese atunci, într-un colţişor al creierului său, că asta nu însemna nimic altceva decît că sărmanul lui trup chinuit nu mai putea îndura.

În timp ce era purtat de val, îndepărtîndu-se tot mai mult de blestemele gălăgiosului Schlein, o luminiţă plăcută începu să strălucească la capătul închipuirii sale. Se desprinse de rămăşiţele greoaie ale trupului pămîntean şi se abandonă simţirii minunate, care îl învălui, eliberîndu-l de chinuri şi durere. Pe măsură ce se apropia de lumină

întrezărea silueta subțire și grațioasă a unei femei, așteptînd la marginea unui nor strălucitor, făcîndu-i semne cu mîna, deschizîndu-și larg brațele — ca pentru o îmbrățișare.

Descoperi că se putea mișca și că trupul său era mai tînăr, mai zvelt și mai ușor decît fusese peste ani, și că se eliberase de răul care îl înconjurase atîta vreme. Alergă spre femeie, pentru că inima îi spunea că o cunoaște, și în timp ce lumina îl copleșea cu o caldă mîndrie și cu bucuria întoarcerii acasă, știu că ea era cea pe care o iubise cu atîta timp în urmă și că el era... și fusese dintotdeauna... iertat !

Bith se trezi pe pernele ei la miezul nopții ; noaptea părea într-un fel mai întunecată decît de obicei, și fata avu sentimentul unei profunde tristeți. Un vis urît, poate. Privi în jur cu atenție, dar nu părea să lipsească nimic. Sorbi ultima înghițitură de apă din pocalul de cristal, se culcă din nou și adormi.

CAPITOLUL 18

PE GAL îl treziră o fulgerare strălucitoare de lumină și un tunet răsunător. Era încă amețit după lupta din ajun și își dădea seama doar pe jumătate că ropote de ploaie se scurgeau prin acoperișul spart al clădirii. Ploaia rece era binevenită și mirosul proaspăt lua treptat locul duhorii de mortăciune care umpluse palatul. Deodată deschise larg ochii, uimit : siluete fantomatice apăruseră în clădire și licăreau în bezna umedă, între fulgerele luminoase.

Îl înghionti pe Hrafdi cu cotul. Regele adormit pufni, apoi scoase un strigăt cînd zări și el aparițiile fosforescente. Siluete luminoase și stranii de luptători, femei și copii zoreau preocupate să curețe rămășițele oribile ale bestiei din palatul dărăpănat.

— Skrisung-ii ! exclamă Hrafdi dezmeticindu-se. S-au întors !

Cal observă că bărbatul tremura de emoție. Dar spiritele nici nu-i băgară în seamă pe cei doi luptători rezemați de perete. Cum ploaia torențială continua să se scurgă în palat, nălucile foloseau apa cu spor în timp ce ștergeau, împingeau și culegeau, curățind locul de toate rămășițele bestiei. Munca se desfășură în mijlocul trăsnetelor și a bubuiturilor furtunii pînă cînd, într-un tîrziu, toate urmele bătăliei fură îndepărtate.

Nălucile se aliniară apoi pe două rînduri, începînd de la ușă, și formară un culoar viu prin care pătrunseră înăuntru un grup de războinici care aduceau coada retezată a monstrului. O purtară de-a lungul salonului pînă la peretele din spatele jilțului regal. Bătură în scînduri cîteva cuie și cu ajutorul unui lanț zdravăn ridicară prada la un loc de onoare. Trofeul celor din neamul Skrisung va rămîne atîrnat acolo, servind drept pildă tuturor celor care îl vor privi.

Hrafdi se ridică în picioare și aplaudă cu convingere, dar spiritele nu-și terminaseră încă treaba. Bărbații cei mai voinici se apucară să dreagă lemnăria doborîtă de corn, ridicînd cu ușurință grinzile groase și așezîndu-le grijulii la locul lor, în ploaia care nu mai contenea. Alții adunară bucățile de acoperiș sfărîmate și în scurt timp stropii ploii răpăiau pe acoperămîntul marelui palat, care era astfel refăcut.

Hrafdi privi cu lacrimi în ochi cum fiecare stafie defilă prin fața lui. Chipurile le erau liniștite și senine. Întristat, regele încercă să atingă siluetele strălucitoare, dar mîna îi trecu prin formele eterice în timp ce acestea se îndepărtau. Hrafdi îi arătă lui Cal prieteni, rubedenii și chiar pe Regele Grimni, îi salută pe fiecare dintre ei și le zîmbi, în timp ce parada continua. La urmă apăru silueta diafană a unei femei deosebit de frumoase, cu plete lungi, aurii. Se opri în fața lor și regele îngenunche, împreunîndu-și mîinile în dreptul buzelor, oftînd :

— Svadlina, dragostea mea... rămîi cu mine !

Năluca vorbi cu blîndețe, șoptind și întinzînd brațul catifelat spre mîinile soțului :

— Trebuie să plecăm acum, Hrafdi Grimnison, soț al meu. Să fii încredințat că te voi iubi întotdeauna. Ne va fi mai ușor de-acum înainte, pentru că ne știm răzbunați.

Se întoarse spre Cal, care privea neîncrezător.

— Aș fi vrut ca zeii să ni te trimită mai curînd, Caltus Talienson. Îți mulțumim.

O căldură liniștitoare învălui trupul băiatului în timp ce mîna lui trecea prin a ei.

— Hrafdi te va răsplăti !

Imaginea Svadlinei vorbi apoi din nou soțului ei.

— Mai există o speranță, totuși, în lumea ta, pentru neamul Skrisung, soț al meu. Vom merge departe și-i vom

chema înapoi pe cei care ne-au părăsit și au ales traiul printre alții. Toți cei din seminția Skrisung se vor întoarce în satul lor și își vor aduce cu ei nevestele, bărbații, copiii lor... Casa lor va fi aici, iar tu le vei fi rege!

Spunînd acestea se întoarse și traversă în tăcere salonul, făptura ei trecu prin masă și dispăru apoi prin perete, lăsînd marele palat Skrisung în întuneric. Ploaia se mai domoli, curînd se opri de tot, și Cal băgă de seamă o geană de lumină strecurîndu-se printre ferestruici. Atunci Hrafdi se învioră, se repezi la ușă și o deschise larg.

— Vino, Caltus, avem de pus la cale sărbătorirea victoriei!

Băiatul îl urmă, și se îndreptară amîndoi spre casa lui Hrafdi, în lumina palidă a zorilor. Norii de deasupra lor începuseră să se împrăștie și, înainte ca ei să fi ajuns la ușa scundă cerul se înseninase, o jumătate rămînînd acoperită de stele, pe cînd cealaltă se înroșea de lumina dimineții.

Hrafdi se opri și respiră adînc aerul proaspăt, răcoros.

— Pentru prima dată după mult timp duhoarea morții a dispărut din satul meu!

Regele trase afară un cărucior de sub un șopron părăginit de lîngă casă, îl împinse pînă la ușă, apoi îl pofti pe Cal înăuntru. Încărcară împreună căruciorul cu mai multe ulcioare cu băutură, cu cîteva lădițe de lemn și cîteva cufere. Cînd Cal îl întrebă despre conținutul acestora, Hrafdi zîmbi misterios și refuză să răspundă. Curînd terminară de încărcat și cei doi împinseră căruciorul astfel împovărat înapoi pe ulița părăsită, peste deal, pînă la palat. Regele găsi cîteva făclii, le aprinse și le atîrnă pe pereți, în timp ce Cal înșira cutiile și sipetele pe masă.

Hrafdi deschise apoi o lădiță și scoase la iveală două pocale din aur, pe care le umplu ochi cu licoarea uleioasă. Îi întinse unul dintre ele lui Cal.

— Să toastăm, Caltus Talienson, pentru nemaipomenita noastră izbîndă asupra bestiei din Skrisung.

Cal zîmbi, primind băutura.

— Pentru izbînda noastră... și pentru aducere aminte!

Ciocniră pocalele, privind amîndoi la coada monstrului, care atîrna pe perete deasupra lor. Băutura nu își pierduse nimic din tărie și ardea zdravăn gîtlejul, dar de

această dată Cal avea ceva de sărbătorit și o gustă cu plăcere. Avea alături o Sable Runică și curînd va porni să o elibereze pe Bith. Își putea permite să se bucure. Dădu pe gît paharul, înainte ca regele să apuce să-l termine pe al său.

După ce isprăviră încă două pinte[1] din lichidul arzător, Cal se aruncă într-un jilț, rîzînd în hohote. Regele umplu încă o dată pocalele, apoi deschise unul dintre cufere.

— E timpul să te răsplătesc pentru faptele tale!

— Nu, nu, Hrafdi, protestă Cal. Mulțumirea ta și pieirea monstrului îmi ajung ca răsplată!

Regele clătină cu gravitate din cap.

— Ai auzit cuvintele rostite de regina mea! Trebuie să fii răsplătit cum se cuvine!

Din cufăr apărură două brățări din aur. Regele le prinse în jurul încheieturii mîinii băiatului.

— Se potrivesc de minune! Se spune că acestea aduc multă putere celui care le poartă, atunci cînd cauza lui este dreaptă!

Cal mișcă brațul înainte și înapoi, cercetînd obiectele. Erau acoperite cu încrustații și, ca să vezi! își simțea brațele oarecum ciudat. Izbi năpraznic cu pumnul în masă și văzu cum ulcioarele, pocalele și cuferele tresăltară.

— Ce-ți spuneam eu? zîmbi încîntat regele.

După ce mai traseră o dușcă, Hrafdi îi întinse lui Cal o pungulță cu monezi din aur. Așa ceva nu se putea refuza. Mai băură un rînd și băiatul primi un minunat scut rotund ce părea făcut tot din aur, dar care era foarte ușor de mînuit.

— Eu... eu nu pot primi așa ceva. E prea mult!

— Gura! Asta e doar începutul, îl mustră regele.

Umpluse încă o dată paharele și acum răscolea tot mai adînc în cufăr. Darurile continuară să curgă toată dimineața, la fel și băutura. În tot acest timp făcură nenumărate excursii la impunătoarea latrină din spatele palatului. Avea douăsprezece despărțituri, cîte una pentru fiecare dintre bătrînii sfatului. Cal primi permisiunea să

[1] 1 pintă = 0,568 litri (n. tr.)

o folosească nici mai mult, nici mai puțin decît pe aceea a regelui.

Pe la amiază, nici unul dintre ei nu se mai putea ridica de pe scaun, iar discursurile lui Hrafdi deveniră din ce în ce mai greu de desluşit. Dar asta avea prea puţină importanţă, din moment ce orice spunea era nemaipomenit de caraghios, iar Cal şi Regele rîdeau amîndoi pînă cînd îi dureau fălcile. Pînă acum Hrafdi îl îngreunase pe Cal cu nenumărate inele şi pietre preţioase, bijuterii, coroane, saci cu aur, un colier, un coif din aur, scutul şi multe altele, încît băiatul se îndoia că ar fi putut să se ridice în picioare, chiar dacă ar fi fost treaz.

Sărbătorirea continuă tot restul zilei, pînă noaptea tîrziu. Deşi băutura nu încetă o clipă să curgă, Cal rămase conştient, iar bălmăjeala regelui continua să i se pară plină de haz. La miezul nopţii, opintindu-se, reuşiră să se ridice şi ciocniră un ultim pahar, pentru bestia a cărei coadă atîrna sinistră deasupra lor, luminată de ultima făclie. Lui Cal i se păru că totul se învîrte cu el, deşi nu era foarte sigur. Apoi Hrafdi căzu înapoi în jilţ şi începu să sforărie.

Cal căzu şi el grămadă, lăţindu-se într-un scaun, cu mîinile şi capul pe masă.

În dimineaţa următoare, după ce se trezi, Cal fu surprins şi uşurat să constate că se simţea bine şi proaspăt. Cu o seară înainte fusese încredinţat că va regreta toată băutura înghiţită. Regele stătea în faţa lui şi zîmbea.

— Locul ăsta este fermecat! Nu-i aşa că te simţi mai bine astăzi?

— Minunat, spuse Cal, întinzîndu-se cu voluptate. Dar acum, Hrafdi, trebuie să plec. Am zăbovit şi aşa prea mult aici, iar vieţile prietenilor mei sînt în primejdie.

— Atunci iată un ultim dar pe care ţi-l ofer înainte de a ne despărţi.

Regele se ridică şi traversă încăperea. Pe un perete, acolo unde îl agăţase spiritele, atîrna cornul Slrisungilor. Hrafdi îl luă cu pioşenie şi se întoarse cu el în braţe.

— Sună din el în luptă şi te va ajuta, aşa cum ne-a ajutat şi nouă!

— Oh, nu! Asta nu! încercă să-l convingă Cal. Este mult prea valoros.

Regele clătină din cap și cei doi se ciondăniră o vreme pînă să ajungă la o înțelegere. Cal acceptă brățările, cornul, coiful și scutul, pentru că acestea puteau fi de folos unui războinic. Refuză însă aurul, bijuteriile și nestematele. Cei din tribul Skrisung, argumentă el, vor reveni în curînd de departe și regele lor va avea nevoie de tezaur pentru a o lua de la început.

Porniră braț la braț prin sat; coiful lui Cal strălucea în lumina soarelui. In cele din urmă ajunseră la marginea pădurii și se opriră să-și ia rămas bun.

— Drum bun, Caltus Talienson, îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut. Dacă vreodată vei reveni în Northunderland și în regatul Skrisung, să știi că vei fi primit cu dragă inimă, căci numele tău va rămîne în amintirea noastră pentru totdeauna.

— Am să mă întorc și am să-mi aduc și prietenii!

— Și ei vor fi bineveniți, îl asigură Hrafdi cu un zîmbet cald.

Cal strînse mîna întinsă a regelui, apoi cei doi se îmbrățișară. Rămaseră tăcuți o vreme, privindu-se, apoi băiatul își luă ranița în spate, făcu stînga împrejur și intră în pădure.

Gunnar Greybeard se plimba furios încoace și încolo prin nisip, mormăind în barbă. Trecuseră două zile. Băiatul avusese mai mult timp decît i-ar fi trebuit ca să pună mîna pe sabie și să răpună monstrul. Dar unde o fi trolul? Vor lăsa oare Lennia și muierile ei o asemenea comoară să le scape din mînă?

— N-ar fi trebuit să-i las de capul lor! se tîngui piticul.

Dar meritase să revadă Glasvellir Hall, iar acolo unde plecaseră Cal și Hathor el oricum ar fi fost de prisos. Chiar atunci o voce strigă în semn de salut din înălțimea falezei. Privi în sus. Era Cal, purtînd un coif din aur. In același timp un grup de femei se ivi dintr-o crăpătură în stîncă, purtîndu-l în mijlocul lor pe Hathor, cam vlăguit. Ajunseră cu greu în locul în care le aștepta, amu-

zat, piticul, și dădură drumul poverii lor neputincioase la picioarele lui.

— Iată, Greybeard, trolul tău, spuse Lennia cu un zîmbet larg pe față. (Își frecă pîntecele dezgolit cu mîna și chicoti împreună cu celelalte.) Viitorul trolilor din Auseviget și Northunderland a fost asigurat. Dar tare mi-e teamă că ăsta nu vă va fi de prea mare ajutor cîteva zile.

Greybeard zîmbi, trăgîndu-se de barbă, în timp ce Hathor își ridică cu greutate capul și îl privi. Un rînjet mulțumit îi lumină fața lătăreață, apoi cîrlionții roșcovani se prăvăliră din nou în nisip.

— Ei, te cred, mamă adoptivă. Se pare că sînt pe cale să am noi rubedenii.

Tot ceea ce izbuti Cal să facă, ajutat și de brățările dătătoare de putere, și de forța lui Greybeard, atîta cîtă era, fu să-l rostogolească pe trol peste bord, pe puntea lui *Skidbladner*. Oricum, reușiseră în cele din urmă să-și atingă scopul și acum corabia se îndepărta ușor de țărm. Cal strecură o pătură sub capul lui Hathor, apoi scotoci în desagă după un anume lucru păstrat în mod deosebit pentru astfel de ocazii.

Cînd briza se înteți și vela vărgată în alb și roșu a lui *Skidbladner* se umflă în vînt, o flamură verde, împodobită cu un vultur care ținea un pește în ghiare, se înălță în vîrful catargului și flutură zgomotos.

Cal se lăsă pe spate și o privi cu mîndrie. Greybeard i se alătură, uitîndu-se la el întrebător.

— E steagul tatălui meu, spuse Cal cu blîndețe.

— Sînt sigur că acum ar fi fost mîndru de tine, răspunse piticul.

CAPITOLUL 19

PANA-STRĂLUCITOARE se înălţa cu greu în noaptea întunecată, cu ochii aţintiţi spre micul petec încă mai întunecat de pe pertele turnului castelului, care era destinaţia sa. Părea atît de îndepărtat, atît de înalt, o ţintă aproape imposibil de atins pentru o ființă atît de măruntă, dar ea promisese să îndeplinească această misiune şi era hotărîtă să o facă sau să moară încercînd. Ceea ce de altfel n-ar fi fost de mirare.

În jurul ei simţea zbaterea altor aripi, încordarea altor inimi, aceleaşi temeri împărtăşite de prietenele ei, Scaiete, Sămînţă-de-In, Coadă-Scînteietoare şi Aripă-de-Nea, cărora acum li se alăturaseră multe altele, adunate din tot ţinutul; îşi puseră la bătaie curajul, o dată cu prezenţa lor.

Firava solie înaripată se înălţa tot mai sus pe cerul nopţii ca cerneala, ajungînd în dreptul primului etaj al turnului; clădirea răsuna de hohotele de rîs ale orcilor şi ferestrele răspîndeau o lumină aurie deasupra şanţului cu apă dimprejur; urcară apoi mai sus de al doilea şi al treilea etaj, care erau întunecate, fără nici o dîră de lumină. Cu puţin înainte să ajungă la etajul al patrulea, Pană-Strălucitoare auzi — sau mai degrabă simţi — că se apropie primejdia, şi făcu un viraj spre stînga. Un curent de aer spintecă văzduhul chiar lîngă ea, şi o dădu

peste cap pe mesageră. De îndată ce își regăsi echilibrul se repezi înspăimîntată într-o parte, cu ciocul deschis și inimioara bătîndu-i atît de tare, încît aproape că se sperie că ar fi putut fi auzită. Aruncă o privire în sus și ticăitul inimii mai că se opri, pentru că acolo, suspendată deasupra ei, cu ghearele încîrligate, aripile întinse înapoi și ciocul necruțător larg deschis, se afla o bufniță uriașă, atît de mare că ar fi putut înghiți și luna!

Pană-Strălucitoare se abătu din drum fără să se mai gîndească și se izbi de zid, uluită și cît pe ce să se prăbușească în șanțul întunecat care se căsca dedesubt. Dacă ar fi căzut, asta ar fi însemnat sfîrșitul. Bufnița așteptă să o vadă apărînd din nou, dar Pană-Strălucitoare se agățase cu gheruțele în împletitura de iederă care acoperea ca un covor turnul, și se lupta să rămînă în viață.

Bufnița se roti prin preajmă vreme îndelungată, fără să poată descoperi unde se ascundea prada. Într-un tîrziu, vînătorul nopții se hotărî să nu-și mai piardă timpul pentru o biată vrăbiuță, care la urma urmei abia i-ar fi ajuns pe-o măsea, și se lăsă în picaj, apoi, fîlfîind grațios din aripi, se îndreptă spre pădure în căutarea unui vînat mai mare și mai sățios.

Încetul cu încetul lui Pană-Strălucitoare respirația îi redeveni normală și inima își încetini bătăile nebunești. Stînd agățată de iedera groasă, auzi ciripiturile îngrijorate ale suratelor ei ridicîndu-se din stratul des de frunze, care le adăpostise și pe ele de ucigașa pasăre de pradă.

— Pană-Strălucitoare, surioară! Trăiești? întreba Aripă-de-Nea.

— Sînt aici, răspunse ciripind Pană-Strălucitoare, n-am pățit nimic. Cine-i prezent? îndrăzni ea, temîndu-se ca nu cumva vreuna dintre ele să fi fost răpită de bufniță.

Urmă un apel zgomotos; fiecare păsărică încerca să se facă auzită, și aproape toate încercau în același timp. O umbră se ivi deodată la o fereastră din apropiere, curioasă să afle ce era cu larma asta, și păsărelele tăcură. Intrusul scutură din cap și dispăru înapoi în turn, iar păsărelele își reluară ciripeala.

— Sîntem toate, veni mult-doritul răspuns, și Pană-Strălucitoare simți cum încordarea îi dispare din trupușor.

Privi în întunericul nopţii căutînd vreun semn de pericol, ştiind că ar fi cel mai bine să acţioneze înainte ca bufniţa — sau o altă rudă de-a ei, la fel de primejdioasă — să se întoarcă. Nu avea totuşi curajul să renunţe la siguranţa oferită de iederă pentru capcanele nopţii. O mulţime de colţi şi ciocuri şi gheare o aşteptau în întuneric, dorind să-i spintece, să-i sfîşie trupul ei micuţ. Dar pergamentul legat de picior şi promisiunea pe care o făcuse îi aminteau că trebuie să-şi ia inima în dinţi şi să treacă la treabă.

Şi atunci, sfîşiată de frică şi nehotărîre, îi veni o idee. O idee minunată! Ridicînd căpşorul şi privind în sus, apucă o şuviţă de iederă cu ciocul şi descoperi un reazem de care să-şi sprijine trupul, apoi începu să se caţere în felul acesta prin frunzişul verde şi des.

— Veniţi! Veniţi! Urmaţi-mă! ciripi ea bucuroasă, ştiind că găsise mijlocul prin care ea şi însoţitoarele ei puteau ajunge în siguranţă la destinaţie. Calea aleasă nu era, în mod cert, prea păsărească, ba era chiar străină de obiceiurile lor, dar viaţa era mai importantă decît aparenţele; şi, pentru moment, era o soluţie. Curînd întreaga ceată de păsărele ţopăia, căţărîndu-se nevăzută pe peretele castelului lui Murcroft, la adăpostul unei adevărate păduri de lujere agăţătoare.

În acelaşi timp, pe la jumătatea turnului, Schlein se plimba furios de colo-colo în noul lui iatac, cuprins de o furie cruntă şi chinuit de o durere cum nu mai simţise de multă vreme. Era un simţămînt nesuferit, şi de aceea ar fi vrut să-l transmită cît mai multora, împotriva voinţei lor. Nu izbutise cu Ormoc, care cedase prea repede. Venise vremea să negocieze, iar cu mizerabila de Elizebith, fiica lui Morea, dar de această dată trebuia să fie mult mai prevăzător.

Schlein se plimba în întuneric pentru că lumina îi vătăma ochii ieşiţi din orbite, care şi aşa îl usturau cumplit. Oricum, nici n-ar fi avut nevoie de lumină ca să-şi rumege planurile mîrşave, aşa că măsura în lung şi în lat pardoseala de piatră, depănînd gînduri.

Bărbatul voinic înjură cu voce tare, încleştînd pumnii în beznă, furios. Ormoc îi scăpase şi se refugiase pe

tărîmul umbrelor, acolo unde el nu mai avea nici o putere. Izbutise să treacă în lumea cealaltă fără să dezvăluie nimic din contribuţia lui la revolta fetei... dacă avusese, într-adevăr, vreo legătură cu asta. Schlein nici măcar nu era convins de acest lucru. Dar ceea ce ştia cu siguranţă era că îl ucisese de pomană pe unul dintre cei mai valoroşi slujitori al lui, pierzînd astfel singurul ghicitor pe care îl avea la îndemînă. Şi pierzînd astfel şi ultima nădejde să dea de urma prietenilor dispăruţi ai lui Bith şi să afle ce pun la cale ; sau să-l găsească pe Murcroft, a cărui absenţă începuse să-l îngrijoreze.

Tellarko era plecat în afara castelului, în căutarea frunzelor de luminărică, singurul ingredient care i-ar fi fost de ajutor în prepararea unui amestec vindecător. Dar nici chiar farmecele nu-l puteau scăpa de cicatrice, care vor rămîne să-i amintească toată viaţa de umilinţa suferită. Schlein fusese foarte mîndru de felul în care arăta; avea propriile lui păreri despre frumuseţe şi acum se simţea desfigurat.

Continua să se plimbe neobosit înainte şi înapoi, întrebîndu-se cum ar putea să o silească pe frumoasa cu părul negru să-i dezvăluie pe unde se află prietenii ei şi ce ar trebui să facă pentru a o convinge să-i cedeze. Era destul de ciudat, dar parcă după incidentul din turn tînjea şi mai mult după ea. O parte din el îi admira curajul, chiar dacă fusese nevoit să plătească un preţ foarte mare pentru asta. Se opri o clipă, zîmbind în sine. Ce nevastă ar putea fi ! Cu ea alături ar fi în stare să-l înfrunte chiar şi pe Stăpînul Întunericului.

Un foşnet venit de dincolo de fereastră îl făcu să ciulească urechile, întrebîndu-se ce-ar putea fi. O bufniţă se îndrepta fîlfîind din aripi spre pădurea îndepărtată. Silueta ei se contura în lumina lunii, dar nu era nimic altceva de văzut. Un freamăt uşor trecu prin iederă şi se gîndi că nu poate fi decît vîntul, dar chiar şi vîntul se liniştise. Se auziră un fel de scîrţîieli şi de ciripituri din iedera deasă şi Schlein se retrase înăuntru, ridicînd din umeri. Şobolani, gîndi el, prea mulţi şobolani afurisiţi în castelul ăsta, şi afară, şi înăuntru. Ar trebui ca Murcroft să ia ceva măsuri în privinţa lor, cînd se va întoarce. Nu se mai gîndi la zgomotele de afară şi reluă plimbarea.

Mustață-Tuciurie se lămuri repede că misiunea încredințată nu era una ușoară. Spre deosebire de verii lor de la țară, șobolanii de la castel nu prea erau interesați să-i ajute pe oamenii întemnițați și nici nu vroiau să aibă de-a face cu orcii. Schlein era și el om, Murcroft la fel, și cei doi nu făcuseră nimic să fie iubiți de șobolani. Ba, de multe ori, cînd șobolanii se amestecaseră cu oamenii sau cu orcii, se aleseseră doar cu durerea și cu moartea. Șobolanii, desigur !

În zadar se strădui Mustață-Tuciurie să-și convingă verii că nu toți oamenii sînt la fel. Îl ascultară numai și numai pentru că făcea parte din familie. În cele din urmă, un șobolan voinic, pe nume Cel-Care-Urcă-Zidurile, dar cunoscut între prieteni drept Cățărătorul, căpetenia șobolanilor din castel, se plictisi de insistența lui Mustață-Tuciurie și interveni :

— Ascultă, poate că tu chiar crezi palavrele pe care ni le îndrugi, da' să știi că nu-i cunoști pe ăștia mari !. Nu poți să ai încredere-n ei. Toți sînt niște mincinoși. Spun o vorbă și fac altceva. Fiecare nu caută decît prilejul de a-i veni de hac altuia, ca să-i înhațe bucățica pentru el. Nu-s nici pe departe la fel de onorabili ca noi, șobolanii. Să nu te-ncrezi în ei, ascultă-mă pe mine !

— Prietenii mei sînt altfel, zău ! spuse Mustață-Tuciurie, devenind tot mai nervos din cauză că strădania lui părea fără folos. Nu vor nimic pentru ei, încearcă numai s-o elibereze pe fata aia de sus, din turn. Și mi-au dat cuvîntul lor că dacă-i ajutăm, nouă, șobolanilor, ne va merge mai bine !

— Ha ! Și cum vor să facă ? rîse batjocoritor Cățărătorul.

Deși n-ar fi vrut, era totuși curios.

— Au zis că toți orcii vor dispare de-aici. La fel și ticăloșii ăia cu șoimul. Și-au mai spus că vor face tot ce pot pentru ca traiul nostru aici să devină mai ușor. Și-au dat cuvîntul.

— Puah, cuvîntul unui om nu valorează nimic, zise Cățărătorul, tușind și apoi scuipînd în lături ca să dea vorbelor mai multă greutate.

— Unul dintre ei este elf ! nu renunță Mustață-Tuciurie.

— Tot un drac! Da' ce vor să facem noi?

— O treabă nostimă, răspunse provincialul șobolan de la Peștera-din-Valea-Umbrei. Tre' să-i păcălim și să-i amețim pe orci și să-i facem să se caftească între ei. Tre' să roadem niște uși de lemn, să dăm o raită pe la bucătărie și prin cămări, să furăm haleala și să facem murdărie; cam așa ceva...

— Hmm, asta ar fi vesel... dar noi, șobolanii, facem asta demult.

— Nu așa! De data asta tre' să fie făcută cît se poate de serios.

Cel-Care-Urcă-Zidul își aranjă cîteva clipe mustața, gînditor.

— În regulă, mormăi el, după ce cîntări vorbele lui Mustață-Tuciurie. Să păcălești orcii nu-i mare scofală, toți sînt niște prostănaci. Nici să rozi lemn nu-i prea greu; iar să mănînci pe săturate, ce să mai vorbim, e de-a dreptul plăcut. Așa că poți conta pe mine, Tuciuriule, da' ceilalți vor hotărî fiecare pentru el.

Restul de patru sute șapte zeci de șobolani îl așteptaseră pe Cățărător să ia o hotărîre, pentru că, în ciuda vorbelor lui, nici unul dintre ei n-ar fi îndrăznit să i se împotrivească. Acum doar adăugară chițăielile lor de aprobare celor ale șefului.

— Grozav! țipă ascuțit Mustață-Tuciurie, agitîndu-și încîntat codița, de bucurie că și ceilalți, impresionați de inițiativa lui de a înfuleca singur toată rezerva de frunze de luminărică, se hotărîseră să-i dea o mînă de ajutor. Iată ce avem de făcut!

Căpeteniile tuturor cetelor de șobolani ieșiră în față și formară un comitet de acțiune. Stînd la loc de cinste în mijlocul lor, șobolanul de la Grota-din-Valea-Umbrei le expuse planul lui Endril.

Nefiind în stare să doarmă, Bith ședea în cămăruța ei și privea în întuneric simțind în adîncul sufletului ei că se petrecuse ceva foarte, foarte rău. Nu un vis urît o trezise din somn mai devreme, ci altceva, mult mai grav. Raza de speranță care îi dăduse curaj de cînd fusese întemnițată se stinsese și își simțea inima împovărată și mohorîtă.

Oftă adînc și își sprijini capul în mîini, gîndindu-se pe unde ar putea fi prietenii ei și dorindu-și din suflet să fie iar împreună. Nu se putea împiedica să se întrebe dacă îi va mai vedea vreodată. Niciodată nu se simțise atît de neajutorată, atît de uitată, atît de singură. Ar fi fost bucuroasă să-l revadă pînă și pe Vili.

Din partea lui Schlein nu mai primise nici un semn. Mutra lui nesuferită nu se mai arătase în deschizătura ușii. Nici măcar nu mai primise rația zilnică de pîine și apă. Dar lucrul cel mai greu de suportat era absența prietenului ei necunoscut. Ar fi trebuit să apară pînă acum. Se rugase să nu fi pățit ceva, pentru că lipsa lui i se părea rău-prevestitoare.

Bith nu tînjea după mîncare sau băutură. Mai avea încă o provizie îndestulătoare de vin, o roată de cașcaval și o halcă de șuncă afumată, dar fata nu simțea nici sete, nici foame, așa cum sta și se gîndea îngrijorată la cei dragi.

În timp ce întunericul nopții lăsa loc luminii palide a zorilor, Bith tresări auzind cheia rotindu-se în broască. Pentru o clipă îndrăzni să creadă că prietenul ei anonim se întorsese să o elibereze. Sări în picioare și se repezi în fața ușii, frîngîndu-și mîinile în timp ce inima îi bătea năvalnic în piept. Dar spaima și dezamăgirea luară locul speranței, cînd colo în deschizătura îngustă apăru chipul amenințător al lui Schlein.

Bith crezu că se sufocă atunci cînd lumina cenușie a dimineții îi dezvălui vătămările a căror autoare era ea. Fața lui Schlein, precum și partea de sus a trupului, era o masă supurîndă de carne umedă, acoperită de bășici. Trăsăturile îi erau acoperite și ele de răni sîngerînde din care se scurgea puroi, iar nasul, ochii și gura nu mai erau decît niște caverne negre, asemeni sufletului său întunecat. Ochii îi ardeau, cuprinși de febră, și atunci cînd pătrunse în încăpere fu precedat de un miros de carne arsă. În spatele lui stăteau la pîndă doi gardieni mătăhăloși, care blocară ușa. Schlein își aținti privirea asupra fetei înspăimîntate și nu scoase nici un cuvînt.

Bith era încremenită de groază ; văzuse urmările faptelor sale și se gîndea ce răzbunare aprigă ar putea s-o aștepte. Toată bruma ei de curaj se spulberă. Copleșită

de spaimă, uită cu desăvîrşire de pietricelele de chihlimbar ; le avea în buzunar, şi nu-i puteau fi de nici un ajutor, pentru că aveau nevoie de căldura atingerii umane ca să-şi elibereze puterile magice.

Tăcerea lui Schlein era mai înfricoşătoare decît vorbele pe care le-ar fi putut spune. Înaintă în cameră fără să-şi dezlipească ochii de la Bith, care se dădu înapoi, cîte doi paşi pentru fiecare pas făcut de el. Doar cînd ajunse în mijlocul încăperii şi fata se rezemă de peretele îndepărtat, Schlein aruncă o privire în jur. Ochii lui vătămaţi zăriră toate obiectele de lux ascunse în micul alcov. Clătină uşor din cap, ca şi cum i s-ar fi adeverit un gînd ascuns, şi se întoarse spre gărzile de la uşă.

— Scoateţi gunoaiele astea de-aici, porunci el, arătînd spre comorile lui Bith.

Cei doi bărbaţi se apropiară cu un sac mare de pînză în care înghesuiră toată prada adusă de Ormoc. Apoi, legîndu-l cu grijă la gură, îl înşfăcară amîndoi şi părăsiră în grabă camera.

Bith se ghemui sub ferestruică, atît de departe de Schlein cît îi permitea cămăruţa. Uşa era acum nepăzită, dar fata nici nu se putea gîndi la evadare, pentru că prezenţa lui Schlein umpluse locul cu efluviile forţei întunericului şi o văduvise de puţina putere pe care reuşise s-o redobîndească. Acum era convinsă că prietenul ei pierise de mîinile lui Schlein, pentru că bărbatul părea foarte sigur de ceea ce avea să găsească aici. Cît despre ea, dacă mai rămînea în viaţă, avea să-i fie tare greu singură...

Schlein o privi sălbatic, dar căutătura lui nu era cea a unui om mînios, ci mai degrabă a unui stăpîn.

— Mîine, şopti el, mîine vei fi mireasa mea.

O lăsă să se gîndească la acest lucru oribil ; se întoarse şi ieşi, închizînd şi încuind uşa în urma lui.

Nici un acces de furie, nici o dezlănţuire sîngeroasă, nici o ameninţare sau o uşă trîntită, şi cu toate acestea Bith era mai îngrozită ca oricînd. Trebuie că se întîmplase ceva. Ceva într-adevăr teribil. Poate că Schlein pusese mîna pe prietenii săi şi-i omorîse. Oare el şi Murcroft reuşiseră să aducă Negura în aceste ţinuturi şi îndepăr-

lăsera tot ceea ce era bun și drept din lumea aceasta? Murise oare toată speranța și ea va fi nevoită acum să devină mireasa acestui tîlhar respingător, să-și vadă puterile sporindu-le pe cele ale acestui geniu al răului?

Copleșită de aceste gînduri negre, Bith se prăbuși sub fereastră în ceea ce mai rămăsese din grămăjoara ei de paie și începu să plîngă, întrebîndu-se cum ar putea să se omoare, pentru că oricît de îngrozitor ar fi fost acest gînd, să devină mireasa lui Schlein i se părea mai rău decît moartea.

Suspinele ei umplură cămăruța, fără a acoperi însă freamătul voios și insistent care se auzea de afară prin ferestruică. Piuituri și ciripituri se luau la întrecere cu vaietele lui Bith, și într-un colț al minții ei înregistră că se lumina de ziuă. Dar parcă niciodată păsărelele nu îndrăzniseră să se apropie așa de castel, și acest eveniment îi atrase atenția.

Ridicînd capul, Bith întoarse fața înlăcrimată spre fereastră și văzu conturată în lumina cenușie a zorilor o păsărică, aproape neînsemnată prin aspectul ei comun. Era obișnuită prin penajul ei cafeniu, posomorît. Era obișnuită în toate privințele, cu excepția faptului că păsărica își înclinase capul spre ea, privind-o cu obrăznicie. Ciripea zgomotos și își agita unul din piciorușe, de care era legat un sul subțire de pergament.

Simțind că speranța încolțește din nou, Bith se apropie cu o mînă tremurătoare, iar păsărica se înfoie și sări îndrăzneață pe degetul ei.

În timp ce o aducea mai aproape, Bith văzu luminițele din ochii ei și-i simți bătăile speriate ale inimii, la fel cum le simțise mai devreme chiar pe ale ei.

— Să nu-ți fie frică, micuțo, șopti ea, mîngîind puful vrăbiuței cu un deget. N-am să-ți fac nici un rău.

Păsărica se liniști pe dată, ca și cum i-ar fi înțeles vorbele. Cu multă grijă, fata desprinse firul de mătase care ținea pergamentul și îl eliberă.

Vrăbiuța începu să-și scuture bucuroasă piciorușul, acum ușurată de povară; își semeți capul și o privi cu atenție pe fată.

Cu mica ființă încă în palmă, Bith desfășură sulul de hîrtie între două degete și citi următoarele :

„Nu-ți pierde speranța, sîntem alături de tine
și ne vom întoarce curînd".

Mesajul era semnat chiar de mîna lui Cal. Speranța și fericirea îi inundară sufletul, împrăștiind spaimele așa cum soarele alungă umbrele.

— Oh, vrăbiuțo, ce bucurie mi-ai adus, tocmai acum cînd eram disperată, șopti ea cu ochii umeziți din nou de lacrimi. Cu siguranță m-ai salvat de la o moarte îngrozitoare și prostească. Acum știu că prietenii mei sînt pe aproape și voi avea curajul să mă împotrivesc chiar și Stăpînului Întunericului.

Apropie păsărica de fața ei.

— Draga mea, nu am cuvinte să-ți mulțumesc, dar dacă aștepți puțin, îți voi da un răspuns pentru cel care a trimis acest mesaj și poate că el va găsi pentru tine o răsplată pe măsură.

Bith se întoarse, căutînd ceva cu care să poată scrie răspunsul, cînd simți că apăsarea micilor gheare pe degetul ei dispare. Auzi fîlfîitul aripilor și privi peste umăr, la timp pentru a zări cum mica zburătoare dispare pe fereastră.

— Așteaptă, întoarce-te, strigă Bith, gîndindu-se că poate pasărea n-a priceput.

Își încleștă mîinile pe zăbrelele ferestruicii și mai apucă să vadă cum micul stol de vrăbiuțe se îndepărta în lumina zorilor, zburînd ca niște săgeți spre cîmpiile din depărtare. Fata înțelese atunci că nu exista nici o speranță ca ele să se mai întoarcă.

— Fie ca zeii să vă aibă în pază întotdeauna, spuse Bith în urma siluetelor zburătoare, și spera într-adevăr că așa va fi.

Nu existase însă nici o neînțelegere. Pană-Strălucitoare pricepuse prea bine cuvintele lui Bith și plecase tocmai din cauza lor, nedorindu-și să mai cadă în capcana altei misiuni primejdioase. Singura dorință a păsării era să se întoarcă în siguranță în lumea ei, pe care era hotărîtă să n-o mai părăsească niciodată.

În timp ce mesagera înaripată se îndepărta în aerul răcoros al dimineții, înconjurată de prietenele ei credincioase și inimoase, cuvintele lui Bith fură purtate de vînt și o ajunseră din urmă, învăluind-o într-o căldură stranie. Bith nu avea cum să știe, dar puterile ei magice funcționau totuși dincolo de hotarele temniței, și urarea ei le atinse pe Pană-Strălucitoare și pe prietenele acesteia.

Vrăbiuțelor avea să le fie sortită o viață lungă și fabuloasă și aveau să ajungă un adevărat mit pentru semința lor. Nu mai aveau de ce să se teamă de șoim sau de bufniță sau de alte primejdii, cîtă vreme mai trăiau și urmau să dobîndească ranguri înalte printre cei din neamul lor. Mai mult, întotdeauna cînd un grup de păsărele adunate pe creanga unui copac, la apus de soare, se vor apuca să povestească istorii vechi și noi, isprava lui Pană-Strălucitoare și a stolului ei miraculos va fi întotdeauna prima în ciripiturile lor. Ba chiar istoria avea să cîștige o asemenea amploare, încît, cu trecerea anilor urma să ajungă la niște proporții epice la care nimeni din seminția lor n-ar fi putut visa. Le era dat să devină legendă.

CAPITOLUL 20

DIMINEAȚA venise la castel înainte să se fi terminat ciudata întrunire și înainte ca toți șobolanii să fie instruiți asupra misiunilor lor și asupra traseelor pe care le aveau de străbătut. Cățărătorul și Mustață-Tuciurie hotărâseră să aleagă pentru înfăptuirea planului cea mai bună parte din zi.

Hoardele cu blană se infiltrară în beciurile de dedesubt prin tunelurile, galeriile și crăpăturile castelului. Odată ajunși acolo, șobolanii o zbughiră printre zăbrelele de la ferestruicile temnițelor, tîrîndu-se peste trupurile nepăsătoare ale locuitorilor lor, ferindu-se cu ușurință de loviturile lipsite de putere și suportînd bravi înjurăturile cu care erau întîmpinați.

Dinții ascuțiți începură să roadă lemnul în care se țineau balamalele ușilor. Încetul cu încetul prizonierii pricepură că era pe cale să se întîmple ceva neobișnuit, ceva de-a dreptul bizar. În loc să blesteme șobolanii, după cum le era obiceiul, pentru că adesea trebuiau să se bată cu ei pentru puțina hrană pe care o primeau, începură să-i încurajeze pe dușmanii de altădată și chiar să le ofere firimituri de mîncare din ceea ce puseseră deoparte, în ciuda vremurilor grele.

Orcii apărură în beciuri cu ciuberele de fiertură zilnică și o distribuiră, sau mai bine zis o vărsară prin deschizăturile înguste ; rația fu imediat împărțită între prizo-

nieri și șobolani în mod egal. O pauză binevenită pentru șobolani, ale căror gîtlejuri se cam uscaseră și se umpluseră de gustul nesuferit de lemn putred.

Cățărătorul și Mustață-Tuciurie își dădură întîlnire în celula lui Endril și Purkins, apucîndu-se și ei să roadă temeinic lemnul în care erau prinse balamalele. Șobolanii munciră toată dimineața și toată după-amiaza, avînd grijă ca strădania lor să nu fie simțită de orci, care chiar dacă nu străluceau de istețime, ar fi observat fără îndoială că toate ușile stăteau să se desprindă din țîțîni.

Pentru paznicii orci, dimineața trecea greu. În afară de cei cîțiva care aveau obligația să hrănească prizonierii, ceilalți profitau de prilej să se odihnească după excesele din timpul nopții anterioare. Trupurile lor dolofane se răsuceau în culcușurile mizerabile și sforăiau, visînd visurile lor orcești, și doar bucătarul împreună cu două ajutoare și o pereche de temniceri rămaseră de veghe în fața unui atît de puțin probabil atac asupra închisorii subterane.

Doi dintre cei mai agili și mai iuți șobolani se oferiseră voluntari pentru treaba cea mai primejdioasă. Cei doi pătrunseră în cămăruța lui Bebo și localizară patul orcului. Se strecurară în buzunarele lui pline de resturi, cotrobăindu-le unul după altul pînă ce găsiseră ce căutau: setul lui personal de arșice. Apoi, cu cîteva mușcături îndemînatice, răzuiră puțin aici, corectară puțin dincolo și obținură rezultatul dorit.

Unul după altul, fiecare dintre paznicii orci fu buzunărit la fel de pungașii de șobolani — pînă cînd toate seturile de oase ajunseră să fie măsluite cu grijă. Rezultatul era că, în orice fel ar fi fost rostogolite arșicele, mereu ghinionistul Bebo de altă dată avea să cîștige întotdeauna, în timp ce camarazii săi orci aveau să piardă.

Fără să bănuiască nimic din ce se petrecea în temnița subterană, Schlein continua să se agite de colo-colo în iatacul său, blestemînd încetineala lui Tellarko și ocărîndu-l pe răposatul ghicitor Ormoc. Acum îi părea rău că nu-i prelungise destul trădătorului agonia și că nu-l supusese mai multor chinuri. Moartea era o pedeapsă mult prea ușoară pentru o asemenea perfidie. Schlein se mulțumea

acum să-şi închipuie ce i-ar putea face lui Tellarko, dacă netrebnicul nu se întorcea într-o oră cu iarba trebuincioasă pentru farmecele vindecătoare.

După o vreme se opri în fața oglinzii și își privi încruntat chipul. Ceva mai devreme plănuise să nu se însoare pînă nu se însănătoșea. Dar se răzgîndise, pentru motive numai de el știute, hotărînd că evenimentul hotărîtor se va petrece chiar azi. Elizebith de Morea va fi a lui, vrea sau nu. I-ar fi plăcut să o îmblînzească, dacă ea avea să reziste acestei încercări. Chicoti, închipuindu-și fata în lanțuri lîngă el.

Gîndurile i se întoarseră la Tellarko și înșfăcă o clepsidră de pe poliță. A treia parte din răgazul acordat magicianului se terminase! Schlein răsturnă clepsidra și se așeză în jilț, așteptînd ca ora să se încheie.

Bith era sfîșiată între bucurie și suferință. Ținea la piept micuțul răvaș cu cele cîteva cuvinte, pe care acum le știa pe de rost. Cal și ceilalți vor veni după ea! Nu o uitaseră! Dar cum, cum ar putea ei să o salveze? Erau doar trei — poate patru, dacă piticul ăla plicticos mai era cu ei. Și trebuiau să lupte împotriva puterilor malefice ale lui Schlein și a ticăloșiei lui Murcroft. Înfruntarea i se părea inegală.

Chiar dacă nu se potrivea cu hotărîrea ei de odinioară, fata începuse să spere că și Vili ar putea interveni în vreun fel în favoarea ei. Poate că zeul îi îndrumase pe prietenii ei să pună mîna pe Sabia aceea Runică atît de lăudată de pitic. Aveau nevoie de puteri magice — sau de o oaste întreagă — ca să poată pătrunde într-un loc ca acesta. Dacă nu veneau curînd s-o elibereze, atunci avea să fie nevoită să se mărite cu Schlein!

Oh, ce să fac, ce să fac!

Începu să pășească înainte și înapoi între pereții temniței din turn, cu mîinile la spate, fără putința de a se gîndi la altceva.

În timp ce Bith se plimba încolo și încoace, o formă cenușie subțiratecă se strecură înăuntru pe fereastră, urmată de a doua și apoi de a treia, una cafenie, cealaltă tărcată la culoare. Traversară cu iuțeală încăperea, rămînînd în umbră, pînă ajunseră la ușă. Doi dintre ei în-

cepură să zgîrie cu ghearele mortarul care ţinea blocurile de piatră de care era fixată balamaua de jos. Cel de-al treilea se căţără pe zid pînă la balamaua cea mai de sus, apucîndu-se şi el de treabă; săpa atît de furios încît ai fi crezut că viaţa lui depinde de asta.

Intr-un tîrziu zgomotele produse de munca lor ajunseră la urechile lui Bith, în ciuda stării ei tulburie. Întorcîndu-se spre uşă, fata ridică din sprîncene, nevenindu-i să creadă ce vedea.

Un ţipăt ascuţit îi scăpă de pe buze cînd pricepu că uşa părea să forfotească de şobolani. *Şobolani!* Era prea mult! Răpire, întemniţare, ochii diabolici ai lui Schlein privind-o prin deschizătura uşii, moartea prietenului misterios, pierderea puterilor magice, ameninţarea căsătoriei, şi-acum şobolani! Dezgustător, oribil, şobolani-aducători-de-boli! Ţipetele ei umplură cămăruţa, răsunînd pînă pe coridorul unde se aflau cei patru orci care mai de curînd îi supravegheau uşa cu străşnicie.

În zadar se străduiră şobolanii să o potolească pe Elizebith, în zadar se adunară ciorchine în jurul ei, cerîndu-i să le acorde puţină atenţie, în zadar încercară să-i explice cine i-a trimis. Doar Mustaţă Tuciurie se putea face înţeles de către oameni, şi el nu era acolo...

Bith îşi astupase hotărîtă urechile şi ţipa din ce în ce mai tare, gîndindu-se că a înnebunit sau că nu e departe de aşa ceva. Invadată de şobolani! atacată de şobolani!

Nu putea fi decît una dintre răutăţile lui Schlein. Dar de unde aflase el că avea o frică de moarte de şobolani? Era lovitura de graţie. Cu mîinile încă lipite peste urechi, cu ochii închişi pentru a evita imaginea cozilor de şobolani şfichiuind aerul, Bith se prăbuşi la pămînt şi leşină fără nici o urmă de eroism, tocmai cînd gardienii orci desfăceau lanţurile care ţineau uşa de fier închisă şi trăgeau zăvorul.

Şobolanii nu mai aşteptară ca uşa să fie descuiată şi deschisă. Avuseseră o experienţă bogată cu orcii şi cunoşteau prea bine cuţitele şi arbaletele lor aducătoare de moarte. Mulţi prieteni şi rude pieriseră de mîna orcilor, şi nu aveau de gînd să îngroaşe numărul acestora. Renunţară la strădaniile de a se face înţeleşi de Bith, care ori-

cum zăcea fără cunoştinţă, şi se refugiară pe unde veniseră. Ieşiră pe fereastră, apoi coborîră pe iederă, chiar în clipa în care orcii deschideau larg uşa.

— E bine? întrebă cel mai dolofan dintre orci, în timp ce altul se apleca peste fata căzută.

— Îhî! Rezbiră! veni răspunsul.

— O fi lofit-o freo criză, cefa! Hai s-o sbuchim d-aici, camera asta mă-nfioară! zise al treilea.

Orcii ieşiră în grabă, iar uşa fu din nou legată cu lanţuri şi zăvorîtă.

Tellarko iuţi pasul de-a lungul drumeagului prăfuit, atît cît îi permitea durerea chinuitoare de picioare. Blestema trolul care îi furase calul; înjură negustorii şi gospodinele care îi întorseseră spatele, refuzînd să-i dea frunzele de luminărică de care avea atîta nevoie. Nimeni nu ar fi îndrăznit să-i refuze pe Schlein sau pe Murcroft, dar pe el... pe el îl refuzaseră, privindu-l cu ură şi întorcîndu-i spatele, ca şi cum el ar fi fost vinovat de toate relele trecute şi viitoare care veneau de la castel şi de la cei care sălăşluiau acolo.

Dacă ar fi luat nişte soldaţi cu el... dar furia lui Schlein îl zăpăcise şi plecase în căutare neînsoţit. Oamenii îi trînteau uşile în nas, unii după alţii. Şi apoi, parcă vrînd să pună capac la toate, careva din ultimul sat îl lăsase şi fără cal, apoi toate uşile şi ferestrele fură zăvorîte, în ciuda lui.

Tellarko privi înapoi spre castel, ştiind ce-l aşteaptă dacă ar ajunge cu mîna goală. De fapt se hotărîse nici să nu se mai întoarcă. Dar chiar atunci, spre uimirea lui, ca şi cum s-ar fi petrecut un miracol, în faţa ochilor îi apăru un fir de luminărică, răsărit stingher la marginea drumului. Avea frunzele cărnoase şi acoperite cu puf, iar din lujerul înalt şi semeţ florile inconfundabile păreau a nu dori decît să-i atragă privirea asupra lor.

Petalele bogate aveau o culoare rozalie, deşi Tellarko ar fi jurat că trebuiau să fie galben-aurii. Erau acoperite de un roi de albine care forfoteau printre flori şi care începură să bîzîie furioase în jurul capului magicianului, în timp ce el cerceta planta. Încercă să-şi aducă aminte descrierea din manualele studiate cu atît de mult

timp în urmă, și se întrebă chiar dacă nu ar putea fi o altă specie de lumînărică, despre care nu aflase încă.

Era ceva anume, ceva de mult uitat și de care încerca să-și amintească. Ceva anume legat chiar de florile astea rozalii... Dar alungă acest gînd, poate și pentru că arta vindecării nu fusese niciodată partea lui cea mai tare, cum de altfel nici iscusința lui nu era atît de strălucită, căci partea cea mai mare din măiestria lui în ale magiei depindea de înșelăciune și iuțeala mîinii. Dar desigur, nimeni nu se putea pricepe la toate... Roz sau galbenă, nu avea prea multă importanță, nu ? Lumînărica era lumînărică.

Fără să mai piardă timpul cugetînd la culorile florilor, în timp ce cu siguranță Schlein număra grăunțele de nisip și plănuia tot felul de chinuri la care să-l supună, Tellarko împrăștie roiul de insecte și smulse în grabă o duzină din frunzele pufoase, le îndesă în buzunar, apoi porni în fugă spre castel, urmărit de un roi de albine furioase.

În timp ce iuțea pasul pe drumeag, Tellarko observă că un număr mare de șobolani se strecurau pe cîmpuri, scurgîndu-se de-a lungul șanțurilor și revărsîndu-se prin galerii. Dacă nu ar fi fost atît de preocupat de soarta lui și de mulțimea albinelor mînioase care îl urmăreau, asemenea unei lungi cozi zumzăitoare, ar fi privit cu alți ochi aceste întîmplări stranii. Dar teama de Schlein și insectele care-l urmăreau nu-i lăsară timp să-și mai pună întrebări legate de ciudățeniile naturii.

Tellarko ajunse la ușa Stăpînului chiar în clipa în care ultimul grăunte de nisip se strecura prin gîtul sticlei, lipsindu-l pe Schlein de bucuria noii și ingenioasei metode de tortură pe care reușise s-o scornească pentru această tîrîtură de magician cu fața ca de gelatină.

— Ah, nu-i nimic, se reține, spuse Schlein și chicoti în sinea lui. Se simțea deja mai bine dispus, știind că o va folosi mai devreme sau mai tîrziu.

— Ce-ați spus, stăpîne ? întrebă magul tremurînd.

— Nimic ! Prepară fiertura !

Zbughind-o din calea privirii întunecate a lui Schlein, Tellarko zori spre cămăruța lui de lucru. Trase de pe poliță o cărțulie legată în piele neagră și o deschise la

pagina cu pricina. Pisă frunzele de luminărică într-un bol de argint, urmărind cu grijă rețeta din carte. Se încruntă însă cînd ajunse în partea de jos a paginii, unde scria negru pe alb : „două măsuri frunză de luminărică *uscată*" ; frunzele pe care le avea el nu numai că nu erau uscate, ci chiar cît se poate de proaspete. Tellarko șovăi o clipă, se întoarse spre foc și se întrebă dacă are timp să împrăștie și să usuce frunzele lîngă foc. Atunci glasul lui Schlein răsună pe coridor, zbierînd la vreun nenorocit de slujitor.

Cît pe ce magul mărunțel să-și înghită vîrful bărbii pe care tocmai îl amesteca. Nu, nu avea timp să usuce frunzele ; va trebui să se descurce ! Chibzuind repede, Tellarko găsi că e la mintea cocoșului că frunzele uscate sînt evident mai puternice decît cele proaspete, pentru că frunzele verzi ocupă mai mult loc. Deci asta ar însemna că dacă ar pune trei măsuri de frunze proaspete... nu, mai bine să pună patru măsuri, să fie sigur... rețeta ar fi respectată întocmai !

Tellarko despică, tăie, fărîmiță, cîntări, amestecă, fierse, turnă și, în sfîrșit, amestecul fu gata, aburind în cana de lut. Dar arăta ciudat... sigur arăta ciudat, ceva nu era în regulă cu leacul. Ar fi trebuit să fie verde strălucitor și nu cafeniul ăsta întunecat.

Tellarko privi cu ochi răi mixtura, dar aceasta își păstră aceeași culoare dezgustătoare. Apoi, tocmai cînd se hotărî că ar fi mai bine să înfrunte urgia lui Schlein decît să-i ofere un leac îndoielnic, chiar Prea Înaltul Stăpîn în persoană intră ca o furtună în cămăruța de lucru, smulse ceașca aburindă din mîinile magului și o sorbi dintr-o înghițitură.

Și atunci, cînd gîlgîitul nesățios mai răsuna încă în încăpere, Tellarko își aminti ce știa despre aceste floricele roz.

Arsura-albinelor ! murmură el, pocnind din degete.

Nu era cîtuși de puțin luminărică ; era o rudă perfidă a plantei de leac, cunoscută ca Arsura-albinei, numită așa datorită durerilor îngrozitoare pe care le cauza în contact cu orice carne omenească. Numai zeii puteau ști ce pățea cel care înghițea o ceașcă întreagă dintr-o asemenea fiertură !

Tellarko privi în jos îngrozit și văzu cum mîinile îi căpătaseră o umbră strălucitoare stacojie și începuseră să se umfle văzînd cu ochii. Se uită spre Schlein, care se ținea de pîntece și scotea un rîgîit zgomotos. Încă nu băgase de seamă greșeala. Tellarko își ascunse iute la spate mîinile tremurînde și umflate, mormăi ceva despre o nevoie naturală și o porni mergînd într-o parte spre ușa deschisă.

Schlein îi făcu un semn cu mîna, hohotind de rîs. Prea Înaltul Stăpîn era bine dispus acum și Tellarko profită de ocazie să-și ia tălpășița. Cînd stăpînul lui avea să bage de seamă ce înghițise...

Îngrozit, magicianul își făcu socoteala că nu are decît cîteva clipe răgaz ca să-și adune cîteva lucruri și apoi să se îndepărteze atît cît îi va permite cea mai puternică dintre vrăjile pe care le cunoștea. Era scrisă pe un sul special de hîrtie pe care îl păstra de mulți ani. Un pergament pregătit a fi folosit pentru o salvare de ultim moment, un pergament cu ajutorul căruia va ajunge în cel mai îndepărtat colț al lumii. Poate că acolo va găsi o stîncă uriașă și se va ascunde dedesubt pînă în ziua în care Schlein va renunța să-l mai caute... dacă o asemenea zi va veni vreodată.

Lacrimi de spaimă se prelingeau pe obrajii scofîlciți ai lui Tellarko, în timp ce-și croia drum prin culoarele înțesate de șobolani spre camera lui, rugîndu-se să ajungă la timp. Era atît de preocupat de necazul său, încît nici acum nu băgă de seamă șobolanii.

În timp ce Schlein își privea în oglindă trupul ars și aștepta să se facă simțită vindecarea, Endril admira încîntat cum Cățărătorul și Mustață-Tuciurie ronțăiau ultimele rămășițe de lemn care mai țineau ușa în balamale. Cînd aceasta se clătină și scîrții, eliberată, Endril o prinse și o împinse la loc.

— Taman la timp ! gemu Tuciuriul. Nu cred că puteam să mai iau o înghițitură. Ooooh, n-am să mai mănînc stejar în viața mea !

— Pfui ! Te cred, îi spuse Cățărătorul camaradului său după ce scuipă un bulgăre de lemn pe jumătate mes-

țecat. Stejarul bătrîn e marfă a-ntîia, dar ce-i prea mult strică !

— Mulțumirile noastre, frați șobolani, zise Endril, în timp ce împăna ușa cu bucățele din lemn, să nu se prăbușească înainte de a fi ei pregătiți. Nu vă vom uita niciodată.

Mustață-Tuciurie se consultă la repezeală cu Cățărătorul și șobolanul-șef al castelului deveni foarte agitat : începu să țopăie de colo-colo și să chițăie. În cele din urmă, șobolanul vorbitor se întoarse spre Endril :

— Văz că nu, zise Mustață-Tuciurie cu înverșunare, țintuindu-l pe elf cu o privire neiertătoare.

— Cuvîntul meu e sfînt, zise Endril, chiar dacă mi-l dau unui om sau unui șobolan. Poți să te bizui pe mine.

— Și pe mine, interveni Purkins încurcat, neobișnuit încă să le vorbească șobolanilor. Dacă ies viu de aici, la Grajdul lui Purkins nu vor mai exista capcane sau semințe otrăvite. De azi înainte, tu și tot neamul tău sînteți bineveniți în casa mea.

Cei doi șobolani făcură o plecăciune spre Purkins, și Endril asistă la acest schimb de amabilități rugîndu-se ca amîndoi să trăiască îndeajuns cît să-și onoreze promisiunile, pentru că ușile nu reprezentau decît partea cea mai ușoară a planului lor. Partea dificilă abia urma.

Schlein se simțea pătruns de un sentiment curios. Bănuia că e vorba despre fericire, dar cum fericirea nu era un sentiment prea familiar pentru el, dacă ar fi fost întrebat ar fi răspuns că simțea ceva ca o, ca un... ei bine, ca o mîncărime. Pielea arsă și bășicată nu se schimbase încă, deși carnea îl furnica si îl gîdila. Un semn, credea el, de însănătoșire.

CAPITOLUL 21

ERA ca şi cum ar fi avut loc o mare întrunire a şobolanilor. Căţărătorul trimisese vorbă prin şobolanii de la grajd ca toţi şobolanii disponibili din ţinut să vină la castel. Sperînd, sau poate ghicind că această chemare are legătură cu răzbunarea împotriva nesuferiţilor de orci şi a altor tîlhari de aceeaşi teapă care apăruseră de curînd în regiune, şobolanii răspunseră în număr mare. Se aşternură peste cîmpii, inundară drumurile, năvăliră peste garduri, scurgîndu-se către castel într-un şuvoi compact care chiţăia şi ţipa ; erau toţi porniţi să distrugă

Închis în camera lui din castel, fără dorinţa de a vedea pe cineva şi fără să bănuiască ce se petrecea în jurul lui, Schlein începuse să priceapă că nu era ceva în regulă cu fiertura pe care o băuse. Nu apăruse nici un semn de vindecare. Pielea lui, atîta cîtă mai avea, se umflase şi devenise plină de băşici roşiatice, iar carnea de dedesubt era zbîrcită şi ulcerată. Dar şi mai rău, mîncărimea crescuse în intensitate, încît acum era de nesuportat. Totul părea să-l mănînce, pe dinafară şi pe dinăuntru, şi tot ce putea face era să încerce să nu se scarpine şi să-şi sfîşie carnea.

Pleoapele îi atîrnau aproape închise şi îi era din ce în ce mai greu să înghită. De fapt, i se părea că şi respiraţia îi era tot mai anevoioasă. Din ce în ce mai îngrijorat, Schlein se împletici — pe picioare care păreau ca de lemn

şi rotunde la capăt — pînă la cea mai apropiată oglindă. Ceea ce văzu îl îngrozi chiar şi pe el : se umflase la aproape de două ori dimensiunile lui obişnuite, iar acele trăsături întunecate pe care tainic şi le admira atît de mult se schimonosiseră, semănînd cu o caricatură pe uriaşul balon de carnaval care era acum trupul lui.

Schlein se tîrî înapoi şi se prăbuşi în jilţ, care scîrţîi sub greutatea lui, dar nu se sfărîmă. Încercă să urle de furie şi durere, să strige după Tellarko — fără îndoială că el era cauza halului în care ajunsese — însă tot ceea ce îi ieşi din gura boţită cu buzele bine întinse peste dinţii dezgoliţi nu fu decît un scheunat caraghios şi ascuţit.

Din cînd în cînd Schlein încerca din nou să strige, dar de fiecare dată nu izbutea ; faţa îi devenise tot mai mare, iar limba i se umflase umplîndu-i gura, abia lăsînd loc pentru un strop de aer. Schlein se chinui să se ridice încă o dată şi bălăbăni spre uşă după ajutor, dar la jumătatea drumului se poticni de un covoraş, se dezechilibră şi se răsturnă pe spate, unde rămase la fel de neajutorat ca o broască ţestoasă întoarsă cu burta în sus.

Schlein încercă să respire, dar îşi pierdu de mai multe ori cunoştinţa, venindu-şi apoi în fire ca o lumînare pîlpîindă. Îi treceau prin minte frînturi de vise ciudate şi imagini din trecut : el, copil pe genunchii mamei ; prima lui vrajă — schimbarea unei pisici într-un cîine ; setea lui din ce în ce mai mare de putere şi învoiala cu Stăpînul Întunericului, în drumul spre culmea ticăloşiei.

Puterea. Puterea era totul. Renunţase la tot ce era bun şi nobil pe lume de dragul puterii. Puterea lui era nemărginită şi mulţi îl ştiau de frică. În curînd ar fi stăpînit întreaga lume cunoscută.

Dar deocamdată nu făcea doi bani. Ajunsese în această stare mizerabilă din cauza unei biete fete şi a nepriceperii unui magician de mîna a treia. Toată puterea lui nemărginită nu îi era de nici un folos, pentru că îi erau împrăştiate gîndurile şi întrerupte de momentele în care îşi pierdea cunoştinţa. Schlein încleştă pumnii şi începu să plîngă, în timp ce întunericul îl învăluia, luîndu-l din nou cu el. Dacă va rămîne în viaţă, oamenii vor plăti,

oh, cum vor mai plăti... dar mai întîi de toate trebuia să supravieţuiască, ceea ce era foarte hotărît să facă.

Tellarko, nefericitul magician de mîna a treia care purta răspunderea stării deplorabile a lui Schlein, nu izbutise încă — din nenorocire — să părăsească zidurile castelului. Îi era grozav de frică de Schlein şi nu dorea nimic mai mult decît să dispară, dar din nu se ştie care motive sulul lui magic nu funcţiona. Recitase formula magică de telepurtare de trei ori, şi de fiecare dată se trezise în altă parte a castelului. Prima oară aterizase în cămara de provizii, spunîndu-şi că nu a fost decît o greşeală oarecare. Profitase chiar de ocazie pentru a-şi completa bagajele cu o pulpă de berbec, o sticlă de vin şi două borcane de marmeladă. A doua încercare îl adusese în salonul lui Murcroft, iar cînd încercă vraja pentru a treia oară se trezi în closet!

Ceva nu era în ordine şi ca să-şi salveze viaţa — pentru că dacă nu rezolva problema viaţa lui era în joc — Tellarko nu ştia ce să mai facă. Se furişă într-o cămăruţă plină de arme sfărîmate de lîngă încăperile orcilor şi închise uşa în urma lui, hotărît să rămînă acolo pînă cînd va descurca vraja sau se va înnopta şi va putea părăsi castelul fără să fie văzut. Mîncare avea. Băutură avea. Avea şi cartea cu formule magice. Totul va fi bine. Cel puţin aşa nădăjduia din tot sufletul.

Endril aşteptă cu nerăbdare venirea serii, semnalul pentru aprinderea lămpilor şi începerea jocului săptămînal de arşice.

Noaptea aceasta era un eveniment în existenţa mohorîtă a orcilor, dat fiind faptul că primiseră cei şase gologani simbrie, minus doi pentru masă şi casă. Miza jocurilor avea să fie astfel mult mai mare ca de obicei, pentru că, date fiind numeroasele încarcerări din ultimul timp, nu prea avuseseră parte de zile libere şi deci nici posibilitatea să-şi cheltuiască puţinii bănuţi.

Endril şi Purkins stăteau ghemuiţi, aşteptînd după uşa abia împănată la locul ei, împreună cu Tuciuriul şi Căţărătorul şi cu mulţi alţi şobolani care se strecuraseră în celulă de-a lungul întregii zile, unul cîte unul. Şobo-

lanii, prin natura lor mai nerăbdători decît oamenii, găseau că e prea greu să stea pe loc fără să facă nimic. Aşa că, spre marea nelinişte a lui Purkins, mişunau în sus şi-n jos pe podea, tîrîndu-şi cozile în urma lor.

Una era să-ţi roadă tocul de lemn al uşii şi cu totul altceva să-i vezi fremătînd în faţa ta. Purkins închise ochii şi încercă să-şi amintească cît de datori le erau şobolanilor, asta, desigur, dacă totul va merge conform planului.

În acest timp orcii curăţară masa aflată în mijlocul camerei de gardă, traseră aproape butoaiele şi băncuţele care le serveau drept scaune şi aduseră punguţele soioase în care ţineau gologanii şi arşicele.

La început miza fu destul de modestă şi, cum era de aşteptat, Bebo cîştigă. Nimeni nu era mai surprins decît Bebo însuşi, ceea ce nu-l împiedică să-şi adune cîştigul, chicotind cu neascunsă voioşie. Camarazii săi erau uimiţi, dar trecură cu uşurinţă peste această ciudăţenie, spunîndu-şi că nu era la mijloc decît norocul, deşi bombăneau în surdină, manifestîndu-şi nemulţumirea. Apoi arşicele fură aruncate din nou şi din nou ele îi dădură cîştig de cauză lui Bebo. De data aceasta murmul crescu în intensitate.

O dată şi încă o dată neîncrezătorul Bebo cîştigă. Arşicele păreau fermecate şi nu ajungeau să indice şi altceva decît doi şi şapte, singurele două numere pe care Bebo paria întotdeauna, lucru cunoscut de toată lumea. Spiritele începură să se încingă pe măsură ce grămăjoara de monede creştea în faţa lui Bebo ; iar el îşi manifesta bucuria din ce în ce mai zgomotos, în timp ce tovarăşii lui deveneau din ce în ce mai tăcuţi. Nimeni altcineva decit un nerod ca Bebo ar fi putut să nu bage de seamă cum creştea mînia celorlalţi, dar încîntarea lui era atît de mare încît în mintea săracă nu mai rămînea loc şi pentru altceva. De altfel, nici chiar în vremurile lui cele mai bune Bebo nu strălucise prin tact şi perspicacitate.

— H,h,hhhei, f-fraţilor, uitaţi, uitaţi, uitaţi-vă ! Iar am c-c-cccîştigat ! bolborosi el, în timp ce, cu mîinile căuş, trăgea cîştigul în faţa lui.

Băgă de seamă că pe masă, în afara grămezii strălu-

cifoare pe care o avea în față, nu se mai afla nici o monedă.

— H,h,hhhei, nnnu mmai a,a,aveți b,b,bani, ff,fraților? întrebă el cu nevinovăție. N,n,nnu mai jucăm ?

— Nu, nu mai jucăm ! mîrîi cel mai voinic și fără îndoială cel mai ursuz dintre toți orcii, de departe cel mai păgubit după jocul din acea seară. Ne-ai curățat de toate paralele, tîmpitule !

— H,h,hhei, nu s, s, sssînt t,t,tîmp, tîmpit ! zise Bebo ofensat. Dacă eram t, t, tîmp, tîmpit, n, n, n-aș fi cîștigat, n, n, nnu ?

Urmă o mică discuție pe tema acestei logici, dar ea nu reuși decît să ațîțe spiritele, și Gușatul, un orc cu niște fălci cît dovlecii, care și el pierduse toți banii, ripostă într-un mod cît se poate de orceso : împinse masa înainte și izbi pîntecele dolofan al lui Bebo.

— Hei, d, de, de ce ai f, fă, făcut asta ? întrebă Bebo simțindu-se jignit. Fără să aștepte un răspuns împinse masa înapoi, îndesînd-o în stomacul bombat al Gușatului.

Grămada de gologani se rostogoli, revărsîndu-se pe podea, într-o cascadă de monede. Imediat toți orcii se repeziră sub masă, grăbindu-se să culeagă gologanii și să-i îndese în buzunare.

— H, h, hei, l, l, luați m, m, mi, mîna ! Sînt ai m, m, mei ! scînci Bebo și se aruncă asupra grămezii de orci, dîndu-i la o parte fără pic de delicatețe și încercînd să-și recupereze averea. Bănuia că nu se va mai întîlni în viața lui cu un asemenea chilipir.

— Nu-s ai tăi... ai mei, pufni Găliganul, înfigîndu-și laba greoaie în pieptul lui Bebo. Ai trișat !

— N, n, nu-i adevărat ! strigă Bebo, rostogolindu-se pe podea.

Strînse pumnul și izbi înăbușit în creștetul capului Găliganului.

— Ahh, zbieră Găliganul, năpustindu-se înainte și înșfăcîndu-l pe Bebo, care nici măcar nu se obosi să se ferească, ci își petrecu brațele în jurul adversarului, și se prăbușiră împreună strivind mai mulți orci prinși dedesubt.

Este adevărat că Bebo nu era cel mai isteț dintre orci,

deși între cuvintele „isteț și „orc" nu poate fi absolut nici o legătură, dar cînd era vorba de bătaie, Bebo nu mai era ultimul.

Urmă un potop de pumni și lovituri cu genunchiul, însoțite de înjurături, și în curînd toți orcii se prinseră în încăierare. Gologanii se împrăștiaseră în toate părțile, uitați de toată lumea, în timp ce orcii se luptau cu îndîrjire, poate și pentru că trecuse multă vreme de cînd nu mai avuseseră parte de o bătaie zdravănă, și nimic nu era mai pe placul orcilor decît o bătaie adevărată.

Cuprinși de furia oarbă care le întunecase mintea, atîta cîtă aveau, și preocupați doar de încăierare, nu băgară de seamă întîmplările ciudate care se puneau la cale în apropierea lor.

Tellarko se îndreptară din șale și își băgă nasul în sulul de hîrtie, citind pe îndelete și silabisind cu grijă fiecare vorbă. De această dată vraja trebuia să izbutească. Cînd ajunse la ultimul cuvînt se învîrti în cerc de trei ori. Se porni un vîrtej de aer amețitor și într-o clipă simți cum pămîntul îi fugea de sub picioare. Apoi totul se liniști și se trezi în mijlocul unei încăperi.

Magicianul tresări, îngrozit de ceea ce văzu zăcînd la picoarele lui. Era Schlein. Se telepurtase în iatacul Prealuminatului Stăpîn! Prima lui pornire fu să arunce totul și să o ia la fugă, dar în clipa aceea fu izbit de o priveliște de necrezut. Stăpînul lui se afla întins fără cunoștință pe podea... dar arsurile și bășicile de pe trup dispăruseră! Tellarko îngenunche lîngă Schlein și cercetă rănile. De-a lungul obrazului de-abia se distingeau cîteva cicatricele neînsemnate. Pleoapele și sprîncenele se refăcuseră complet, ba chiar și părul de pe piept era la locul lui.

Tellarko se repezi spre masă și aduse un ulcior cu apă și un ștergar, apoi începu să tamponeze ușor fața Stăpînului. Schlein se foi și deschise ochii, ațintind privirea lui galbenă și rea asupra vraciului. Chipul i se schimonosi de furie!

— Asta-i bună, iată-te! Nenorocitule, am să te...

Prealuminatul Stăpîn își încleștă mîinile enorme în jurul grumazului slugii sale; Tellarko nu reuși decît să îngaime cîteva vorbe.

— Aghhh ! Grrr ! nu ! Așteaptă, Stăpîne ! Ahhh ! Te-ai vindecat Uită-te în oglindă !

Schlein îl aruncă pe Tellarko ca pe un sac de cartofi, se ridică în picioare și se îndreptă hotărît spre oglindă. Își trecu mîna prin părul blond și des ca perla.

— Ia te uită ! Se pare că m-am cam pripit cînd ți-am judecat talentele, Tellarko ! E chiar mai bine decît mă așteptam ! (Schlein își pipăi obrajii pe locul vechilor lui plăgi.) La fel de chipeș ca-ntotdeauna, nu-i așa ?

Pipernicitul tăvălit pe jos se ridică cu greutate și încercă să îngaime un răspuns stăpînului său. Nu-i venea nici lui să creadă că Arsura-albinei putea avea un asemenea efect vindecător deși dovada stătea în fața ochilor lui. Scutură din cap și ascunse la spate desaga în care ținea averea.

— Mai pot face ceva pentru Prealuminatul Stăpîn ?

— Da ! răspunse Schlein, fără să-și ia ochii de la imaginea din oglindă. Du-te la bucătărie și spune că poruncesc să fie totul pregătit pentru nunta din această seară !

Tellarko se strecură pe nesimțite din cameră, ușurat că scăpase cu bine și uimit de rezultatele tratamentului său.

— Tare deștept mai ești, împielițatule, mormăi el în barbă, în timp ce cobora scările.

Una cîte una ușile temnițelor începură să se prăbușească din balamale, lăsînd șuvoaie de șobolani să se scurgă prin deschizături ; sute, sau poate mii de șobolani, se revărsau către camera paznicilor. Printre creaturile cu blană se aflau și prizonieri slabi și palizi, care se clătinau amețiți și clipeau din ochi datorită strălucirii neașteptate din încăperea luminată de făclii, neștiind ce să facă, dacă tot erau din nou liberi, și uimiți încă de rolul șobolanilor în toată întîmplarea.

Dar Endril și Purkins nu aveau astfel de îndoieli. Înșfăcară fiecare cîte un retevei zdravăn din lemnele de foc aflate la îndemînă și se repeziră asupra învălmășelii de orci dolofani, adăugînd și loviturile lor celor pe care și le dădeau ei unul altuia. Celorlalți prizonieri nu le trebui prea mult timp pentru a le urma exemplul. Răbuf-

niră ura, suferința și furia adunate ani îndelungați și prizonierii dădură cale liberă simțămintelor.

Orcii fură surprinși și pricepură într-un tîrziu că erau atacați tocmai de prizonierii lor, care în loc să se afle în spatele ușilor zăvorîte îi asaltau înarmați cu bețe, scaune și chiar cu propriile lor arme.

Încercară să se apere, dar deja era prea tîrziu, pentru că prizonierii erau ajutați de ceea ce păreau a fi toți șobolanii in lume ; animalele se cățărau cu ușurință pe apărătorile din piele și mușcau fiecare bucățică de carne descoperită, colcăind deasupra orcilor, îngropîndu-i sub maldăre de blană, cozi șfichiuitoare și dinți ascuțiți. Și dacă Endril nu i-ar fi oprit, nu exista nici o îndoială că șobolanii n-ar mai fi lăsat vreunul în viață. Dar rozătorii fură nemulțumiți.

— De ce nu ne lași să-i terminăm ? șuieră Mustață-Tuciurie. Știi tu cîți dintre noi au murit de mîna lor pînă acum ? Ei îi spuneau tocană de iepure, dar era carnea fraților noștri, nu erau iepuri !

Endril simți că stomacul i se întoarce pe dos, dar își învinse scîrba.

— Lasă-i în seama noastră pentru cînd le va veni vremea, domnule Șobolan, și la urmă veți hotărî soarta lor. S-ar putea să avem nevoie de ei ca monedă de schimb, înainte de a scăpa din locul ăsta nenorocit.

Purtarea orcilor nu făcea deloc lucrurile mai ușoare, pentru că după ce fură legați și înlănțuiți, începură să ocărască pe cei care-i capturaseră, copleșindu-i cu înjurături despre părinți, atît pe oameni cît și pe șobolani, fără să priceapă că era mai potrivit să-și țină gura.

Cățărătorul abia izbutea să-și potolească semenii, mai ales pe cei ai căror prieteni și rude își găsiseră sfîrșitul de-a lungul anilor în tigăile orcilor. Aceștia erau hotărîți să se răzbune. Dar în cele din urmă Mustață-Tuciurie și Endril avură ultimul cuvînt. Erau grăunțe destule și mîncare cît să ajungă pentru toți ; asta urma să dea de lucru șobolănimii multă vreme, timp în care oamenii nu aveau decît să se răfuiască cu orcii.

Înșfăcînd legătura cu chei de la cingătoarea Găliganului, Endril se întoarse spre mulțime și strigă :

Acum urcăm în turn să o eliberăm pe doamna mea !

Spre turn ! răspunseră ceilalţi prizonieri, care între timp se înarmaseră cu armele orcilor şi cu securi.

Uşa temniţei subterane se deschise, lăsînd să se reverse un torent de oameni furioşi şi o mare agitată de şobolani. Trecînd prin galerii întortocheate, imobilizară toţi gardienii surprinşi în post şi eliberară din celule alţi prizonieri. Ceata din ce în ce mai numeroasă pătrunse la primul etaj al turnului şi captură oamenii care păzeau armurăria. Endril găsi cheile şi deschise. Puseră stăpînire pe alte arme, iar elful fu deosebit de mulţumit să-şi regăsească mănuşa magică şi sabia agăţate de perete. Le recuperă şi porni din nou în sus pe scări, în fruntea ciudatei armate de şobolani şi oameni, în căutarea lui Bith.

Larma făcută de prizonierii evadaţi, împreună cu zgomotul paşilor miilor de şobolani ropotind pe scări, ajunseră la urechile lui Schlein, care se dezmetici din visurile lui de mărire şi se apropie de uşă. Aruncă o privire pe coridor chiar în clipa în care mulţimea furioasă de oameni şi şobolani îşi făcea apariţia.

— Flăcările iadului şi mii de draci ! exclamă el trîntind în grabă uşa şi trăgînd zăvorul. Se repezi în cealaltă parte a încăperii spre un panou tainic şi dispăru prin perete.

Tellarko tocmai terminase de transmis bucătarului instrucţiunile Stăpînului cînd din camera alăturată se auzi o zarvă de nedescris. Uşile bucătăriei se dădură de perete şi înăuntru se revărsă o mulţime de şobolani, urmaţi de cea mai înfricoşătoare ceată de bărboşi pe care magul o văzuse vreodată. Şi toţi agitau săbii uriaşe deasupra capetelor ! Fără să mai aibă nevoie de vreun alt îndemn, magicianul şi bucătarul şef lăsară baltă totul şi se strecurară pe o uşă dosnică spre poarta din spatele castelului şi apoi în pădure.

Bith îşi venise în fire dar nu avea încă puterea să se ridice. Zăcea întinsă pe vechile dale de piatră, privind cum soarele cobora spre apus şi întrebîndu-se cine va ajunge mai întîi la ea. Schlein, Cal... sau şobolanii.

Deodată de pe scări răzbătură zgomote de luptă, urmate de bubuitul unei hoarde ce părea să se apropie. Orcii de strajă fuseseră capturați și Endril apucă cheia și atacă lacătul. Ușa se deschise izbită de perete și în încăpere năvăliră Endril și Purkins, urmați de sute de șobolani. Bith țipă, convinsă că apariția lui Endril nu era decît o închipuire pusă la cale de Schlein pentru a o chinui. Credea în schimb în realitatea îngrozitoare a șobolanilor care-i răscoleau poalele rochiei, i se cățărau pe brațe și picioare, atingînd-o ușor și chițăind ca și cum ar fi vrut să vorbească, în timp ce cozile lor lungi și golașe se frecau de pielea ei.

Fantasma lui Endril, alăturată realității de netăgăduit a sutelor de șobolani era mai mult decît putea Bith suporta ; își îngropă fața în mîini și suspină.

— Ce-i asta, Elizebith, nu te bucuri că mă vezi ? întrebă iluzia cu chipul lui Endril. Sau în lipsa mea a început să-ți placă tovarășia lui Schlein ?

Imaginea lui Endril își bătea joc de ea cu răutate.

— Oh, nu, nu mă mai necăji. E prea crud, smiorcăi Bith. Endril, Endril, dacă-ai fi cu adevărat aici ! Nu mai pot suporta. Aș vrea să mor !

Elful îngenunche în fața fetei și îi luă cu gingășie mîna într-a lui.

— Bith, dragă prietenă, nu mai plînge. N-am vrut să te necăjesc. Hai, uită-te la mine ! Sînt aici. Am venit să te salvăm. Acești șobolani sînt prietenii mei și tu ești liberă. Dar acum hai, trebuie să plecăm cît mai repede din locul ăsta.

Bith privi în ochii lui Endril, cu obrajii brăzdați de lacrimile care îi răsăreau în ochi asemenea unor picături de rouă, și înțelese că acela care se afla în genunchi în fața ei era chiar Endril. Fără să-i mai pese de șobolani, care din nefericire continuau să se afle în preajmă, privi îndelung fața elfului și îi mîngîie obrazul cu degetele.

— Oh, Endril. *Tu ești !* strigă ea, înlănțuindu-i brațele în jurul gîtului. Cum ai reușit.

— Este o poveste lungă și complicată, pe care am să ți-o spun altădată, spuse Endril, ridicînd în brațe trupul fragil al lui Bith și pornind spre ușă. Nu aș fi izbutit de unul singur. Cel de lîngă mine este John Purkins ; dar

trebuie să le mulțumim acestor șobolani de treabă pentru eliberarea noastră. Lor le datorăm totul.

Șobolani, se auzi glasul pierdut al lui Bith, uimită să afle că era din nou liberă mulțumită unei cete de șobolani, animale de care îi fusese întotdeauna frică și pe care le disprețuia. Un zîmbet timid i se înfiripă pe buze și descoperi că i se răspunse însutit din partea creaturilor cu cozi lungi, dinți ascuțiți și blană, care fremătau la picioarele lui Endril pe cînd coborau scările ce duceau spre libertate.

Șobolanii, prizonierii, orcii, împreună cu Endril și Bith, deschiseră ultima ușă și se revărsară în curtea pietruită, unde se împrăștiară voioși, dar încă zăpăciți, fără să știe ce aveau de făcut mai departe.

Mai multe străji rămaseră încremenite de uimire cînd îi văzură, dar cînd prizonierii se îndreptară spre ei strîngînd hotărîți săbiile în mînă, soldații aruncară armele și își luară tălpășița, dispărînd din calea mulțimii amenințătoare.

Șobolani și oameni la un loc izbucniră în strigăte de bucurie, pentru că se părea că și ultimul obstacol fusese depășit. Nimic nu-i mai despărțea de libertate.

Purkins și un grup de foști prizonieri alergară spre grajduri, de unde se întoarseră cu toți caii, înșeuați și gata de plecare. Fierarul îi înmînă lui Endril frîiele a doi minunați armăsari murgi, apoi făcu o plecăciune în fața elfului și a fetei, devenind dintr-o dată foarte sfios.

— În numele meu și al celorlalți, vă mulțumesc pentru ceea ce ați făcut pentru noi. Nădăjduiesc că vă veți găsi prietenii și că veți duce la bun sfîrșit ceea ce ați început. Dacă puteți, treceți și pe la noi din cînd în cînd. În capătul ăsta de lume veți avea întotdeauna prieteni pe care să vă puteți bizui.

Vorbele fierarului fură întărite de ovațiile și urările de bine ale celorlalți prizonieri, ca și de cele ale șobolanilor.

Bith urcă în șa și zîmbi larg. Endril încălecă și el și amîndoi își îndemnară caii spre poarta castelului.

CAPITOLUL 22

GREYBEARD isprăvi povestea despre fîntîna fără fund a regelui tocmai cînd cei trei ajunseră pe o culme ce se înălța în fața castelului lui Murcoft. Se înnoptase, dar luna aflată în creștere lumina valea dinaintea lor. Cal era flămînd, iar acum, cînd vraja piticului se rupse, își simțea picioarele obosite și tînjea după odihnă. Dar nu avu noroc. Jos, pe drumul ce șerpuia prin pădure spre poarta castelului, apăru o ceață de călăreți. Gunnar, care probabil deslușise mai multe cu privirea lui ascuțită, începu să țopăie nerăbdător.

— N-avem timp de pierdut ! Țineți-vă de mîneca mea și stați aproape !

Într-o clipă, Cal, Hathor și piticul porniră în viteză nebună, ca atunci cînd se salvaseră din ghearele Dragonului Negru. Copacii vîjiau pe lîngă ei ca niște năluci, în timp ce grupul celor trei gonea prin noapte, îndreptîndu-se spre castel.

Străjerii de la poartă, care nu fuseseră răpuși de armata de șobolani și de foștii prizonieri, își făcură apariția pe creneluri, înarmați cu arbalete. În același timp de dincolo de ziduri se auzi ropot de copite. Apoi poarta cea mare se deschise și o sută de călărați înarmați, cu Murcroft în frunte, pătrunseră ca o furtună înăuntru. Agitîndu-și săbiile, se repeziră asupra gloatei înmărmurite, care pînă atunci forfotise nepăsătoare prin curtea castelului.

Sute de sărmani șobolani fură zdrobiți sub copitele cailor și mulți alții se împrăștiară speriați care încotro. Prin aer prinseră a vîjîi săgeți și sulițe, doborînd mai mulți pri-

zonieri. Calul lui Bith nechează speriat și fata se trezi trîntită la pămînt. Purkins izbuti să o ferească din calea cîtorva dintre călăreții lui Murcroft, care se și repeziseră spre ei.

Endril își trase sabia din teacă îndemnînd un grup de prizonieri să i se alăture, dar aceștia aruncară armele și se ascunseră în umbra zidurilor. Elful lovi fulgerător doi soldați care îl atacaseră, zburîndu-le săbiile din mînă. Călăreții se dădură puțin înapoi de frica paloșului lui și formară un cerc în jurul celor cîțiva care îndrăzneau să li se opună. Se lăsă o liniște nefirească, tulburată doar de fornăitul cailor sau de gemetele răniților.

Purkins, Bith și Endril erau înconjurați. Elful puse un braț în jurul fetei și ridică sabia sfidător. Bith scotoci la cingătoare, simțind pentru prima dată că puterile magice îi reveniseră. Din senin porni un vîrtej care împrăștie nori de praf în toate direcțiile, făcînd călăreții să dea înapoi.

Endril privi în sus și într-o clipă îi împinse pe Purkins și Bith într-o parte, la timp pentru a-i feri din calea labelor dragonului negru, care zguduiră pămîntul. În vreme ce apariția creaturii enorme speriase pe călăreți și îi îngrozise pe prizonierii din curte, Schlein, călare într-o șa aurită pe umerii monstrului, izbucni în rîs.

— Trebuie să te felicit, Elizebith, rînji Prealuminatul Stăpîn. Mi-ai pricinuit mai multe necazuri decît mi-aș fi putut închipui !

Una dintre labele respingătoare ale dragonului se răsuci în sus spre ticălos și Schlein descălecă din șa în gheara binevoitoare a monstrului.

— Noaptea asta ar fi trebuit să fie noaptea nunții noastre ! Dar mă tem că lucrul acesta nu se va mai intîmpla

Dragonul îl coborî pe Schlein pe pămînt.

— M-am săturat de toate necazurile pe care mi le faceți, tu și prietenii tăi. Pînă la miezul nopții rugul va fi gata iar vrăjitoarea va fi arsă ! (Izbi cu pumnul în podul palmei și apoi se întoarse spre Murcroft.) Pregătește rugul !

Schlein privi apoi către cei cîțiva prizonieri și șobolani care se ascundeau în umbra din spatele cercului format de călăreți.

— Și ai grijă ca nici unul dintre viermii ăștia să nu rămînă în viață !

Străjile se apropiară de Bith, Endril și Purkins, în timp ce soldații călare își întoarseră caii pentru a îndeplini poruncile lui Schlein.

Deodată, în noapte se făcu auzit sunetul unui corn, ca o detunătură asurzitoare care cutremură pămîntul. Caii se speriară și aruncară călăreții din șa, apoi începură să galopeze sălbatic, semănînd panică și confuzie în curtea castelului. Poarta masivă, prinsă cu lanțuri de fier, se desprinse din zidurile de piatră care o flancau, zdrobind sărmanii străjeri prinși dedesubt.

Endril și Purkins o luară pe Bith și se repeziră spre scara turnului. Schlein începu să zbiere, blestemînd, apoi își croi drum spre Bith, izbind cu pumnul caii care îi stăteau în cale.

— Endril, privește ! strigă fata, arătînd spre intrarea castelului. Acolo, în locul în care cu cîteva clipe mai înainte încă se mai găsea uriașa poartă, se aflau acum Cal, Hathor și piticul. Tînărul războinic ținea o sabie strălucitoare deasupra capului. Schlein se întoarse într-acolo, îi zări și el și îi porunci dragonului negru :

— Distruge-i *imediat !*

Cîțiva soldați se și repeziră în întîmpinarea noilor veniți, dar Caltus era mult prea iute pentru ei și îl doborî pe primul, apoi pe următorul, cu lovituri amețitoare. Hathor își roti larg securea, retezînd capetele a trei dintre ei și făcîndu-i pe ceilalți să dea înapoi îngroziți. Băiatul înaintă apoi provocator spre mijlocul curții, ținînd scutul într-o mînă și pe Sjonbrand în cealaltă. Sabia împrăștia sclipiri verzi-albăstrui și zbîrnîia amenințătoare, ca un roi de albine înfuriate.

Dragonul negru se apropia cu încetineală și grijă, după cum îi era obiceiul, ațintindu-și privirea în ochii băiatului. În acest timp Hathor își croia drum în jurul curții, hăcuind și ciopîrțind orice nenorocit de soldat care nu era destul de înțelept să se ferească din cale, iar piticul îl urma liniștit în drumul lui. Pufăind zgomotos, dragonul își umflă pieptul și dădu drumul unui șuvoi fierbinte de flăcări, care se rostogoli în curte, înghițindu-l pe Cal.

Toți cei de față strigară uimiți, iar Bith scoase un țipăt. Cînd flăcările se potoliră și fumul înecăcios se împrăștie, Cal apăru neatins. Deși coiful, scutul, brățările și cornul din aur se topiseră, iar hainele se dezintegraseră și ele.

băiatul rămăsese în picioare, cu mîinile încleștate pe mînerul lui Sjonbrand.

Caltus scoase un strigăt de luptă sălbatic și se năpusti asupra dușmanului. Înainte măcar ca dragonul să poată face vreo mișcare, împlîntă sabia în pieptul bestiei. Monstrul întunecat horcăi de moarte și se prăbuși încet la picioarele băiatului.

Schlein blestemă din nou și începu să-și agite furios brațele. În jurul trupului i se înfiripă o aură portocalie, apoi dispăru într-un nor de fum alburiu. Murcroft, văzînd ce întorsătură luaseră lucrurile, se topi în întuneric, în vreme ce prizonierii și șobolanii se repeziră înainte, gata din nou de luptă.

Dar lupta se cam terminase, pentru că o dată ce Schlein și Murcoft dispăruseră, apărătorii castelului se predară neîntîrziat. Șobolanii și foștii prizonieri se întoarseră, ocupîndu-se de morții și răniții lor.

Curînd curtea se goli și rămaseră doar cei patru proscriși : Cal, Hathor, Endril și Bith, din nou împreună.

Endril o conduse pe Bith pe scări în jos și se alăturară prietenilor lîngă stîrvul dragonului răpuns. Fata chicoti spre Cal și băiatul, conștient dintr-o dată de goliciunea lui, se înroși ca o sfeclă și înșfăcă blana de urs a lui Hathor, petrecîndu-și-o în jurul trupului. Piticul răsări de undeva din întuneric și începu să țopăie de bucurie.

— E nemaipomenit, l-ai ucis pe dragonul negru... Schlein și Murcroft au șters-o ! Ha, ha ! Stăpînului Întunericului n-o să-i prea placă !

Bith își ceru iertare de la prietenii ei pentru că își putuse închipui că au părăsit-o. Cal zîmbi.

— De data asta ne-am descurcat. Chiar dacă am pierdut coiful din aur și scutul, o mai avem pe Sjonbrand, sabia lui Skryling !

Cu un icnet, smulse arma din pieptul dragonului și o ținu în sus, într-o mînă. Spre uimirea tuturor sabia începu să se topească, prelingîndu-se picătură cu picătură, ca și cum ar fi fost apă.

— Nu se poate ! țipă Cal.

— Sînt sigur că în spatele poveștii ăsteia e Vili, remarcă aspru Endril.

Fără ca să se aștepte cineva, de obicei atît de liniș-

titul Hathor îl înșfăcă pe pitic de ceafă, ridicîndu-l de la pămînt.

— Cine este stăpînul tău ?

Piticul îngăimă, inecîndu-se :

— Vili ! Dar m-am aflat sub jurămînt, nu vă puteam spune... nu pînă acum.

Hathor îi dădu drumul jos și se plesni cu palma lui uriașă peste frunte.

— Ei bine, trebuie să recunoașteți că vă aflați în siguranță și sănătoși, spuse piticul frecîndu-și mînuțele, și asta mulțumită lui Vili și lui Sjonbrand. Să știți că într-adevăr eu am meșterit-o. Și pe mine mă doare să o văd distrusă, dar știu că nu se putea altfel !

— Și care este răsplata noastră ! întreabă Bith ? Am trecut prin tot infernul ăsta numai pentru ca tu să poți distruge nenorocita aia de sabie ?

— Bine, atunci am să...

Greybeard scotoci în desaga lui și scoase la iveală un săculeț cu aur. Bith îl înhăță, furioasă.

— Oh, nu ! se jelui piticul, întristat.

Din desagă apărură rămășițele sticlei de vin fără fund.

— Îmi pare rău, Hathor ; s-o fi spart în timpul luptei.

— Oooo, acum chiar că aș fi băut ceva ! exclamă trolul.

— Nu ești singurul ! intră și Cal în vorbă.

Piticul mai scoase un săculeț cu aur din sîn și îl ridică în ochii tuturor.

— Acesta, prieteni, este sfîrșitul averii mele, să știți ! Iată, luați-l.

Endril apucă punguța și o agăță la cingătoare. Piticul continuă :

— Dacă îmi aduc eu bine aminte de pe vremea cînd am explorat locurile astea, Murcroft avea în castelul lui o pivniță bine garnisită cu vinuri. Nu așteaptă decît să o vizităm. Ha ! Ce potriveală ! Murcroft dă de băut ! (Privi în sus spre lună.) Am destul timp pentru o dușcă, apoi trebuie să mă întorc în mare grabă în Northunderland. O problemă cu o amunită corabie împrumutată pe care trebuie să o înapoiez !

Endril și Bith nu spuseră nimic și cei cinci se îndreptară fără grabă spre castel, unde li se alăturară Purkins, șobolanii și toți cei care îi ajutaseră să-l învingă pe Schlein și pe aliații lui. Petrecerea care urmă a intrat în legendă.

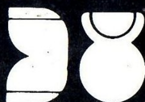
nautilus

Rose Estes & Tom Wham

SABIA LUI SKRYLING

CU O ASTFEL DE SABIE, UN OM POATE CUCERI LUMEA

"FOLOSEȘTE-O NUMAI PENTRU A FACE BINE ȘI NIMIC NU TE VA LOVI ATÎTA TIMP CÎT SJONBRAND RĂMÎNE DE PARTEA TA." EL SE APLECĂ ȘI O SĂRUTĂ PE OBRAZ PENTRU ULTIMA OARĂ, APOI APUCĂ SABIA. ÎN CLIPA ÎN CARE ÎI ATINSE MÎNERUL, SIMȚI FURNICĂTURI ÎN BRAȚ, IAR FORȚA VIE A PALOȘULUI I SE SCURSE ÎN TRUP...

VIITORUL STĂ ÎN MÎINILE PROSCRIȘILOR

Caltus Talienson, războinicul proscris, este singurul om care poate găsi minunata și înfricoșătoarea sabie Sjonbrand. Ajutat de ceilalți proscriși - vrăjitoarea Elizebith, trolul Hathor și arcașul elf Endril -, Cal va trebui să folosească tăișul ei desăvîrșit împotriva forțelor întunecate ce amenință viitorul omenirii...

NEMIRA

ISBN 973-369-005-5

PREȚ 1200 LEI